

Cópiese la portada.

Ms. 4.° pergamino, sin foliar, completo, bien tratado.

R.= Zapata. 2 par. de Incarnacione.

1

Secunda pars

Controversia de Divini Verbi Incarnatione, et Perfectionibus Dei.

Authore R. P. Petro Zapatta Societatis Jesu in ejusdem Collegio Hispalensi sacro primario theologiae professore, et S. Officii Inquisitionis Qualificatore.

Scribebat anno a salute humani generis restituta 1616 F. Franciscus de Sandoval

Pro primo theologiae anno

Tractatus 2us de Fine, seu motivo Incarnationis

Disputatio 1a

Utrum Christus incarnatus fuerit ita ad redimendum genus humanum, ut Christus non venisset in mundum, si homo non peccasset?

Sectio 1a

Quaestionis sensus exponitur, et illustratur.

Nec lubet, nec vacat, Auditores mei, in protendendo prologio, communi more gerere; proemiis cum supervacaneum sit invitare eos, qui ultro ad palestram litterariam recurrunt: primamque pro tertium controversiam de Divini Verbi incarnatione anno praeterito elapso dedimus, ad alteram e vestigio accedamus.

Status quaestionis non est investigare finem generalem, quem semper Deus intendit, dum ad extra operatur, suam scilicet gloriam: nam compertum habetur Deum voluisse incarnationem, sicut et reliqua omnia creata propter suam gloriam, et propter se ipsum tanquam propter finem ultimum; sed quaerere pro statu isto minorem finem, illum particularem, quem Deus intendebat, et amabat in decernenda Incarnatione. Etenim licet Deus omnia creata eligat ad suam gloriam tanquam ad finem ultimum; potest nihilominus quaedam ex illis eligere ut media ad alium finem intermedium, qui etiam participet rationem medii in ordine ad acquirendam illam Dei gloriam. Unde licet Incarnatio sit electa ut medium ad Dei gloriam, potest etiam esse finis intermedius, ad quem consequendum alia eligantur ut media: imo et ipsa Incarnatio potest eligi ut medium ad consequendam redemptionem generis humani; quae redemptio ulterius deserviret ad reparandam Dei gloriam: in quo eventu quaedam eligerentur ut media ad Incarnationem tanquam ad finem non ultimum; et ipsa Incarnatio eligeretur ut medium ad redemptionem, etiam tanquam ad finem non ultimum; et rursus ipsa redemptio eligeretur ut medium ad Dei gloriam tanquam ad finem ultimum.

Neque status quaestionis de possibili est: hoc est: an Deus decur-

decernere potuisset Incarnationem, etsi nullus homo peccasset? Ad et ipso facto habet hoc non peccante, adhuc contra supperesse Deo motiva ad decernendam Incarnationem, nempe suae Sapientiae, Bonitatis, Ipsorum, et aliarum Divinarum perfectionum manifestationem, universi pulchritudinem, quae magnifice crescit ex eo, quod natura humana ad unionem hypostaticam elevet, Bonitatem intrinsecam ipsius Mysterii, et alia quamplura, nobis ignota, et Divinae Sapientiae facile obvia

Neque sensus principium quaestionis est, an sufficit si supponat, deficiente peccato, Deum non fuisse incarnandum ex vi praesentis decreti ea ratione, quod asserit, Incarnationem de facto decretam fuisse post praevisionem et permissionem peccati, et fuisse in eius remedium, an in qua hoc admisso, dicendum sit, hoc non peccante, Deum fuisse incarnandum ex alio decreto a praesenti distincto, quod tunc haberet.

In quo sensu quaestionis, sunt qui affirmative respondeant: ita Albertus in 3um dist. 20 art. 4, nec aliam assignat rationem, nisi quasdam congruentias, quae in ipso mysterio reperiuntur et sufficientes videntur, ut ipsum secum producat. Alii subscribunt, supposita alia ratione, videlicet quod Deus tenet ad optimum: et ex hypothesi, quod nullum peccatum providisset Deus, esset absolute melius incarnari quam non incarnari. Caeterum haec non urgent: non primum, quia suppositis iis congruentiis adhuc est libera Deo incarnatio: quo nullus potest absolute decernere quid ipse Deus tunc esset facturus. Non secundum, quia ut probavit [illegible] de Divina Vi incarnatione, Deus nulla necessitate antecedenti tenetur ad optimum.

Theologi et omnes illi, qui indicant Deum non fuisse de facto decretum absolutum Incarnationis, nisi post praevisam occasionem peccati, consentiunt consequenter asserere, ut bene notat Eminentissimus D. de Lugo ad talem sect. 5, hoc non peccante, Incarnationem non esse futuram ex vi alterius decreti a praesenti, quod Deus habuit. Ratio est: quia cum Mysterium Incarnationis ex se sit perfectissimum, si Deus illud decreturus fuisset

in oi eventu, hoc e, sive ho peccaret, sive n peccaret, inordinate & inutilis maneret quasi suspensa, & expectaret prævisionem pecci ad decernendam Incarnationem: & ideo expectavit prævisionem peccati, quia hoc n peccante, n habebat erat aliud decretum a peccato independens de existentia Incarnationis, quodquidem insequentes vocat divinatores illarum. Eodem ex Thoma, quæ naturæ erant.

Nos vero cum D. Thoma 1o ad Thimotheum cap. 1. lect. 4 ad veritatem indicamus, rem ee oino incertam. Hoc e: quia cum id dependeat ex sola Dei voluntate: & cum hanc nulla nobis facta fuerit revelatio, nullum restat fundamentum, ex quo possimus probabiliter inferre de ista t partem affirmativam t negativam: sed solam probabilem divinationem possimus fa ferre.

Ig. status et præcipuus quæstionis e: qualenam fuerit præsens Incarnationis divinum decretum: an fuerit dependens omnino a prævisione pecci, eamque præsupposuerit, et ita pecci reparationem in tuitum fuerit t ut motivum, eamque et finem, sive adæquatum, sive inadæquatum, ut deficiente pecco, n foret decreta Incarnatio: t valtem ita inclusit cum remedio pecci, ut lt n præsupponat suam rationem de obiecta futuritione pecci, ab illa m a posteriori dependeat: t an potius e sic tale sit præsens Dei decretum de Divini Vbi Incarnatione, ut oino prescindat a pecco, ac proinde talex sit, ut virtute ejus Xtus fieret ho, lt Adamus n peccasset.

Unde cum hæc res de facto sit, et a sola Dei voluntate dependens, n potest ex metaphysicis principiis inferri, sed ex S. Scriptura, dictis, & PPbus Ecclesiæ colligendum e: an detur in Deo decretum aliquod efficax assumendi naturam creatam n connexum cum pecco: t oe decretum efficax præsens de Incarnatione sit cum pecco connexum et ab illo dependens: nam si hunc verum e: Deus carnem assumeret ex vi præsentis decreti, hoc n peccante: at vero si primum verum e: Deus carnem n indueret ex vi præsentis decreti, hoc n peccante.
Sectio 2a. [illegible] & contra proponit.

Sectio 2ª

Prima et Communis sententia

Proponitur

1ª sa asserit hoc ni peccante, Verbum Divinum ni futurum hoc ex vi praesentis decreti. Ita unanimi sensu Theologi: accedunt e Societate DD. Valentia, Vasquez, Lugo, Lugo, Guadinquez, Bernal, Compton, Alderete, et alii secuti D. Tho. 3ª p. q. 1ª art. 3 et in 3um sent. dist. 1ª.

Probant 1º quia decretum praesens de Incarnatione sit supra naturae exigentiam et ex solo Dei volt. dependent, ni posse ipsum neque eius motivum a nobis cognosci nisi per divinam revelationem; sed in Sacra Scriptura Conciliis et Patribus nullum aliud motivum per divinam revelationem hiums praesentis decreti de Incarnatione nobis innotescit, nisi remedium peccati, et redemptio hominis ab illius servitute. Ergo remedium peccati et redemptio hominis ab illius servitute est adaequatum et unicum motivum praesentis decreti cum Incarnatione: ergo deficiente peccato Verbum caro non esset factum ex vi praesentis decreti. Maior est evidens: nam quod est supra exigentiam naturae, et a sola libera Dei volte dependet, non minus ignotum nobis est, quam ipsa Dei voluntas, et sensus eius Sapientiae; ac proinde solum per revelationem posse nobis manifestari.

Minor vero plurimis S. Scripturae testimoniis ostenditur, Evangel... [illegible] ... afferant Christum praedestinatum esse et venisse ut remedium peccati, nullibi vero videntur narrare aliud fuisse motivum, seu finem, nisi peccati reparationem, et humani generis redemptionem.

En quae loca suadent: Joannis cap. 3: Sic Deus dilexit " mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis, qui credit in eum non pereat. " Nec enim misit Deus filium suum in Mundum, ut iudicet " mundum, sed ut salvet Mundum per ipsum. Et Lucae cap. 19: Venit filius

hois quærere et salvum facere, quod perierat. Et cap. 5. Non enim veni vocare iustos, sed peccatores. Et Sanctus Paulus Epist. ad Galatas cap. 4: misit Deus filium suum factum ex muliere, factum sub lege, ut eos, qui sub lege erant, redimeret. Et 1a ad Thimotheum cap. 1o. Fidelis sermo, et omni acceptione dignus, quod Dominus Jesus venit in hunc mundum peccatores salvos facere. Sunt et alia huiusmodi testimonia S. Scripturæ, quæ brevitatis gratia omitto. Accedit Concilium Nicenum in Fidei symbolo: qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de cœlis. &c.

Ut et plura Patrum testimonia quæ id suadeant, nullo in medium proferam, reliqua innumera possunt videri apud Pp. Valentiam, et Vasquez. Divus Aug. de adventu, missione, seu descentione Xpti ita fatur sermone octavo de Verbis Apostoli: Si homo non periisset, filius hominis non venisset. Et sermone 9: nulla causa fuit veniendi Xpto Domino nisi peccatores salvos facere.

Nec desunt, qui perspicue de ipsa Incarnatione seu carnis assumptione videantur loqui. S. Leo in Sermone 36 q. 2: si enim homo, non dimitteres Deum, non fieret propter te Deus homo. D. Athanasius in Arianos sublata necessitate peccati Verbum carnem non induisset. D. Ambrosius cap. de Incarnatione: quæ erat causa incarnationis, nisi ut caro, quæ peccaverat, redimeretur? D. Ireneus adversus hæreses cap. 14: si non haberet caro [illegible] salvari nequaquam Verbum Dei caro factum esset. Tandem in antiquo Himno Beatissimæ Virg. Mariæ canebat: Non abhorres peccatores, sine quibus numquam fores tanto digna filio. Et quoties in Scriptura Conciliis et PP. fit mentio Incarnationis, quam solam dicit factam fuisse solum in remedium peccati, signum est, quod remedium peccati, et redemptio generis humani fuerit unicum, et adæquatum motivum, seu finis incarnationis: ac consequenter peccato deficiente, Deus homo factus non esset.

His vero Scripturæ Scripturarum, Concilia et PP. non assigna

reg de aliud incarnationis motivum, seu finem, nisi remedium pecci, et redemptionem generis humani; caeterum ex hoc infertur hoc fuisse adequatum et unicum motivum; quod exactiori natura non concludit.

Haec solutio nullius ponderis est quod omnia ista quae nobis non possunt innotescere nisi ex divina revelatione, divinatoria et temere alia designat ea per ea, quae scriptura, Concilia, et ex illis PP. designant. ergo in his authoritas nativa magni momenti est, et omnino tenenda.

2° quia ansam praebet, ut plures veritates de fide tenendae in dubium vocent. Cum unde legitime deducimus unicum esse de facto mundum, nisi ex eo, quod in scriptura, ubi mundi creatio narratur, unius tantum mundi fiat mentio: et firmiter credimus non quatuor, sed tantum tres esse divinas personas, nisi ex eo, quod in scriptura tantum tres personae divinae proponuntur: et tantum secundam sanctissimae Trinitatis personam, scilicet Verbum, carnem induisse de fide tenemus, licet quaelibet ex divinis personis potuisset naturam humanam, vel Angelicam assumere, nisi ex eo, quod in scriptura tantum referatur quod Verbum caro factum sit: ergo authoritas nativa sacrae paginae praeterbi in rebus magni momenti concludit. Theologi quidem alii Patres asserunt Verbum fuisse incarnatum ob reparationem generis humani et addunt Verbum non assumpturum carnem, peccato non existente.

Probant 2°. quia cum Deus decrevit efficaciter incarnationem, vel voluit Verbum incarnari in carne passibili, vel in carne impassibili, vel absolute in communi, et quoad substantiam incarnationis nihil in particulari decernendo de passibili aut impassibili. Primum et 2um non potest dici: ergo 3um dicendum est. Si decretum incarnationis in carne passibili pendet a praevisione pecci Adami: ergo si Adamus non peccasset, Deus non assumeret naturam humanam ex vi praesentis decreti. Sectio 3a. Ex eo communi sic refert

2.^a Sa. præcedenti omnino contraria docet Incarnationem fuisse à Deo efficaciter volitam duplici decreto, altero tracto ad substantiam incarnationis, et altero ad circumstantias possibilitatis: et hanc fuisse omnino independentem à prævisione peccati, et ipsius futuritione; secundum vero fuisse à peccato dependens, ac proinde venturum fuisse Xptum ex vi primi decreti, Adamo non peccante, non quidem in carne passibili, sed in carne impassibili, et immortali. Ita Scotus Rupertus, Albertus, et Alensem, Scotus cum suis in 3um dist. (distinctione). q. 3^a. et dist. 43: quibus subscribunt ex nostris P. Salmeron, P. Petrus Hurtado, P. Martinon, P. Martinus Perez et alij.

Probant 1°: qui ordinatè vult, prius vult finem quàm media, et inter media, prius omnia quæ sunt viciniora fini: sed Xptus è finis inter media vicinior ultimo fini, videlicet Deo, et eius gloriæ, quàm reliqua omnia creata: ergo Deus, qui ordinatissime vult, prius vult Xptum, quàm reliqua omnia creata: ergo etiam his non existentibus, et consequenter non existente peccato, neque eius reparatione, Deus vult efficaciter esse Xptum: ergo vi huius decreti existeret Xptus, licet Adamus non peccasset, sed non in carne passibili: ergo in carne impassibili.

2.º quia si Xptus decerneretur propter remedium peccati prævisi, alias non existiturus, esset bonum occasionatum: hoc est: bonum existens solum occasione peccati, sed Xptus non est bonum occasionatum, hoc est, bonum existens solum occasione peccati et è pœnitentia et redemptio; quia id minime decet dignitatem Xpti: imo oppositum pluribus Sacræ Scripturæ testimonijs innotescit: ergo incarnatio non dependet à prævisione peccati, neque ab eius futuritione.

3.º quia Deus revelavit Adamo in statu innocentiæ incarnationem Verbi, ut ex D. Aug. et Bellarmino fert communis sa: ergo remedium peccati prævisi non fuit motivum Incarnationis. Probatur consequentia: quia si peccati prævisi remedium foret motivum Incarnationis, revelatio incarnationis Adamo facta in statu Innocentiæ etiam illi explicaret peccatum ipsius Adami, quod quidem negabit

ad

admitti; quia ea notitia peccati tunc impleret historia Adami, et cum felicitate illius status ratione proponi; tunc redderet impossibile peccatum; nam per revelationem peccati antecedentem ad ipsum facta tollit absoluta libertas peccandi; ac proinde peccatum; quod ut tale debet esse liberum. ergo &.

4. quia Christus decretus fuit ante nostram praedestinationem, ut tradit D. Paulus ad Ephesios cap. 1. vers. 3. Deus benedixit nos omni benedictione spirituali in caelestibus in Christo. Et vers. 5. qui praedestinavit nos in adoptionem filiorum per Jesum Christum in ipsum. Sed nostra praedestinatio fuit ante previsum peccatum Adami, siquidem Adamus ante previsum eius peccatum praedestinatus fuit, huic enim antecedenter gratiam quae medium erat ad gloriam. ergo Christi decretum fuit ante previsum peccatum Adami, ac consequenter omnino independenter a peccato.

5. quia sacra Scriptura assignat plures causas, seu fines et motiva incarnationis a peccato et eius remedio praescindentia; ex quibus constat Deum habuisse efficax decretum de absoluta Christi existentia antecedenter ad absolutam existentiam creaturarum, ac consequenter Adami. ergo &. Antecedens probatur 1.o ex cap. 8 Prov. vers. 22. Dominus possedit me in initio viarum suarum antequam quidquam faceret a principio. Ubi Septuaginta sic habent: Dominus creavit me initium viarum suarum. Unde sic arguitur. Sapientia incarnata de se loquens, affirmat se esse creatam antequam Deus quidquam faceret, ac consequenter ante omnem creaturam; sed hoc non potest verificari de actuali et temporali existentia: in hoc enim sensu prius extitit mundus, quam sapientia incarnata: ergo verificatur de intentione Dei, et ordine divinorum decretorum: ergo Christus (pro) seipso decretus fuit, et non ratione peccati tanquam praevisi.

Dices 1.o cum P. Vazquez cap. 10, Hanseniis et aliis, Rabbinis hic sermonem esse de sapientia in abstracto, ut praescindente a creata et increata, quam quidem introducunt per pulchram prosopopeiam de se loquentem; ac proinde hic non esse sermonem de Sapientia incarnata, sive Christo.

Sed contra est 1.o quia hic sermonem esse de Christo, sive ob-

pi-

pientia incarnata docent innumeri PP. antiqui videndi ap. P. Suarez tom. I. in 3a parte disp. 5 sect. 2 et P. Salazar lib. de Conceptione Virginis cap. 3. 3° è 2°, quia illae voces Dominus et creavit non possunt referri ad Sapientiam increatam non incarnatam, ut è evidens; neque ad Sapientiam in abstracto, quia haec ut sic videtur increabilis è: ergo ad humanitatem Christi debent referri. Ita D. Ambrosius l. de fide cap. 1. Non dicit Pater creavit, sed Dominus creavit: caro Dominum agnovit, Divinitas Patrem. Idonat Julius Hispalensis 2us, unde quod ly Dominus ad creaturas referre volunt, nihil proficiunt: nam in nullo sensu verum è Dominum creaturarum creavisse Sapientiam increatam.

3° è 3°, quia eo tempore, quo in Ecclesia PP. contra Arianos Divinitatem Christi defendendam susceperunt, publicum sunt testimonium, iudicantes, non sine speciali Spiritus Sancti lumine, ut in re tanti ponderis credendum è, in illo debere sermonem ee de Sapientia aeterna incarnata. Eo sane miror viros alioquin doctissimos defficere in explicanda Scriptura a unanimi PPum sensu: quod quidem manifeste è contra Decretum Tridentinum, quod sessione 14 in decreto de usu sacrorum librorum digna animadversione ducit eos, qui explicant Scripturam sine suffragio aliorum PPum, communem PPum sensum, vel horum interpretationem admittentes, illi alias proferunt.

3° è 4. efficacius, quia Spiritus Sanctus ibi loquitur de Sapientia, quam Deus ab aeterno possidet, tam re et phice, tam intentione, quae quidem fuit initium viarum Dei, tam operum ipsius, atque haec non erat Sapientia in abstracto, et a creata et increata piscindens, sed aliqua Sapientia determinata, et in parti. Et ibi non loquitur de Sapientia in abstracto, et piscindente a creata et increata, sed de aliqua sapientia determinata, et in parti. Probo minorem, quia id, quod verificatur de aliqua vocatur, et verificatur de altera sed ibi tantis: sed ibi est sermo de sapientia in abstracto, et piscindente a creata et increata, quae de illa ibi verificant, et possent verificari de sapientia creata et humana: ergo de sapientia creata et huma-

na

na veri ficat. q. sit initium viarum et operum Dei, et q cum ipso cum ponat. &c; sed hoc neque sustineri, ut e certo certius; cum neque q illa sapientia, de qua ibi e sermo, sit sapientia in abstracto, et praescindens a creata et increata: ergo ibi sermo de sapientia incarnata, sive de Xpto.

Dices 2° ex ipso ibi e sermone de sapientia incarnata, ut expresse tradunt Athanasius serm. 3. contra Arianos, et D. Aug. l. de Trinit. caeterum ea verba ad opera sua ita ex Patribus debere intelligi, ut ibi dicatur sapientia incarnata initium ad reparanda, ad renovanda opera Dei: hoc e, ad opera redemptionis, non vero ad opera creationis.

Haec m solutio, lb acuta sit, non cogruit testimonio adducto: et sane si acutissimus A. in eandem non incideret incuriam, qua alios obsitit, attente et integre praedictum Scripturae testimonium meditatus fuisset, subindeque forte hanc viam non foret ingressus. Nam lb in versione 70 dicatur ad opera sua, in Vulgata m dr: antequam quidquam faceret: ubi non solum opera redemptionis, sed omnia opera, et creationis, nario debent intelligi: q sane demonstrant manifeste sequentia verba: nondum erant abyssi, et ego iam concepta eram, necdum fontes aquarum eruperant &c.
Et lb nulli SS. Patres quibus subscribit P. Ortega, velint usurpare verbi facere pro instaurare, sicut inferius condere pro renovare et reparare, audiendi non sunt: q si semel liceat sine fando, et absque numerosa Patrum authoritate verba S. Scripturae in oppositum sensum retorquere, tota respublica Theologica turbabitur. Sit ergo ex hoc testimonio recte inini Xptum fuisse efficaciter praedefinitum ante res creaturas. Sect. 4.

Sectio 4a.

Eiusdem instituti Prosequutio ~~

Idem ani suadet 2° ex D. Paulo ad Collosenses cap. 1° vers. 15, ubi de Xpto sic loqr. Primogenitus omnis creaturae. En Xptus dr omnium creaturarum primogenitus: cui testimonio consonat aliud Ecclesiastici cap. 24 vers. 5 ego ex ore altissimi prodivi primogenita ante omnes creaturas. Arguo ergo, si Xptus e primogenitus ut Deus, aut ut homo. Non ut Deus: nam ut Deus, non primogenitus,

genitus, & unigenitus dr a Catholicis; q ribus loquit D. Chrisostomus Homilia 11 in Epistola ad Romanos, q explicans illud capitis 8 ut ipse sit primogenitus in multis fratribus, ita fat: hec ita accipias, ut de dispensatione illud dictu ee intelligas: nam secundum divinitatem unigenitus e: p humanitatem a. frater nr effectus e ut homo e primogenitus ois creaturae.

Et eo in hoc su accipiunt predicta vba Julius Sardisense Epistola ad oes fideles, & Julius Epherinus tom. seu p. 1 cap. 4 & 5, et tomo 2 cap. 26: ibi: n. Xptus ut Deus dr unigenitus: ut homo primogenitus quam expositionem ph Chrisostomus, Heronimus, Anselmus & Beda in hunc locum, vba D. Aug. transcribens amplectunt. f. Christus ut homo est e omnium creaturarum ordine generationis: i. a. n. exprimit nomen illud primogenitus de Xpto dictum in toto rigore acceptum; n fuit lo quoad existentiam, siqui in fine seculorum a Virgine immaculata genitus fuit. f. lo fuit quoad Dei intentionem & pdestinationem, ita, ut 1. intenta sit Xpti existentia, & reliqua deinde ppt Xptum.

Dices ex P. Vasquez cui plures eo Tharus subscribunt, Xptus appellari initium & primogenitus ois creaturae, n orde, & honore et dignitate, nam dignitate antecedit oes creaturas: ut tradit D. Heronimus.

R. 2o e V. q Iniitium in varijs sensibus usurpet in S. Scriptura hic y capite, sive exordio usurpatur sicde Scriptura dicit Sapientia incarnata extitisse in initio viarum Dei, n tempore, q. in pdefoe Dina ita ut ia eet Xptus decretus, q Deus calos pparabat, sicde illi aderat, q. illos pparabat, i e, illos suis decretis ab eterno disponebat: q sane n possunt ad dignitatem Xpti referri. Insuper illud nomen primogenitus pprie significat primum orde generationis, n tam ordine dignitatis. q. cum vba Scripturae pprie, quantum fieri poe, intellenda sint, ibi dictum nomen, n primum orde dignitatis, s: primum orde generationis significat.

3a e 2a q D. Paulus reddens roem, ob quam Xptus ut homo sit primogenitus ois creaturae, hanc subiungit: quoniam

" in ipso condita s. universa, omnia p ipsum, et in ipso creata s., et ipse
" e ante oes, et oia in ipso cstant, et ipse e caput corporis Eccliae, q
" e princ, primogenitus ex mortuis, ut sit in oibg ipse primatum tenens. Ubi
by in ipso, ide e, ac pph ipsum: hanc n. vim significativam het ppositio
in, ut cstat ex D. Paulo ad Ephesios cap. 1. ~~elegit~~ elegit nos in
ipso ante Mundi cstitutionem, hoc e, pph ipsum. Ex quo Pauli textu eadem veritas, de qua agimus, etiam colligit satis manifeste.

Nec refert q nnulli asserant pdicta causalem quoniam esse debere intelli de Xpo ut dinitatem: siquidem oia p ipsu facta s. d.m. e 1.; q D. Chrisostomus, D. Ireneus, D. Aug. et alij P.P. ostendit apd Petrum Morinum ehrp. 3 sect. 3. dicunt ibi ee sermonem de Xpo ut hoe.
Jo e 2o q hi fatent primogenituram creaturarum Xpo ut hoi svenire
... ex pdictis obis sedulo Apostolus roe huius primogenitura, quam illa causalis quoniam introducit eundem Christum ut hoem debet respicere.
Pt coa. Nam id, q p ea reddit, ad idem sub eadem sideratione debet referri: alioquin n. minus sgruus foret discursus: q sine iniuria Doctoris Gentium nequit admitti.

Jo e 3o; q illud, ut sit in oibg ipse primatum tenens, n. dr aptius de Xpo ut Deo, quam de Patre, aut de Spiritu Sancto:
Ergo, cum Apostolus tribuat Xpo in poslis, q sit ~~aut~~ caput Ecclesiæ, et in oibg primatum teneat, n. de Xpo ut Deo, s de Christo ut hoe intelligendus e. Nec his obbg, ut credunt, favet Hieronimus: nam dum gradus antecessionis in Xpo agnoscit, et excludit temporis antecessionem, n. loqt de orde in pdestinatione: imo cum Xpm primogeniture honore declarat, csequenter videt asserere ee primogenitum etiam in diuina pdestinatione: nam in hoc orde ee tum magna Xpi dignitas e.

Et miror P. Vasquez audacem asserere by in ie ide ac p, et nullum ee doctore, q dicat eaverba svenire Xpo ut hoe: et ideo miror, q D. Ambrosius, sive is, q eorum smentariorum auchor satis eruditus e, oppositum manifeste tradit. In ipso ait, cdita s. universa. p ad hoc natus e ut faceret creaturam, et hoc e, Deum fecisse in eo et p eum. Neq. n. sibi natiuitas sua pfecit, s nobis; q n. equit na-
su

nasci, q semp erat. Id ē, nato e Xpto, vt reliqua ōia existe-
rent. ergo in pdicto Divi Pauli sermo e de Xpto vt hoc. sc. n. ca-
put Ecclesie. Et ipsu ante oēs creaturas fuisse decretu, pspicue de-
clarant vltima vba: vt sit ipse in oibus primatum tenens: q. si in
oibus, n. solu in dignitate, s. etiā in decretis diuinis primatu tenet;
ac pinde Xpus 1° e a Deo intentus, subindeq. non occasione pecci ā
pvisi.

Idem ans pr 3°. quia Xptus Dominus gaudet dignitate cā
exemplaris nrē pdestinationis, cu pspicua et finalis notione, vt
tradit Paulus ad Roman. cap. 8 quos prsciuit, et pdestinavit conformes
fieri imagini filii sui, vt sit ipse primogenitus in multis fratribus. Ite

Idem ans pr 4° q. plura
extant S. Scripture testimonia, q. Xpum venire affirmant pptr fines
a pecco pscindentes, videlt ad excercendum munus Salvatoris, Iustificatoris, Pastoris, Magistri, Regis, Iudicis & c. s. hec munera ss. a pecco
pscindentia. &c.

Tandem accedunt egregia Ss. testimonia D. Aug. lib
1° de nuptiis et concupiscentia cap. 21 ita fat. de me ante pcca dictu
e in Paradiso: relinquet hō Patrem et Matrem, et adhærebit vxori sue
et erunt duo in carne vna. Gen. 2 ver 24, q. magnu Sacra-
mentum dicit Apostolus in Xpto et Ecclesia ad Eph. cap. 5 vers. 32.
q. ex D. Aug. matrimonium in statu innocentie fuit signum, atq. sa-
cramentum coniunctionis Xpi cum Ecclesia: q. indicat Xpum fuisse decre-
tum independenter a pecco et venturum nullo existente pecco; alioq.
n. tunc n. foret vera sacramenti significatio.

Rer P. Vasquez Aug. solum velle matrimonium ee
signum coniunctionis Xpi cum Ecclesia, aptitudinalis, ac proinde n. actualis,
conveniens q. solum huius aptitudinem ad talem significationem. Iste ē; q.
vt docent summuliste n. e absolute signum ad placitum q solam hct
aptitudinem vt ei imponat significatio. Ex. ex. dicunt aquam q. nunc
adhibet in sacram Baptismi, aptam ex se e ad significandam gram
fuisse sacramentum in statu innocentie.

Favet ex ipsis verbis Rupert. lib. 13 in Matthaeum: et quae, inquit, causa est propter quam Deus ista creavit? nisi iste filius hominis. Et B. Cirill. lib. 5. thesauri cap. 6 ita fatetur. Profundat itaque nos Christo; et in ipso nos esse superedificamur, idque ex initio mundi, in praescientia Dei, ut eo ordine divino benedictio maledictionem antecesserit, et damnationem in morte vita, post ipsorum et ex vita Diaboli addeptionis libertas, ut post ea humana, superatis malis, quae intercesserunt, accidunt, in pristinam per gratiam Christi, quae fundavit eam in bonis, dignitatem reuirere, quod pulchrius et validius ad priores instituti ad diem potuit.

Sectio quinta

Notum de his sententiis iudicium.

~~[illegible]~~ Priusquam hanc

litem iam ut tamquam susinenda opera, totam rem ad crisim theologicam scholasticam revocandam duxi, et meum in ea iudicium sine studio partium manifestandum. Iudico igitur in hac difficultate non esse solidum et firmum fundamentum, in quo possimus gradum figere, ut potius prima pars quam altera se fragilem ferant; ac proinde neutram posse efficaciter suaderi, ut iam ostendo.

Quia in hac lite non potest inveniri solidum fundamentum nisi desumptum ex Sacra pagina, scilicet, et prius revelatis: nam cum tota res dependeat ex sola Dei voluntate, et sit supra exigentiam rationis, non potest, non possumus pro ea decernenda firmum et solidum fundamentum sumere, nisi ex prius Ecclesiae revelatis, sed pro neutra parte potest sumi fundamentum ex sacra pagina, scilicet, et prius revelatis, ergo pro neutra parte potest sumi solidum fundamentum. Probo minorem, quia ex sacra pagina scilicet, et prius revelatis constat Deum decrevisse incarnationem propter duo tria motiva: ipsum vero Deum respicere ea motiva per unum decretum, vel per duo: aut per decreta inter se connexa, vel inconnexa minime constat, ideo ipso, quod ex Sacra pagina, scilicet, et prius revelatis non constet Deum respicere ea motiva potius per unum decretum, quam per duo, et potius per decreta inter se connexa, quam per decreta inter se inconnexa, pro neutra parte potest sumi fundamentum ex Sacra pagina, scilicet, et prius revelatis:

2 q. q neutra p.^s poe sumi funtu ex s.^a pagina, sctlijs, et prijs revelatis.

Maiore quoad utra parte, ostendunt fundamenta, q. ostrast in sectionibus pcedentibus fusie tradidimus: ex illis n. manifestu colligit Dina volunt respective ea duo t tria motiva, ac pinde tot posse p roes. sua distincta numerari decreta, quot in S. pagina designat motiva: an v.^o ea decreta et virtualit sint unu, t an ita sint duo, ut sint inseparabilia, t potius separabilia et innexa, n poe cu fundamento deduci ex S. pagina, sctlijs, et prijs revelatis, ut plaudata testimonia meditanti manifestu fiet.

Minor v.^o eiusdem sylli et videt certa. Na si Deus decrevit incarnatione et redemptione generis huni, unico decreto, sive decretis mexis et inseparabilibus, evidens e xpu n fore venturu ex vi pscntis decreti, hoc n peccante: at v.^o si ordinavit incarnatione et redemptione duobus decretis inmexis, et separabilibus, evidens e xpu ee venturu vi pscntis decreti, et hoc n peccante. q. n in sacra pagina et prijs revelatis nec fundam., ut potius identitate, seu mexione decretoru, qua inmexione et separabilitate ipsoru asseramus, q. neutra p.^s disputationis poe sumi fundam. ex sacra pagina, sctlijs, et prijs revelatis.

Nec solidu fundam. desumi ex sanctis Ecclesie PP. p. s.^o e; q. neq ex PP. solidu fundu desumi poe. 1.º q. hec disputatio magna ex p.^te ad Theologiam expositivam attinet, in qua S. PP. in fuciones divini pani diversimode sentiunt. et ideo eorumq. n authorites, ppendendo s. Quide cu n teneamur credere eos in haere accepisse à Deo revelationes; imo indico absq. dubio eos illos n huiuse, signde, stratios heretic patuerunt, et sas revera oppositos docent, indicandu e varijs et prudentibus suctoris ductos in oppositas divisos abijsse sas: et cu n posimus utraq. q. opposita amplecti, neutra seq tenemur. 2.º q. ipsi PP., vg. Aug, Ireneg, Cirilg, Bernardg et alijs inveniri sas p sa nativa, qua q affirmativa satis vera ostitg adducunt

eunt: h. M. PP. n adeo pgiuè loquent, ut ex illis posit sumi ista du fundu, potiq q affirmativa, q. m p nativa sa. Et uno vbo mentem meam manifeste: in sensibq a qsione psenti diversis PP. locutas fuisse mihi valde vbsile e.

Et qde Angeliq Præceptor huic nro iudicio valde favet, dum in cap. pm Epistolæ pe ad Thimotheum lectione quarta fatet M. PPum testimonia n ee magne authoritatis in hac qsione: "Hec qsio, inqt, n e magne authoritatis; q Deq ordinavit fiendo, sm q res fiende erant. Et nescimus q ordinasset, si non pvidisset peccatu, nihilominq tn authoritates vident expresse sonare, q n fuisset incarnatq, si n peccasset ho, in qua parte ego magis declino." Unde infero pmo ppu ty magis q et declinet in oppositam sam.

Infero 2o 2a nonnullor, q lt ad speciem videat loq di decreto, q Deq n het, d herret, si ho n peccasset; re tn intimiq viderata videtur sine dubio loq de decreto psenti: q solum hoc decretu pterea authoritates PPum vident expresse sonare, ut fatent res Theologi; d eniè sum D. Paulq loquat de psenti decreto, d eius fine seu motivo, importune loqueret D. Thas de illo decreto sdiconate futuro, dum eo momento vba Apostoli lucere donare conat. Cuibq accedit, q Ang. Præceptor tum in 3a pte qsione 1a art. 3, tum de verite q. 29 art. 4 ad 3um, tum in 3um distinctione, & qsione 1a art. 3, t neutram sam omnino absolute elligat, tqm magis re ee incertam declaret, & humanis ingenio ignotam; q bene notavit P. Sparza qto paragrafo respondeo, & ideo Authorq ipse immeriti affirmativam, & nativam sam pblematice defendit: potiq n. deberet nobiscum iudicare re ee omo incerta, q p neutra pte, ut ipse ait, apparet argum svincens.

Insup plures PP. q solent adduci, n ta nant alia adequata cam incarnationis pter remedium pecci, q m affirmant nullam aliam sibi in mentem venire, sive se n here sufficiens fundum ad aliam affirmandam, t ad affirmandum adventum Xpi, hoe n peccante, q ipsos latebat fundum; quo ducti possent cnexione, sive iden-

tit

tate, seu potius inconnexione et multiplicitate terminorum diversorum cum hoc mysterium affirmare. Etenim aliud est nare existentiam incarnationis, hoc non peccante: et aliud nare notitiam rationis, cur eam possit affirmari incarnatio ut extitura, etiam hoc non peccante. Tum n. est here rationem positivam ad nandum adventum Xpti, hoc non peccante: tum 2° est fateri humanam ignorantiam, tam per affirmatione, quam per negatione adventus Xpti, hoc non peccante; quam per neutram partem occurrit solidum fundum: Sancti quoque PP. in hac stenthossa lite potius, rem, quam tum suis vbis manifestant.

Idque videre licet exempli gratia in vbis D. Ambrosij supra adductis. Non erat, ait, causa incarnationis nisi ut caro, quae peccaverat, redimeret. Ubi non est credendum S. Doctorem asserere nullam aliam, nisi remedium peccati, potuisse causam incarnationis esse: siquidem certum est alias innumeras potuisse esse causas incarnationis: sed hoc vult asserere, nullam aliam sibi occurrere causam affirmandi extiturae incarnationis, nisi remedium peccati. Et in hoc sensu absque ulla violentia veniunt intelligendi multi PP, ita videlicet, ut non videant nare causam adventus Xpti deficiente peccato; quia eam esse tunc non esse detrate penitus ignorabant; sed videant proinde fateri sibi nullam aliam occurrere causam affirmandi adventum Xpti, et incarnationem.

Alij a. PP, quorum vba trani in propositionem non admittunt, ad alium sensum, quem iam explico, possunt trahi: videntur n. asserere nullam causam praeter peccatum esse in homine, quod posset ut causa meritoria, et moralis, movens allicere Deum ad decernendam Incarnationem: quem solum sensum vident accipere haec D. Aug. vba serm. 8 de vbis Apostoli. Quare venit in Mundum? peccatores salvos facere; alia causa non fuit, quare veniret in mundum. Non enim eum merita nostra bona, sed peccata duxerunt. Quae vba si attente meditemur, non possumus affirmare D. Aug. intellexisse remedium peccati, et peccatorum salutem fuisse unicam adventus Xpti causam ex eo, quod non merita nostra bona, sed peccata eum duxerint: haec n. causa nulla est; nec illi potuit fidere maxime illud ingenium. Etenim absque dubio multiplex alia adventus Xpti causa, seu finis potuit esse, ut multotiens notavimus. Sed ibi D. Aug. loquitur de causis quae in nobis ut meritoriis in genere, ac proinde ut procindentes a bono et malo merito

rio potuerunt Deum movere ad decernendam incarnationem. Et ulterius dum una adfuisse cognoscit, alia defuisse credit.

Tandem plures SS. PP. in alio sensu longe diverso loquuntur ingrebant, non quamvis quod eam, aliqua ratione nariam incarnationis: hanc quod dixerunt esse remedium peccati, condignamque pro illo satisfactionem: nam si homo non peccasset, non daret ea quod quia Christo ex suppositione narius veniret: et homine peccante narius fuit adventus Christi, si extinguendum erat peccatum per condignam et aequalem satisfactionem. In quo sensu intelliendi sunt D. Basilius homil. 25, D. Hieronim. in cap. 1 in Ecclesiast, Origenes hom. 24 in numeros, et D. Thomas in ep. 1a ad Thimotheum, cujus verba exp. gratiam do. Nulla causa fuit veniendi Christo Domino, nisi peccatores salvos facere: tolle morbos, tolle vulnera et nulla causa est medicinae. Id est, nulla causa naria adventus Christi foret, nisi salus generis humani, quod morbo peccati iacebat egrotum, talem medicum postularet.

Adde illum himnum antiquum supra allatum: non abhorres peccatores sine Ecclesia nullius here authoritatis, quod ut tradit Eximius D. disp. 5 sect. 5 in usu Ecclesiae Rom. nunquam fuit. Et si magnae haberet authoritatis, solum probaret Christum non nasciturum ex Virgine, ut carnem passibilem acciperet, deficiente peccato; non vero probaret deficiente peccato, incarnationem nullo modo esse futuram. Ex quibus omnibus colligere utramque predictam sententiam esse extrice satis supra probabilem, utpote à multis et insignibus Theologis propugnatam: intrinsece vero nobis non apparere sufficienter probabilem: quod nobis ignotum est fundamentum, in cujus possimus potius uni, quam alteri parti cum positiva probabilitate adherere: ac proinde non tam probabile, quam quoddam conjecturale iudicium in hac lite posse à nobis efformari de sensamus.

Dices contra hoc nostrum reflexum iudicium esse tantum probabile. Respondeo hoc nostrum iudicium non esse certum et evidens; ac proinde fatemur esse tantum probabile, quod positiva ratione et magna authoritate fulcitur: nam pro ratione adducta nonnulli PP. expresse asserunt rem hanc esse omnino incertam, alii vero omnino fere omnes, qui in sua disputationis loquuntur, non omnes resolutorie rent, quam cum ingenti formidine, et conjecturaliter

altera disputationis parte amplectuntur.

Hinc colligit nos neutram obiectivam sententiam sub incarnatione et non incarnatione deficiente peccato, defendere et impugnare; sed ita affirmare nullum verum iudicium fiale, sive sit affirmativa sive negativa fore sententiam, est sufficiente doctrinae probabilitate positiva, quae utraque caret positivo et solido fundo.

Sectio Sexta

Eligitur sententia utcumque sustinenda.

Licet ex animo iudicium nostrum in hac lite, quod secundum praecedentis proculimus amplectamur, nihilominus decretum ... res evadat omnino insignia, sententiam eligere, quae licet non solido fundo, innullior in ... ita muniat, ut posit utcumque sustineri et defendi.

Plures igitur sunt, quae sententia media incedunt, inter quas eminet ea, quam docuit Eximius D. disp. 5 asserit in Deo duplex dari decretum circa incarnationem. Primum decrevit eam facere meliori, et congruentiori modo, quo ipsa posse fieri ad manifestandas divinas perfectiones: et virtute huius decreti, si sciebat Deus per scientiam mediam aliquod peccatum esse conditionate futurum, cogebat ad habendum secundum et posterius decretum, quo decerneret Christum ut Redemptorem, quia ex suppositione quod per scientiam mediam videat hominem sub aliqua conditione peccaturum, melior modo exequendi incarnationem esse eam velle in remedium peccati. Quapropter ex suppositione primi decreti, et scientiae mediae, potest bene inferri Christum non esse venturum, nisi in remedium peccati; at vero si in Deo non daret ea scientia media de peccato conditionate futuro, vi eiusdem primi decreti Christum veniret, etiam Adamo non peccante. Quae sententia quoad hanc suam partem ... sententia Divi Thomae, et quoad ... cum sententia Scoti convenit.

Haec doctrina a nonnullis magno plausu recipitur, ab aliis vero reiicitur, tamquam inefficax. Insurgit contra illam Illustrissimus Godoy disp. 8 paragrapho 2. in hunc modum. Vel illud decretum pertinet ad ordinem intentionis, vel ad executionem: si ad intentionem: ergo excellentia incarnationis non est finis adequatus. Probatur: quia iam surrexerit alia intentio; sed intentio est designatio et causalitas

finis: ꝙ excellentia incarnationis nõ ē finis adequatus. Si ad executionem: ꝙ solum servit ad aliquam incarnationis circumstantiam vg. ad Xpi passibilitem. Pr. coa; q̃ ipsa substa incarnationis iam antea erat, Hoc decreti intenti-vi sufficienter extitura. Ↄfr. ex P. Hurtado disp. 13. q̃ ꝙ tum decretum Xpus videt ex. coam existere: ꝙ nõ exiestit vi nõ decreti. Frang. 2º q̃ illud tum decretum ē efficax et executivum. 2º. q̃ gra collata Adamo in statu inocentie fuit ob merita Xpi ꝙ tum decretum ꝓdefinit, vt docet ipse Magnus Suarez: ꝙ. &c.

Rẽo in gram tanti Doctoris illud tum decretum ꝑtinere ad ordinem intentionis et executivum independens à tᵒ decreto: e.n. illud decretum intentio efficax, nõ petens aliam intentionem anteriorem: et sic ad ordinem intentionis spectat: et vt ꝙ se ipsum suum effm detrat; q̃ vt supponimus hoc decretum vltimo detrat ad effm: et sic ad ordinem executivum spectat. Addo tn extrice et paucum ēe executivum ra prioris decreti; q̃ ꝑ accens tum illud decretum ꝑcessit tendens in solam incarnationis substam: ad quam ipsam vt iunctam cum passibilitate et redemptionis humani generis conveniencia tendit tum decretum.

Ad ꝯfrationem rẽo Xpum vi primi decreti videri existentem ordine intentionis, et eius merita vt prævisa in eodem ordine antecedens ad decretum subsequens naturm ad executionem Xpi, here sufficiens ēe, vt ob ipsa sibi prævisa ꝯferat primum. Simul tn tum ꝑdictum decretum sit efficax, nõ ideo ꝑmisse ē executivum, q̃ nõ qlibet decretum efficax ē ꝑ se fr executivum sui obti, imo tr ꝑ se eet executivum, posset nõ exq suum obm, ꝑ tᵒ signo ipsius decreti, & expectare aliud decretum dispositivum dine Dispoe, vt vltimo detraret ꝑ se fr. ad suum obm exequendum.

His tn nõ obstantibus, q̃ aliunde noie efficacis impugnari hoc ā P. Suarez, vt ēx dicendis ꝯstarit, quatenus fas ē ꝯiecturaliter discurrere; siqdem ia nõ possumus indicium positive ꝓbabile afferre.

Iudico ꝙ Deum antecedenter ad oēs creaturas decrevisse absē incarnationem, et Xpum futurum vt finem, caput, salvatorem, et glori-

glorificatorem perfectissimum, et ipsum esse ut redemptorem decrevisse non absolute, sed conditionate, si videlicet permittat et mittat absolute peccatum saltem originale. Quo discursu convenit cum Eximio D. quatenus admittit adventum Christi decretum meliori modo, quo Christus posset venire; convenit cum Scoto, quatenus tale Dei decretum praecedit absolute et metaphysicam huius a permissione et praevisione peccati: convenit etiam cum Angelico Praeceptore quatenus admittit aliquam connexionem huius praesentis decreti cum permissione peccati: et quoad hanc ultimam partem differt à P. Hurtado, et aliis PP. ipsi subscribentibus, et contrahentibus decreta partim absoluta, partim conditionata.

Sectio 3ª

Haec sententia explicatur et aliquomodo probatur.

Sit conclusio: ante absolutam praevisionem, et permissionem peccati fuit in Deo decretum efficax et absolutum, quo absolute decrevit Divini Verbi incarnationem, et Christum futurum ut finem, caput, Salvatorem et glorificatorem perfectissimum. Hanc conclusionem suadent ea argumenta, quae sectione 3ª et quarto adduximus ad probandam Scoti sententiam, praesertim 4um et 5um: probant enim sublimem incarnationis finem propter se intentam, et non occasione peccati, nec post praevisionem ipsius.

Idem quod utrumque roborat quod si Deus voluerit Incarnationem velle occasione peccati, et ex eius permissione, alias ea non decreturus, hic in modo decernendi incarnationem, minime decebat Christi dignitatem et excellentiam, hic enim valde deprimeret ex eo, quod Christus non fuisset propter se ipsum intentus, et volitus, sed ut homines liberarent à servitute peccati: siquidem tanta gloria a Christi excellentia est et maximo amore digna, ut magna homines et Angelorum amaritudine eligeret propter ista ac sequenti principe locum obtineret in voluntate divina, quod est minus nobile et perfectum, non sine dedecore alterius extremi nobilioris et praestantioris. [illegible]

Ipsum quod si occasio ex qua decerneret Christus fuisset peccatum, Deus vellet postquam non ei, quam est incarnationis, et hic modus

decernendi incarnationem, ut possibilis sit, mirae cognusq; videt summae amabilitati, bonitati, et excellentiae Xpi, vi cuius e amabilis propter se, ergo nisi efficax aliqd fundam. det, non debemus dicere Xpum hoc modo fuisse intentum, et absolutum, ergo non fuit Xpus decretus occasione peccati, sed propter se ipsum, et propter ipsius Mysterij bonitatem, quod sola indiget probatione, suadet. quia Deus vult potius non esse, quam esse peccatum: quod sufficiente non existeret Christus, nisi esset datum occasione peccati, ergo si occasio, ex qua decerneret Christum, foret peccatum, Deus vellet potius non esse, quam esse incarnationem.

Sit 2° 3clo, eodem decreto, quo decrevit absolute Deus Divini Verbi incarnationem, et Xpum futurum ut finem, caput, salvatorem, et Glorificatorem omnium, decrevit etiam ipsum Xpum ut Redemptorem, non absolute, sed conditionate, nempe sub conditione, quod absolute permittat, et committatur peccatum, saltem originale, atque inde sub conditione, quod opus sit redemptione. Probatur: quia decreto illo intentivo, quo Deus decrevit absolute incarnationem, decrevit etiam absolute potius naturam humanam, quam Angelicam, vel aliam possibilem rationalem, seu irrationalem, fore à Verbo Divino assumendam: ergo etiam decrevit Xpum ut Redemptorem; sed non decrevit absolute Xpum ut Redemptorem: ergo decrevit conditionate Xpum ut Redemptorem. Haec ultima constat, legitima est, si reliqua omnia sistent.

Et in primis quia gratia, quae data est Angelis, et primis parentibus ante lapsum Adami peccatum, fuit illis concessa propter Xpi merita, ut tradunt ij, quibuscum disputamus: sed Xpus et eius merita, ut prore efficacia praedefinita ante omnem creaturam, praevisa sunt ut absolute futura, priusquam concederet gratiam Angelis, et primis parentibus in statu innocentiae communicando: ergo decreto illo intentivo, quo Deus decrevit absolute incarnationem, decrevit etiam absolute potius naturam humanam, quam Angelicam, vel aliam possibilem rationalem seu irrationalem à Verbo Divino assumendam. Sed consequentia: quia non potuit Xpus, nec potuerant eius merita tunc praevideri ut absolute futura, nisi decretum esset praedefinita potius unio Verbi cum natura humana, quam unio Patris, vel Filij, vel Verbi cum natura Angelica vel cum alia possibili rationali, seu irrationali: quia neque unio in communi, neque natura

na in eis neq. merita in eis potuerant videri p scia visionis infbe pfectus ut absle futura: iqde ut talia non poss. existere a parte, et independens ab operatione intellus: et eo ipso, q. pdefinita eet debrate potig unio Vbi cu na huna, qua unio Patris, t Spiritus Sancti t Vbi cu na angelica, t cu alia poti roali, seu irrationali; Deg ea pdefe potig na huna, q. angelica, t alia pole roale, sive irrationale à Vbo divo assumenda* q &c. *decrevit

Pbo deinde sequentia primi divisig, nempe hanc: q. ch decrevit Xpu ut redemptore; q si p illud decreta nulla roe decerneret Deg na hypostatice assumpta venturu ee innundus ad salvandos hoes, conveniens. pillo signo videret assumi hypostatice na angelica, seu alia roale pfectiore pole, q. na humana; na cu inde minus humiliaret dinitas, convenientigus deb assumi potig na pfectiore, q. imperfectiore, nisi aliq motivu alliciat potig ad sumendu na imperfectiore, qua pfectiore: q. aliq motivu adfuit Deo p illo signo ad sumendu potig na humana imperfectiore, qua na angelica, t alia na roale pole pfectiore; et hoc motivu ñ pendit ee, nisi redemptio generis huni: q ch decrevit Xpu ut redemptore.

Ifr: q. Angelo ut pote nobiliori maior gra necessa fuit, q. hoi in statu innocentiae, ut tradit D. Thas. I p. q. 62 art. 6. q gra unionis hypostaticae, q ē omnu nobilior Angelo, et ñ hoi, ccederet in illo signo, ni in illo signo adesset aliq motivu, seu finis, ut potig tribueret hoi q. Angelo; et hoc motivu nullu aliud pomit ee, ni remediu pecci: q. &c.

Transeo ad pbandu mire subsumptu: et ñ decrevit absolute Xpu ut Redemptore, q cu illud decretu de incarnatione sit ante pvisione absoluta pecci: q. nulla creatura absle predefinita, et absle futura supponit, ai pinde nec peccu, ob aliqua creatura absle omittenda: ñ pot Deg p illud velle absle Xpu ut Redemptore: q &c. Trans: dc. ñ potest velle

aliq essaliz supponens peccu ta omissum. 2 redemptio haec à pecco supponit essaliz pecc ab hoc ta omissum: g u pose velli abte redemptione ante pvisione absta pecci, ac proinde nec Xpum ut Redemptore. Mari tenet cois theoriz sa, q inficiat Deu absq pecca abte pvisu intendere posse poenitentia, seu quod vis aliud supponens nario; et de hoc puncto iterum redibit sermo dissertatione sequenti; ubi opportunius nra mente in hac difficultate manifestabimus.

Pr 2° eadu rato: q lo Deus p illo signo, in quo abte decrevit incarnatione et Xpum futurum, n praeviderit abte hoim pecca, cognoscebat nihilominus magnu periculum imminere hoibus, ut laberent in peccu: g Deus p illo signo onaliz primo illo decreto voluit sa Xpum et ut Redemptore, sub aditione, q opus eet Redemptione. et misericorditer pparavit sibi remediu sub aditione applicandu, et qdie sub aditione onaliz et forte aliqua certitudine morali ponendo ab hoibus. q videt supra sub 4 ex pluribus Divi Cirilli, dum dicebat: et ex orde divino benedictio maledictione antecessit, ut ut si praevaricatione caderemus, in ipsa rursus renovaremur. En expse admittit tantu Dr hoc decreti ee aditionatu quatus ipsum respicit Xpum ut Redemptore.

Sit 3° rato ex vi huius decreti praevisi secunda pssa methaphica existere Xptus, et hoc n peccante. Prex dictis: q vi huius decreti pdefinitus e abte Xptus prior pecco prioritate methaphica antecedentie et independentie, ut cstat ex iis, quae g 1 rato diximus: g vi huius praevisio decreti, etiä n existeret peccu existeret Xptus cum pssa methaphica. Pt isa: q existentia Xpti abte et efficaciter pdefinita non valet methaphice impediri, ni p defectu rei, à qua methaphice dependet à priori, vel a posteriori; sed ipsos q vi praevisio decreti abte et efficaciter pdefinitus sit Xptus prior pecco prioritate methaphica antecedentie et independentie; ipsius Xpti existentia neq à priori neq à posteriori dependet methaphice à pecco: g existentia Xpti abte et efficaciter,

S

p defectu n valet in mepha pea impeditioni, & deffectu peccati: Et vi huius presentis decreti in pea mepha existeret Xptus, etiam hoc n peccante.

Sit 2. dicto. Vi huius presentis decreti, cum veritate dr, q Xptus n existeret in mali, sive morali pea, hoc n peccante. Pr. & explatur dicto. q praecedenti efficax Dei decretum de incarnatione meritis malis, sive moralis cum abtra praemissione & futuritione pecci; & in eo in, in quo hoc decretum plena de incarnatione meritis cum abtra praemissione & futuritione pecci, e verum dicere q Xptus n existeret, deficiente peccato: q. Xa male seu morale pea Xptus n est ventura et huius presentis decreti, hoc n peccante. Summa: q moralis sive malis erat impole, q b. Parens, sive quis alius tu, speciali Dei gra destitutus, longo vitae cursu n foret peccaturus; & vi huius presentis decreti Deus n voluit b. Parenti, nec cuivis alij hoi gra speciale ad vitandum oe peccatum mortale et longo vitae cursu: q post praesse p dicto Dei decreto, moralis sive malis impole erat, q b. Parens, sive quis alius tu, si existerent, n peccarent longo vitae cursu. &q quatus impole e, q Xptus existeret vi illius decreti, & q tu n peccaret, e verum dicere, q Xptus n existeret, hoc n peccante. Et Xa morale sive male pea verificat, q Xptus non existeret vi huius presentis decreti hoc n peccante.

Sit 3. dicto: Post permissum & futuritionem pecci fuit in Deo decretum efficax & absolutum executivum, prioris decreti intentivi, quo decreto executivo voluit Deus absolute Xptum futurum ee ut Redemptorem, & in remedium pecci, detrans humanitatem passibile assumi, & Xptum venire in Mundum, ut genus humanum q deberet pecco perierat, p Xpti morte redimeret. Pbo dictum: q posita volitas intentiva alicuius rei, n detrat ipsa abte, nec circumstantias, qbus mandanda e executioni, & ita oditionate, ph voltes intentiva, opus e, purificata oditione, ut transeat in absolutum, q addat alia voltas executiva, executionem abtam rei

& ejus nunc detrahes; 2.º voluntas divina intentiva Incarnationis, n. se-
travit abs re, 2.º ei additionate Xptum ut Redemptorem, & reliquas
circumstantias ad munus Redemptoris narias, nempe passibilitatem
etc.: q. voluntas intentiva, qua Deus decrevit additionate Xptum ut Re-
demptorem, & reliquas circumstantias ad munus Redemptoris na-
rias, se ipsa fuit non exeq. Xptum ut Redemptorem & reliquas
circumstantias ad munus Redemptoris narias, sed id exeq. Deus
fuit quadam alia voluntate posteriore executiva.

Quod d. decretum executivum Xpti, ut Redemptoris, & reli-
quarum circumstantiarum ad munus Redemptoris nariarum fuisse
post absolutam praevisionem peccati praesentis efficaciter suadetur, tum ex
dicendis disertatione seq., tum ex adductis in hac q. probatione

Sectio Octava

Arga. pro Divi Thom. adducta dissolvuntur.

Expositis hactenus nostrae sententiae causis pro D. Thom. & Scoti; dein s. sect. 6 & 7 sat media elegimus, quae, licet non positiva probitate, dictum saltem non demonstrandis firmavimus: modo v.º ut tota haec doctrina firmior evadat, oportet prius arga. tam pro D. Thom., quam pro Scoti adducta dissolvere, & ostendere eorum inefficaciam, ut nunc de utraque sententia iudicium aliquo roboretur; dein s. contra, quae rationabiliter nostram sententiam possunt impugnare enervare.

Ad 1um argum., quod pro sa D. Thom. sect. 2 attulimus, res, probatione decerpta ex plurimis S. scripturae testimoniis, quae affirmant Xptum praedestinatum fuisse, & venisse pro nobis remediandis peccatis debiles, & non suadere intentum, quod eius assertores recipiunt quae probat Deum voluisse Xpti existentiam ex fine & motivo redimendi homines a servitute pecci: & ita probat in hinc decreto Xptum extiturum, quod nullum alium esset in Deo decretum intendens ipsam existentiam: et quidem hoc tum non solum efficacis probat, ceterum manifeste non probat hoc decretum excludere omne aliud decretum divinum, quod intendat ipsum Xptum, & propter Dei gloriam, respiciat ut fine intrinseca bonitate & excellentia incarnationis, aut ipsius Xpti ut nobilitandum

du honore finis oium creaturarum, capitis hoium et Angelorum, communicanis ipsis oia dona supnalia, et salvatoris, atque glorificatoris merentis oibus gram, et gloriam. En hoc argum nullam penitus probabilitatem sibilat se. Neque; quod non probat Xpum non venturum, hoie peccante; ac proinde non enervat nram de hac re sententiam. Eo quod prdicta duo decreta posse in Deo multipliciter ordinari, fixe notum est; et constabit ex dicendis dissertatione seqti. Nam vg. decretum de Xpto rum se siderato, et eo ut fine, capite, salvatore, et glorificatore poe ee ante sciam absolutam pecci: et post ipsam decretum de Xpto ut Redemptore: et possunt hec duo decreta seomitanum se here, seu ante sciam abstam visionis pecci, seu post illam: et possunt admitti, ut a nobis ordinata s. supra: si ex eo quod Deus decreverit incarnationem in remedium pecci non lo inferre n fuisse aliq cam, propter quam est decreta fuerit incarnatio.

Ad 2am vero probationem desumptam ex testimonijs, quod nam aliud fuisse motivum, sive finem incarnationis, ni pecci reparationem, et huius generis redemptionem, res nulla testimonio hinigni ee in sacra Scriptura. Nam cum Xptus D. docet: non veni vocare iustos, sed peccatores, loquebatur in parti de vocatione ad penitentiam, ut legenti oba Xpti fiet manifestum. Sed quod hic cordatus poenare Xptum vocare etiam iustos, ad maiorem pfectionem, et perseverantiam in via iustitiae, cum certum sit vocasse Joannem Baptistam, et Deiparam. Unde et erant aliqui iusti: et vero ad maiorem progressum et perseverantiam in virte vocabat: et nulli erant iusti: et sic nario verificat, quod non venerit iustos vocare; caeterum id verificat non roe decreti divini, quo venit, sed quod nulli erant iusti vocandi. Tandem ibi Xptus se ee medicum docebat, et se non cum Angelis, sed cum hoibus quos lapsum in morbum pecci conferebat; ac proinde asserebat se venisse ut illis medicinam exhiberet, non nobat venisse eum propter alios fines a morbo pecci pscindentes.

Instas: S. pagina nullam aliam incarnationis

cam

cā adequatā designat ñ remedium pecci: ꝗ temere dicimg Deum
aliā habuisse cam decernendi incarnationem pr remedium pecci. Ꝺ sic ꝗaꝗ
SS. solum remedium pecci ē finis, sive cā incarnationis adequata: ꝗ de
Rōe in S. Pagina alias incarnationis cās et fines
independentes à pecco designari, ut probant ea, q sect. 3. et 4. pro sa Scoti
tradidimus; ac proinde nos ñ temere affirmare aliam fuisse cam incarnationis pr remedium pecci.
Quoties ñ obstante, dicimus ñ dari potivum et sufficiens fundum ad affirmandum cum Scoto Xptum venturum, etsi hoc ñ peccante: neq ad negandum cum D. Tha Xptum venturum, hoe ñ peccante; q ex S. Pagina non constat remedium pecci fuisse cam adequatam incarnationis, saltem quoad rubstam; nec constat fuisse inadequatam, ac proinde ñ constat cam adequatam incarnationis ex utraq cā, sive motivo, sive fine, nempe ex excellentia ipsius mysterij et remedio pecci, tamqam ex causis, seu motivis, seu finibus partialibus, scopi: imo et constaret remedium pecci fuisse cam adequatam incarnationis, ñ liceret inde inferre, Xptum abse ñ venturum, hoe ñ peccante, q potuit Deus ex duplici motivo adequato incarnationem decernere: imo licet constaret excellentiam mysterij fuisse cam, seu motivum adequatum incarnationis, ñ liceret inde inferre Xptum abse venturum etiam deficiente pecco: q ñ constat an illud motivum adequatum moveat de facto volm divinam independenter ab alio, et non constat q moveat dependenter ab alio.
Unde in fra reo: negando suppositum antis, neq pe in S. Pagina dici remedium pecci fuisse cam incarnationis adequatam, saltem in sensu exclusivo: et cum dicimus, seu omittimus remedium pecci fuisse cam adequatam incarnationis, neq affirmamus, neq negamus ēē aliam cam adequatam, ꝭ tm dubij gerimus, potivo fundo destituti: q nescimus, an sit t ñ sit ea unica cā adequata incarnationis.
Ad 3. rationem resp. nobis in hac qone licere Deum ita desiderare, q t solum speculative loquimur, et et
nos

nos loquimur in ea, quam elegimus; et in sensibus a quaestione praesenti longe diversis: et in ista quaestione, ut potius ad Theologiam expositivam pertinente, si se magnae authoritatis, ut dicebat D. Thom. Res ergo distinguendo ans: ap. SS. PP. solum remedium pecc. est causa incarnationis adaequata, ab ipsis cognita ut adaequata: aut quia nullum est meritum in nobis existentis, aut quia nullum est nang: transeat ans. ex dictis sect. S: e ea adaequata, quae revera in hac providentia dei independens a nostro demerito et necessitate: subdistinguo probabiliter, et cum fundamento: non ans; forte, et sine fundamento cognito: transeat ans. Haec solo satis proxima manet ex dictis sect. S. Ad 2um argum. quod ea Div. Thom. adducit, quatenus intendit ex illo ratio inferri, Deum non assumpturum naturam humanam ex vi praesentis decreti, si Adamus non peccasset; res nullam esse ergo; quia decretum intentivum incarnationis potuit multifariam disponi quod ex illo et ea absurda obta, et non adventum Xpi deficiente pecco, inferat. Vg. si decretum Dei intentivum incarnationis ante absolutam provisionem pecci foret, ut nos communiter tradidimus, talis conditionis, ut respiceret absolute incarnationem, et quodam modo disiunctive, conditionate Xpm passibilitem, et impassibilitem; quod sane absque illo incommodo ponerent.

Deus enim quia dictum decretum absolute decerneret Xpm futurum, et finem, caput, Salvatorem et Glorificatorem efficacissimum, et sub eodem decreto definiret disiunctive et conditionate, et Xpm venturum in carne passibili, si homo peccaret: et venturum in carne impassibili, si homo non peccaret; quo modo venturus postea per et executivo decreto determinaret. Quam enim inconveniens apparet in eo, quod ante absolutam provisionem peccati decernat Xpm impassibilis, si Adamus non peccasset: et passibilis, si peccasset. Quidem decretum quodam modo disiunctivum et conditionale, altera ex quibus conditionibus purificata, potuit post provisionem absolute peccatum transire in absolutum inducendo aliud decretum executivum et Xpi ut passibilis, et Xpi ut impassibilis. En quomodo potuit Deus efficaciter decernere incarnationem ante permissionem et provisionem absolutam pecci, quod etiam decerneret

neret

neret detrahi in carne passibili, nec detrahi in carne impassibili, nec in eis et quoad substantiam, nil in parti discernendo eius passibilitatem, aut impassibilitatem.

Sectio Nona

Argumenta quae Scoti sententiam enervant.

Respondeo ad lum argumentum sect. 3ae quod Scoti sententia adductum ipsum in eo peccare, sicut alia Scoti argumenta, quod a prioritate, seu antecedentia eiusque decreti inferat independentiam, seu inconnexionem ipsius cum posteriori decreto; nam extra aleam disputationis esse debet, quod prius, sicut potest non dependere, ita etiam post dependere a posteriori. Solutio: quod prior e luce ab ipsa a posteriori dependet; et ignis a calore: quod idem contingit in multis Dei decretis: intentio. cum electione, et actus imperativus cum actu imperato connectitur, et ab illo dependet, licet intentio sit prior electione, et actus imperans prior actu imperato: et sane iuxta ipsum Scotum intentio divina, qua decrevit gloriam sive coronam, amat gloriam antecedenter ad electionem meritorum; et nihilominus connectitur et dependet exaliter ab electione et pervisione meritorum.

Instantia si prioritas illius decreti non potest stare et componi cum dependentia ipsius a posteriori decreto; Christus vi praesentis decreti extiturus fuisset, non solum hoc non peccante, sed cuncta alia creatura existente, et extitura; si quidem Christus prior, et vicinior Deo, quam omnis alia creatura. Et licet non nulli RR. absque asserant Deum hypostatice assumpturum naturam creatam vi praesentis decreti, etsi nullae creaturae forent existiturae; quia cum praesens decretum intentivum incarnationis nullum aliud respiciat finem principalem, et proprium, nisi ipsam incarnationis bonitatem, et excellentiam, quibuscumque aliis creaturis non existentibus, nec extituris, adhuc praevaleret ea motiva adaequata praesentis decreti, videlicet ipsa intrinseca excellentia incarnationis; ac sequenter praesens decretum, et incarnatio pro illud decreta existerent, et perseverarent. Caetera haec doctrina de solitaria Christi existentia singularis est, et omni praesidio destituta.

Adde.

Adde

hoc lu͂ Scoti, et et alia ẽ prius arg͂a 2º peccare in eo, q͂d t nil p̃bant, t nimis p̃bent: etenim eadem vi, siquam h̃ent, suadent Deum n̄ potuisse decernere Xp̃tum post peccatum p̃visum ut absolute futurum, et cum dependentia sive accepta occasione ab ipso pecco: etenim in quacumq͂ [illegible] pr̃identia impo͂le ẽ Deum n̄ ẽẽ ordinatissimum in decernendo: ergo in nulla pr̃identia potuit Xp̃tum hoc modo decernere. Caeterum qs n̄ videat falsum ẽẽ, Deum n̄ potuisse post p̃visum peccatum decernere Xp̃tum in remedium pecci.

Unde reo lu͂ illum discursum equocatione laborare, et ideo mare ẽ diguendam: q ordinate vult, i.e., cum ordine prioris et posterioris prius vult finem quam media, et inter media, prius ea, quae s. viciniora fini: sdo mare: q ordinate vult, i.e., cum prudentia, sapientia, et rectitudine nario prius vult finem, quam media, et inter media prius ea, q͂ s. viciniora fini: no mare. Etenim si ab Scoto ea sola vocat ordinata voluntas, et ordinate decernens, q cum ordine prioris et posterioris decernit, debebat p̃bare Deum debere hoc ordine decernere; q͂ saltẽ n̄ p̃bat; et id qdem diffile p̃staret, q͂ cum Deus finem et media sut et quasi unico ictu cognoscat et c̃phendat, p̃oẽ unico actu et decreto finem et media decernere absq͂ ullo ordine prioritatis inter decreta dina: at v. si ea voltas dicat ab Scoto ordinate velle, q vult prudens, et sapiens, et cum oi rectitudine, utique dina Voltas ordinatissime vult, lo n̄ amet prius finem, q͂m media, dummodo amet media p̃pter finem.

Ad tum argum reo diguendo mare: si Xp̃tum decerneret p̃pter remedium pecci p̃visi, aliter n̄ exiturum, est bonum occasionatum intrice v ex n̄a sua: no ans: extrice et a dino decreto: cto ans. Etenim Xp̃tus cum se c̃sideratus et independens a pecco adeo amabilis ẽ, ut [illegible] p̃pter se posset amari; et [illegible] si decerneretur p̃pter remedium pecci p̃visi, aliter n̄ exiturus, solum extrice est bonum occasionatum; quatenus dina voluntas posset amare Xp̃tum q ex se amabilis ẽ p̃pter se, ut medium ad remedium pecci: et in eo differt Xp̃tus cum se c̃sideratus a penitentia et redemptione

q pœnitentia et redemptio n possunt amari ex na rei ni occasione pecci, Xpts vo poe amari, tum ppt se, tum occasione pecci et in ipsius remedium. Insuper Xptus licet amet ut redemptor, n ideo nario debet dici bonum occasionatum, sive ex occasione pecci, et ptr tam intentione amatum, siqdem poe dici pdefinitus, sive definitus ut daturus Deo gtam redemptionis in decreti, n supponente pmissione pecci, et t secum identificantis, t inferentis posteriorem pmissionem pecci; ut docent plures ex This, et ex nris. WDbs.

Ad 3um res, negso ant, nando cum, ad cuius gbatione ñoch any: nam esse bē potest revelari, q eius cā seu finis reveles: ac pinde potuit Adamo revelari mysterium incarnationis, absq eo, q ipsi revelaret peccm, cuius remedium foret motivum, sive finis incarnationis.

Instar: nale ē hoi cognito effu, appetere cum anxietate sciam cē, ut docet D. Thas 1a pe q.12 ad 1um: s cognito effu, et n cognita cā, resultaret in Adamo tristitia ex ea ignorantia cē; s tristitia n poe zponi cum felicitate statum innocentiæ, qua Adamus fruebat. s si incarnatio fuit revelata Adamo, etm fuit illi revelata cā motiva incarnationis; s si remedium pecci foret cā motiva incarnationis, illi revelaret, q revelatio impleret tristitia Adamum, et redderet impossibile ipsum peccm. Res ex dictis, Deum huisse plures fines in decernenda incarnatione, nam ipe excellentiam mysterii, remedium pecci &c. potuit s Deus revelare Adamo excellentiam mysterii, t gtam hoium vo motivum incarnationis, n revelato remedio pecci: q qdem erat sufficiens, ut nullus haret anxietatem: nam n erat narium illi revelare illud motivum ēē adequatum, nec ēē inadequatum, s tm revelare ēē motivum, q sane ex se erat sufficiens ad decernenda incarnatione: a lo q dependentia effus a cā ā intrica effui, n gscat aius, cognito effu, et ignorata cā ut in actu 2o adequata; gscit in oino cognita cā ex se sufficienti, lo n cognoscat cam ēē in actu 2o adequatam t inadequatam, q do dependentia effus a cā ē effui extrica, et ex sola operantis volte proveniens. Unde cum dependentia incarnationis a remedio pecci

n

n. foret illi intrinca, s. extrinca, et ex sola Dei volunte proveniens: et quolibet aliud motivum rg excellentia incarnationis ut motivum ex se sufficiens ad decernendam incarnationem, nulla anxietate poterat Adamum exeo, quod cognita incarnatione, n. cognosceret remedium pecci fuisse eius motivum; etsi re vera foret motivum incarnationis, dummodo cognosceret aliud motivum ex se sufficiens.

quibus addo, quod n. tolleret libertatem adami ad peccandum, etsi illi facta fuisset revelatio sui pecci; ut manifeste colligit ex B. Petro, cui prius facta fuit sui pecci revelatio, et nihilominus deinde libere omisit peccatum revelatum: quod quidem sufficiens salvat, si dicas quod illo signo praeexistentis sufficientis ad peccandum praescindi a revelatione, ac proinde peccantem se habere eodem modo ac si nunquam habuisset revelationem sui pecci.

Ad 3um vero R. sumo integro syllogismo ulteriore conc: quod ille dicitur, quod hoc in Xpto prioritatem finis, n. vero independentiam à pecco. Rem 2°. et probabile satis; de quo in ma de Praedestinatione, distinguendo mare: Xptus decretus fuit ante mem praedestinatione vaga: no mare: decreto et in parli; 2do mare: et distinguendo: forte et sine fundo nobis cognito: omitto mare: cum vero et positivo fundo nobis cognito: no mare. Et aliter distinguo concl: Xptus praedestinatus fuit ante praevisum peccatum Adami, et sequentes omnino independens à pecco, forte et sine fundo nobis cognito: to conc: cum vero et positivo fundo nobis cognito: no conc. Et licet Adamus habuerit gratiam ante suum peccatum; inde m. n. infert, quod fuerit praedestinatus ante praevisum et permissum peccatum: nam decretum Xpti ut Redemptoris n. fuit ante praevisionem vagam pecci: nec decretum praedestinationis fuit ante decretum Xpti ut Redemptoris: quo modo collocandi divina decreta cum permissione pecci et praedestinatione valde commendat beneficium quod Deus nobis praestitit per redemptionem Xpti, ejusque passione et morte magnificatam, siquidem hac arte ius beneficia Xpti ut redemptoris nostrae praedestinatio numerat.

Etenim in Ep. benedixit nos in benedictione spirituali in caelestibus

caley-

cælestibus in Xpto: quia Xus Apostolus in Xpo vt nobis merente hominis omnem benedictionem coelestem, ac consequens vt pote principem omnium omnes benedictiones, praedestinationem: quia cum de facto Xpto meruerit, et per passionem, et mortem, et saltem cum dependentia ab statu passibilitatis, ipso quidem vt passibili, et consequens vt in supponenti peccum, vt merenti debemus omnem benedictionem coelestem, et consequenter nostram praedestinationem, quam explanationem recte fundari in textis Apostoli cognoscet, qui atente ea legerit: nam agens de electione et praedestinatione nostra per Iesum Xpum, ait; in quo habemus Redemptionem per sanguinem eius, remissionem peccatorum. Et sane ipse Scotus minime expugnat, imo neque impugnat hanc doctrinam.

Ad 2um vero nullam esse consequentiam; quia in eo argo et eius probationibus contendunt Scotistae ab antecedentia, seu prioritate unius decreti inferre inconnexionem, seu independentiam, seu omnimodam abstractionem ipsius ab altero posteriori decreto: qui modus arguendi, vt iam notavimus, inefficax est. Imo ex ipsis Scoti probationibus vt a nobis explicatis contrarium infert: nam Xptus praedestinatus est in filium charum Dei, primogenitus omnis creaturae, et in multis fratribus primus, caput, Rex, Dux, Salvator, et Glorificator: quae omnia non possunt constare cum omnimoda independentia decreti de Xpto futuro ab omni alio decreto posteriori.

Sectio Decima.

Arga, quae directe viam doctrinae sanctae indicatae impugnare possunt, refutantur.

Obcc 1º. Primo probabile est Deum teneri ad optimum, sed potius probabile est Deum teneri ad incarnationem, etiam Adamo non peccante: maior et certa; quia etiam Adamo non peccante, melior est incarnatio, quam non incarnatio: sed secunda Scoti, quae asserit Deum Verbum assumpturum naturam humanam, etiam Adamo non peccante, est potius probabilis.

Atque Obiectio in multis peccat. 1º quia homine non peccante nulla vero potiva suadet meliorem esse incarnationem,

q. n incarnatione, sive angelicatione: & nos in psenti disputatione, n de quacumq assumptione nec reali, s. de incarnatione in particulari agamus, n pr. potive ex eo, q Deus teneat ad optimum, futura hanc & particularem incarnationem ex vi psentis decreti, etiam hoe n peccante. Inquis an foret melius, q Xptus venisset in remedium pecci, q. q veniret ad psierrandos hoes, ne laberent in peccatum, res e satis dubia. alij 2um, nos ae P. Hurtado & Bernal, alij 1um affirmant, quibus videtur favere D. Aug. in Enchiridio cap. 11 melius ait, indicavit de malis bona facere q. mala nulla pmittere.

3o peccat; q una pditione ab altera ee dependentem vult, ut alii sentiant cum Thes: oes n. abstrahunt omino ab eo, q Deus sit t n sit necessitatus ad optimum: & psive agunt hic de actuali & psenti decreto dino: illud q ex Lbis sacre Scripture colligere stendunt, ut ex eo inferant an Xptus veniret, t non veniret, Adamo n peccante. & t ex eo satis 9probat, q psens qstio etiam ap. Antiquissimos MM. discutiat: necessitas v. Dei ad optimum 1o audiat ap. P. Ruiz, & P. Granado.

Fandem siedamus Deum necessite morali ee obligatum ad optimum, ee sa potive probabilem: inde nihilominus non infert potiva probabilitas sa. docentis Xptum venturum, etiam Adamo n peccante: q nos disputamus solum ee psens decretum: ea a. sa tm poe potive pbare existentia Xpti vl alterius decreti satisfnati futuri: imo hec sa si q pbat, pbat etiam Xpum exstiturum, etiam nulla creatura existente: q in hac pvidentia omino caret fundo.

Obes 2o. ea sa quam plures & graves MM. defendunt, pbabilis e; sed qualibet ex pdictis duabus sententijs plures & graves MM. defendunt: & qlibet ex pdictis duabus sententijs pbabilis e. Respondeo distinguendo maiorem; probabilis e probabilitate extri-

ta seu dubia, coniecturale; probabilitate intrinseca et certo probabili; non mere. Ipsi n. DD. in hac re tanta in formidine loquuntur, et ipsa disputationis materia adeo supra naturalem discursum, et requiritur adeo dubia est, ut deficiente revelatione nulla intrinseca probabilitate, nullaque certa probabilitate possimus eam illam acquirere, sed tantum quadam probabilitate dubia, coniecturali, et mere probabile.

quod satis perspicue tradit D. Thomas in 3 Distinctione et quaestione 2, articulo 3. Ubi ait, Respondeo dicendum quod huius quaestionis veritatem solus ille scire potest, qui natus est, et oblatus, quia voluit. Ena[?] igitur dubio loquitur Angelicus Doctor de nostro certo probabili, non de nostro evidenti, et infallibiliter certo. Nam si de hac loqueretur passim in quaestionibus Theologicis eodem modo sententiam ferret. Adde minorem syllogismi etiam esse falsam quia hi DD. tanta cum formidine loquuntur, ut non tam probabilitate positiva, quam coniecturali quodam discursu ut nos etiam loquimur, videantur quaestionem decidere.

Instas: quia omne traditum, quod putamus neutram ex his duabus sententiis esse positive probabilem, tamen evidens, et probabile, sed neutra potest dici. Respondeo. Dico nunc, quod in primis non est evidens, siquidem nullum apparet, nec datur fundamentum positivum, quo possimus evidenter demonstrare neutram sententiam esse veram, sive utramque carere positivo fundamento; imo idem possemus asserere in omnibus fere quaestionibus tam philosophicis, quam theologicis quo nihil absurdius potest excogitari. Rursus non est probabile, quia alioquin resolutio foret problematica et teneremur defendere problematice utramque sententiam et subire onus utriusque, scilicet defendendi, et impugnandi.

Rcō nos neq; defendere neq; impugnare ipsas opiniones obiicio, nempe incarnationem ēē futuram t ñ ēē futuram, tūc ñ peccante; ac proinde nullam ex his pbabili fundo posse defendi indicamus; s^o 1° indicare neutram opinionem mentale posse defendi; q^a utraq; caret fundo positivo nobis cognito; & ut q opio debet fieri ut altera opinio p^ae pbabilitate pbabilitate positiva defendi necessarium ē, q adsit aliquod fundum positivum, cui posit intellectus niti, ut tale assensum pbabilem p̃stet. Imo ho utraq; sa opposita proponeret et impugnata evidenti, t quasi evidenti r̃oe, nil inauditum in scholis diceremus: saepe n. cō. gradus tam evidentiae, seu certitudinis, q^m pbabilitatis disputat. Et cum saepe in examen vocet: an aliqua pp̃o sit t ñ sit de fide, alijs affirmantibus, et alijs negantibus; ñ debet novum videri, q nos disputemus, an p̃dictae pp̃ones sint t ñ sint intrinsece pbabiles: q etiam solet disputari in materijs moralibus, etsi multi & Doctissimi viri aliquam disputationis partem amplectant.

Tandem ñ namq nos 1° pbabilitatem suadere nram indicium, et satisfacere ōnijs argumentis: eo n. totum discursum adaptamus, ut positiva pbabilitate ostendamus tam partem affirmativam Scotistarum q^m negativam D. Thomae, nullis ēē positive pbabilibus fundis munitam, id quod ita p̃stamus, ut dum unam sam impugnamus, a v̇ideamur oppositam defendere: ac proinde utramq; sam, etsi ap^d eam At. pbabiles maneant, a nobis ea, ac cum pbabilitate sumant certi, refutamus, et quadam certitudine dueti pbabilitate earum sam impugnamus.

Obes 3° ex P. Aldrete disp. 17 sect. 5 n. 1°

Per se ē positive positive pbabile Deum ñ permittere mala, nisi ut ex illis maiora bona colligat; s^d Deus permisit peccatum Adami et totius generis humani: q positive pbabile illud permisisse, ut ex illo maius bonum colligeret. Sed hoc maius bonum ñ potuit ēē aliud, nisi Dnī Dei incarnatio: nam neg^o peccatum

n. pōe ēē maius bonum n. Xpto, et eius opera: ꝙ. potius ꝓbabile ē incarnatione n. fuisse decretam independenter à permissione pecci, ac proinde fuisse decretum ex suppositione permissionis pecci, et in illius remedium: ꝙ si antecedens ná pecci, et independentis à illo, Xptus ēēt ꝓdefinitus, tamen Deus non eliceret hoc maius bonum ex malo pecci, ꝙ promisit.

Rēo hoc arguit, quod et intendit ꝓbare partem nativam, minus ꝓbare: ꝓbat n. Deum n. potuisse permittere peccum, et non decernere incarnationem: qd ē falsum ostendimus 1ª p.: et insuper D. Paulus ex eo ꝙ Deus voluerit iniis peccatis remedium indepro adhibere, maxime laudat D. Misericordiam. ꝙ permisso pecco potuit Deus n. elicere maius bonum, nempe incarnationem.

Rēo 2º maiorem ēē falsum, t satis dubiam, ut ex ijs, quae ipse P. Adrese 2º suam mentem afferit alibi: et illis alibi ex ijs, ꝙ nos supra adduximus praesertim iniis explanandam nostram de his duabus sententijs motionem. Praeterea satis dubium t falsum ē n. dari bonum aequale pecco mortali; siquidem apd plures DD. gloria aeterna hoc ē nimis bona, qm malum ē peccum mortale etsi itidem credatur ēē infinitum simpliciter in roe offensae. Insuper toto antecedenti se isso n. ꝓbatur intentum, et ultima cōa. quia potuit Deus ꝓdefinire Xptum ut finem, caput, Salvatorem, et Glorificatorem perfectissimum. Et deinde permisso pecco et in eius remedium ꝓdefinire Xptum ut Redemptoris munere et eius meritum Xpti maius bonum sit quam malum pecci mortale, quam ex malo pecci mortalis permisso colligeret Deus maius bonum.

Sectio Undecima

Rōes, quae nostrum discursum nostrum naturale, videntur impugnare. Solvunt.

Opponesi: Idem effectus est de ꝓa Dei nota n. pōe à duplici cā efficiente adaequata et totali procedere; alioq. n. penderet, et n. dependeret ab

utraq.

vtraq. eum candem rem, vt com̄r tradunt Thē; ā eadem ē rō de duplici cā finali, totali et adequata: q̄ est implicat Deum velle incarnationem ex duplici fine totali, et adequato: q̄ si Deus decrevit abste incarnationem ppt excellentiam ipsius mysterij, n̄ potuit eandem sub decernere ditionate in remedium pecci.
Dfr 1°: q̄ idem actus voltis n̄ pōe hēre duplicem finem adequatum: q̄ dina voltas n̄ pōe decernere abste incarnationem ppt excellentiam mysterij tanq. ppt finem adequatum et sub ditionate ppt remedium pecci tanq. ppt finem est adequatum. Pr anst: q̄ actus voltis dependet essalr à fine adequato, quem respicit: q̄ si duplicem finem adequatum respicit, ab vtroq. dependet essalr: q̄ quocumq. ex illis fine defficiente, defficit actus voluntatis: q̄ neuter ē finis adequatus. Pt hoc esā, q̄ quocumq. ex illis fine defficiente, defficit actus, est altero fine pseverante; ā non defficeret actus, si finis pseverans ēēt adequatus, est n̄ ēēt adequatus, q̄ defficeret: et n̄ defficit esse dependentia dupli ci cā efficiente in actu 2° adequato, lt altera cā adequata defficiat, dūmodo altera pseveret. q̄ etc.
Dfr 2°: q̄ lt hō poit velle obiectum ppt vnum motivum adequatum, et idem sub velle ppt aliud motivum adequatum supveniens; id Deus n̄ pōe pstare; q̄ is modus amandi involvit imperfectionem mutabilitatis. q̄ etc.
Cum ergo ex P. Vazquez, Hurtado, et alijs nrē Scholē Abbs desumpto vtit. Conet hic disp. 5 art. 1° parf. 3°. ā Eximium Abt. Caeterum neg. ā ipsum, neg. ā non pficit. Rēo q̄ nando mare, vt docuā lib. 2 phicorum, stricto ē dissertatione 2ª sect. 6. Vnde si eadem ē rō quoad cam finalem, nulla ē cāa. Eoq. de posse itaq. st et dina voltem, voltem duplicī actu moveri ex duobus finibus, seu motivis adequatis nec ē cāa rem difficultatem. Quia n. difficultas ē in eo, q̄ duplex motivum ita actualiter moveat voltem, vt qlibet in absentia alterius, eodem modo, ac in psentia, movens adequate et sufficienter moveret

voltem

voluntate.

Praeterea etsi intellamus mare, eius possibile Dei ordinaria non certum non posse eundem effectum naturalem dependere a duplici causa efficiente in actu 2° adaequata: non ut docui obi supra in principiis probabile est posse eundem effectum naturalem procedere a duplici causa efficiente in actu 2° adaequata. Et quod sic de causa efficiente non dubito posse eundem effectum naturalem provenire a duplici causa finali in actu 2° adaequata: quod quidem multis explicari, tum ab intellectu, tum ab influxu, quem ad actiones externas adhibet voluntas, possit comparari: quis enim dubitet posse quempiam habere plures actus voluntatis circa studium litterarum ex diversis finibus? si velit, verbi gratia, navare operam litteris adaequate propter scientiam ipsam comparandam, quia haec ex se appetibilis, et simul propter divitias acquirendas, quia haec etiam utiles et appetibiles apparent.

Nec urget paritas ex causa efficiente desumpta etiam potentia ordinaria: nam licet ex eo, quod duae causae adaequatae efficientes concurrant ad producendum adaequate in actu 2° eundem effectum, sequatur aliquid in natura superfluum, non sequitur ex eo, quod duae causae in actu 2° adaequate finales ad eundem effectum moveant: nam si utrumque finis habet bonitatem sufficientem ut ametur adaequate propter se, et independentem a bonitate alterius, nihil resultat superfluum ex eo, quod utraque bonitas cognita ut sufficiens moveat ad duos amores, et intentiones utriusque finis: ex quibus ita oriatur electio medii, ut quaelibet intentio adaequate moveat ad eam electionem: nam tunc quaelibet intentio non solum deservit, ut existat medium, sed etiam ut vi illius obtineat unus et alius finis. Et eodem iure potest amari idem obiectum ob duas rationes finales adaequatas: et tunc neutra superfluit, licet utraque seorsim adaequate moveat, quia una refundit in operationem eam honestatem, quam altera illi non potest communicare.

Inde liquet multum esse repugnantiam in eo quod docet P. Suarez, ac proinde posse dici incarnationem decretam ob duplicem finem aequaliter

quem

quatenus, neque ob excellentiam ipsius mysterii ante peccatum, et iterum post peccatum ob remedium ipsius peccati, et generis humani salutem.

Nec proficies, si dicas cum P. Vazquez neque voluntatem divinam, neque humanam posse actualiter moveri a duplici fine adequato; ac proinde neque opus illud externum, quod videtur procederet a duplici actu voluntatis, procedere a quolibet ex illis tanquam a causa adequata, sed procedere ab illo, qui praecipuus est, tanquam a causa totali et adequata, ab altero tanquam a causa impulsiva, etiam si utraque finis talis sit, ut quilibet earum seorsim moveret adequate: tunc enim contingit, quod in causis efficientibus, quae quidem talis conditionis est, ut quando duplex causa adequata adest, et una tantum operatur, altera adequate operante, et utraque inadequate concurrit.

Non inquam hoc discursu proficies, quia gratis et sine fundamento dicitur effectum tunc procedere ab uno fine tanquam a causa finali adequata, et ab altero tanquam a causa impulsiva. Igitur, si supponamus inveniri in voluntate duplicem affectum aeque praecipuum, et quemlibet ex se sufficientem ad determinandam potentiam externam, et ad imperandam externam actionem. 2º sic arguo. Opus externum tunc ita dependeret a duplici illa intentione, ut, si altera ex parte deficeret, et altera permaneret eodem influxu, quem hic et nunc adhibet, ab illa permanente sufficienter acciperet esse in suo genere, ergo hoc est dependere ab utraque seorsim tanquam a causa adequata.

Eodem ad probandum posuisse Deum decernere incarnationem in remedium peccati, etiam si per aliud decretum, ab hoc motivo independens, prius decreverit Deus ipsam incarnationem, suffragatur illud Samuelis 1. Regum cap. 16: quod prius est inspirare ad ingendum David, et deinde dicere dicere: ad immolandum Domino veni. Quae propositio in sua Exim[iis] D. nullo negotio solvit propositam impugnationem: in nostra autem caret difficultate, ut ex dictis, et dicendis constabit.

Ad tam ɔfrationem res nando ans: ad cuius probationem distinguo ans. actus voluntis dependet essaliter a fine adequato, quem respicit absolute: ɔcedo ans. quem respicit ɔditionate: nego ans; et sub eisdem terminis venit distinguendum cons. si duplicem finem adequatum respiciat absolute, ab utroque dependet essaliter: ɔcedo cons: si respiciat ɔditionate, et alterum absolute, et alterum ɔditionate, ab utroque dependet essaliter: nego cons. Et est distinguo alterum cons: quo cumque ex illis fine defficiente defficit actus voluntis, si actus voluntis respiciat ɔditionate finem adequatum defficientem et absolute finem adequatum permanentem: nego cons: si utrumque respiciat absolute; omitto cons.

Etenim cum decretum quo Deus de facto voluit Xum. nostram causam in carnationem, sit absolutum, ut respicit excellentiam mysterii, et alia motiva a pecco abstrahentia, tamquam finem adequatum, dependet essaliter a tali fine, cuius que existentiam essaliter petit ac proinde nequit existere isto fine non existente, et deffit, isto fine defficiente: at cum idem decretum sit ɔditionatum, ut respicit remedium pecci, et Xptum ut Redemptorem, non dependet absolute essaliter ab isto fine, neque petit absolute existentiam Xpti ut Redemptoris, sed tantum ɔditionate, nempe sub ɔditione, quod extat et perdurat peccum, ac proinde si non existat ɔditio, nempe peccum, non defficiet praedictum Dei decretum, etsi non existat remedium pecci, nec Xptus ut Redemptor.

Quibus addo in gram Eximii D. ɔtra acutissimum Basques, posse nram, et divinam voltem moveri uno actu ex duobus finibus adequatis, quos absolute respiciat; ac ɔsequenter factus in nra sa ex duobus finibus adequatis, quorum unum absolute alterum vero ɔditionate respiciat. Et ut solutio clarior appareat in hunc meum propono difficultem.

Duplex ca efficiens in actu 2º adequata, lt posit divinitus per unicam actionem indivisibilem eundem effectum producere, non potest esse in actu 2º adequata rum

talis

talis actionis; ac proinde in illo eventu qualibet causa erit adequata respectu effectus, et inadequata respectu actionis; ut docui lib. 2o physicorum. Probatur: quia cum ea actio spectatur essentialiter cum duplici illa causa, et neutra causa seorsim ab alia possit producere absque illa actione; et insuper quaelibet causa expendatur in actione 2a pro illa actione sufficiente virtute ut effectus existat. Fit inde quod quaelibet causa sit inadequata respectu illius actionis indivisibilis, et sit adequata respectu effectus per eandem actionem. Quod autem sit actus voluntatis intrinsece et essentialiter spectatur cum obiecto motivo, quod absque respicit, implicat, quod respiciat absque duplex motivum adequatum. Probatur: quia motivum adequatum respectu actus voluntatis est illud, quod seorsim ab aliis detrahere voluntatem ad illum actum, et implicat quod unum ex duobus motivis, quae respicit absque, et quodlibet cum spectetur actus voluntatis, possit seorsim ab alio detrahere voluntatem ad illum actum: ergo implicat dari duplex motivum adequatum absque respectu eiusdem actus indivisibilis voluntatis, sicut implicat dari duplex causa efficiens in actione 2a adequata respectu eiusdem indivisibilis actionis.

His non obstantibus indico posse voluntatem divinam, quae creatam per unum et indivisibilem actum, quod absque respiciat intrinsece et essentialiter duplex motivum, moveri ex illis tamquam ex motivis in actione 2a adequatis. Primo si actus voluntatis respiciat disiunctive illud duplex motivum adequatum: v.g. Deus potest decernere incarnationem per decretum quodam modo disiunctivum: nempe, sive ut per incarnationem gloriae suae manifestet suam gloriam, sive ut etiam per incarnationem adhibeat remedium peccati: quae finis pro decreto posterius deberet. Enim licet unum motivum adequatum deficiat, non deficit actus voluntatis, quia actus voluntatis non respiciat illa duo motiva ut sunt debita, sed ut disiunctive ponenda: videlicet volo incarnationem sive ut mea gloria perire manifestet, sive ut etiam redimat humanum genus: quorum quodlibet motivum ita hic et nunc movet, ut etiam in absentia alterius

ius eodem modo moveret, et sufficienter moveret: ergo quodlibet moveret adaequate; similiter quodlibet ita detrahat voluntatem ad illum actum, ut etiam praescindendo a detracta motione alterius, adaequate detrahet et invicem in actu in omnium detrahe cum illis duobus motivis, neque cum altero detrahe, et disiunctive cum hoc et cum illo.

2° quia potest voluntas per actum indivisibilem respicere ita duplex motivum, ut quodlibet sit inadaequatum ratione actus, et adaequatum ratione volitionis. si voluntas amet studium litterarum tum adaequate propter ipsas litteras, tum adaequate propter honorem acquirendum, ita tamen ut illas amatura esset, licet aliquod ex his motivis defficeret, dummodo aliud perseveraret. Tunc enim studium litterarum eligit ponendum ita dependenter ab illis duobus motivis, ut etiam amet ex uno alterius motivi perseverantis in casu, quo alterum motivum defficeret: ergo amor ille ita fertur in duo illa motiva, ut habeat ex se efficaciam ad ponendum studium litterarum ex uno unius motivi, defficiente altero: ergo quodlibet ex illis motivis est in actu 2° adaequatum in ordine ad determinandam voluntatem, ut re vera ponat studium litterarum propter ipsum.

Quodlibet autem ex illis motivis esse in actu 2° adaequatum ita suadeo. quia si quodlibet esset inadaequatum, altero defficiente, non teneret voluntas, ut perseveraret in semel decretis, navare operam litteris; sed ex suppositione praedicti decreti, tenetur voluntas etiam altero motivo defficiente, ut perseveret in semel decretis, navare operam litteris: ergo quodlibet motivum est tunc in actu 2° adaequatum ratione volitionis. Maior est certa. quia si quodlibet ex illis duobus motivis esset inadaequatum, altero defficiente, defficeret motivum adaequatum; sed defficiente motivo adaequato praedicti decreti relative ad voluntatem, non teneret voluntas, ut perseveraret in semel decretis, navare operam litteris &c. Minor vero eiusdem syllogismi ostenditur. quia voluntas ita ex duplici illo motivo decrevit navare operam litteris, ut etiam decreverit vacare litteris, altero motivo defficiente: ergo si altero motivo defficiente, nollet vacare litteris, retractaret priorem vol-

tem

te, volitione qua illi opposita eliceret; siquidem cum decreverit navare operam litteris, et altero motivo deficiente, iam ex eo, quod alterum motivum defecerit, nollet navare operam litteris.

Fateor in praedicto actu volitionis, qui respicit inordinate et essentialiter respicere abstracte illa duo motiva, deficere, deficiente altero motivo: cum enim spectat cum duobus illis motivis detracte, neque, altero ablato, perseverare: idque probat quolibet esse motivum inadequatum rei ipsius actus: quod illud est motivum adequatum rei alicuius actus, quo secreto a quolibet alio motivo, detrahit voluntatem ad illum actum; et repugnat quod alterum ex duobus motivis, quorum respicit essentialiter abstracte et detracte aliquis actus volitionis, sit sufficiens ad detrahendam voluntatem, ut talem actum eliciat: ergo repugnat, quod alterum ex duobus motivis, quod respicit essentialiter abstracte et detracte actus volitionis sit adequatum rei eiusdem actus.

Addo in, deficiente altero motivo, perseverare actum, qui respiciebat essentialiter abstracte et detracte illa duo motiva, non formaliter, sed virtualiter, et aliquo modo equivalenter in alio actu. Ratio est, quod prior ille actus, quo [illegible] decernebat studium litterarum, propter ipsas litteras, quam propter honores acquirendos, ita ut, si illas amplexurus esset, et altero motivo deficiente, dummodo alterum perseveraret, fieret ex se et in voluntate creata deficibilem in alia indefectibile ponendi rem amatam ex aliquo illo motivo, et ex alterius motivi. Si igitur [illegible] injuste alterum motivum deficeret, altero perseverante, et mutaret voluntatem, quamvis amitteret illum actum duplex motivum adequatum respiciente, loco illius haberet alium actum, qui eamdem rem amaret propter unum illorum motiva perseverans. Etenim ille actus equivalens est duplex; quorum unus respicit [illegible] litteras propter ipsarum intrinsecam amabilitatem, alius vero respicit ipsas propter honores acquirendos. Quod si deficiat prior affectus, quo alterum eius motivum; et in utroque deficit, navium a

q succedat alii actus, o respiciat litteras propter motivum perseverans: q necessitas fundat, in modo, quo afficit voluntas quem decretam propter duplex illud motivum. Et cum hic secundus actus in illo priori contineret, & in eius locum substitueret, videt in eo prior actus perseverare virtualiter, et quodammodo aequalem, ut quatenus respicit utrumque motivum, et quatenus respicit motivum perseverans.

Quod idem ex eo ulterius suadeo, q ita hic et nunc voluntas moveatur ex duplici illo motivo, ut si hic et nunc unum ex illis primo occurreret, eodem modo moveret voluntas ad decernendum studium litterarum, licet per actum respicientem utrumque motivum, et per actum primo respicientem illud unicum motivum occurrens. Quod sane colligit ex modo, quo hic et nunc in priori eventu quodlibet ex illis motivis alliciat voluntatem ad amandum studium litterarum; siquidem ita illud amat propter utrumque motivum, ut ex illud amet sub conditione, quod alterum motivum deficeret, et alterum perseveraret.

En quomodo voluntas 2° possit ita rem amare ex duplici motivo, ut quodlibet, licet sit inadequatum in illius actu volitionis, sit adequatum in ipsius volitionis actu in ordine ad ipsam rem propter ea motiva decretam. Et cum non repugnet, q Deus per similem actum ex duplici motivo, nempe ex excellentia mysterii et remedio peccati decernat incarnationem, non repugnat, q Deus per unicum et indivisibilem actum decernat incarnationem ex duplici illo motivo adequato. Ad cuius probationem nec ulla mutabilitatis imperfectionem in volitione in eo, q Deus decernat incarnationem absolute propter ipsius excellentiam, et conditionate in remedium peccati, praesertim cum conditio dependeat a libera hominis voluntate: quae doctrina saepius tradit in controversiis de voluntate Dei.

Opponens 2°. q. ex vi huius decreti, q decerneret absolute Christum ut finem, caput, salvatorem, et Re-

Glorificatorem perfectissimum, et ordinare ipsum Xpum ut Redemptorem, Verbum Divinum assumeret non humanam etiam homine non peccante; et hoc non potest dici: ergo &

Probatur minor. Tum ex ipsis, quae quae sancti Patres tradunt de dirum sub. 1°. Tum ex eo, quod hi ipsi sunt collectio: si non haberet homo salvari, nequaquam Verbum Dei caro factum esset: si in haberet eum salvare, Verbum Dei aliquo modo caro factum esset; et 1°. ipsi est 2°, ut patet tradita a S. Ireneo, ubi supra: ergo 2° est falsa.

Huic ergo rationi communiter Scotistae remedium peccati et liberationem hominis ab eius servitute esse incarnationis quoad eius passibilitatis motivum motivum, quod designant Scriptura, Doctrina et Patres quod incarnatio facta est in carne passibili; probasse ipsos remedium peccati; non vero esse motivum ipsius incarnationis quoad substantiam. Unde inferunt, quod Verbum divinum, homine non peccante, nequaquam assumeret carnem passibilem et mortalem; absolute tamen, et quoad substantiam, ac consequenter in carne impassibili, adhuc fuisset incarnatum.

Et in aliunde roboret haec solutio, debilis apparet. Quia Patres absolute dicunt, quod si homo non peccasset, Verbum Dei factum non esset caro vel creatura; et id non posset absolute eum veritate dici, si deficiente peccato, adhuc Verbum absolute, et quoad substantiam fuisset factum caro et creatura, licet non in carne passibili: ergo ad mentem eorum Patrum, si homo non peccasset, Verbum absolute et quoad substantiam non fuisset factum caro et creatura. 2° quia id, quod duobus modis potest fieri, ex eo, quod uno ex illis non fiat, non sequitur, quod absolute non fiat: nam natio alterum omnem modum efficiendi rem excludit: ergo si deficiente hominis peccato, Verbum divinum adhuc carnem assumeret, licet impassibilem, falsa esset absoluta Patrum locutio, qua absolute praedicant, homine non peccante, Verbum non assumpturum carnem.

Responsio ergo reassumari, nando minorem; ad cuius tam probationem, dico, eam Stae Scripturae et Patrum testimonia, quae

vident tradere incarnatione ēē alligata peccato, & peccatum Deum, cum expresse loquuntur de adventu, missione, & descensu Xpti in terram, recte posse intelli, n̄ de substantia, sed de hac speciali incarnationis circumstantia, nempe de adventu, missione, & descensu in terram: aliogn. n̄ dicerent PP. Xptum n̄ fuisse venturum; sed dicerent absolute Xptum n̄ fuisse extiturum, hoīe n̄ peccante, absque illa mentione adventus, missionis, descensus in terram.

Illa vo. testimonia, q̄ expresse tradunt q̄ Verbum carnem n̄ induisset, defficiente peccato, ita debent intelli, ut credant asserere Verbum n̄ assumpturum carnem passibilem & mortalem, qualem assumpsit veniens in terram, ni hō peccaret. Et rō ē; q̄ hoc nomen caro absolute platum apud Sacram Scripturam & PP. passim significat carnem passibilem & mortalem: ut constat ex D. Paulo ad Hebreos cap. 5: qui in diebus carnis suæ preces, supplicationes offerens.

Insuper cum D. Chrysostomus, D. Ambrosius & alii PP. apud P. Moncaa disp. 20 de volunte Dei sect. 3 passim asserant Xptum venturum tolendum dumtaxat peccatorum: & nihilominus tamen defendunt Xptum n̄ venturum, defficiente peccato originali, aut maiori pro actuali; ut nos dicere n̄ valemus Xptum abse exiturum, nullo priso pecco, ut nulli PP. oppositum docuerint.

Pertinet cum PP. nulli p nra sa militent: p̄s eos, quos unus proponendo sa Scoti adduximus, audi Ruptum sui sæculi Theologum p nra sa disputantem. Ut docet D. Aug. lib. 4 de civitate Dei, absurdum ēēt dicere, Adamo non peccante generationes hoīum non fuisse futuras; q̄ ēēt dicere, fuisse necessarium peccatum, ut eæ generationes existerent: g. maius absurdum ēēt dicere, Xptum Dominum finem, caput, & Regem Angelorum & hominum, q solus ē maius bonum, quam oēs hoīum generationes, nullo modo exiturum, defficiente

ence pecco: na eet dicere, peccu fuisse nariu vt Xptu existeret.
Secundo B. Anselmus lib. cur Deghō cap. 18 indicat ee absurdu asserere hoes idea pisse fuisse ad gloria pdestinatos, q sedes, quas mali Angeli perdiderunt, erant ab ipsis occupande: na inde sequeret, q hoes n mini de sua beatitudine, qua de edditione Angeloru laetarent; sique si Angeli mali non perderent Beatitudine, ea hoes n fruerent: q ita erit absurdu dicere Xptu n ee futuru, neque adepturu gla, ni Adamus peccasset: na si ita res se haberet, vt arguebat B. Anselmus, n minus laetaret Xptus de pecco Adami, qua de sua incarnatione: sique hec n existeret, si illud non precessisset.

Vnde q° dn solutione, Scotistaru adduximus, facile debellunt: na PP. n asserunt absolute Xptu n existitura hoi n peccante, q vel Xptu n venturu, sive descensuru in terra, t n assumpturu carne: hoc e, carne passibile: qua vox caro abse glata significat: ac pinde vera e iuxta hanc exp[illegible]atione abta PPu locutio; q PP. solu abse odicant, hoe n peccante, Vbu n assumpturu carne: ide, carne passibile.

Addo Xa. nra saz ee posse intelli PPu testimonia in oi rigore; ac pinde n pcisive de aliquo adventu, nec detrae de aliquo adventu accidentali, nempe t de habitatione in hoc mundo, vbi vita sile nre degeret, t de vita, qua eet viator, nobisq mereret sive psua passione, sive p actione ad ipsa passione pcindentes; s de isto adventu substantiali, sive de ipsa incarnatione. Nos xa. nru discursu, D eq voluit 1° decreto, l° [illegible] Xptu vt Redemptore; et remediu pecci sub [illegible] existentis, ipsiq pecci applicandu; q [illegible] vt diximus, nali, et forte certo moraliter erat exstitura.

Vnde ad 2az eiusdem min. pbatione, reo eas

opp. ēē 2dictorias si in eodē sū accipiant; secq. v. si in sensibq diversis. Cum opp. in eo sū 1a propo. ē falsa, & in eo sū fuit tradita à B. Ireneo, in quo videat sonare Vbū divinū n̄ assumpturū carnē neq. passibilē, neq. impassibilē, si hō n̄ peccaret: & in eodē sū secunda opp. ē prime 2dictoria, & vera. Eadē q. 1a propositio ē vera in eo sū, in quo tradita fuit à B. Ireneo, & videt sonare Vbū Divinū n̄ assumpturū carnē passibilē, si hō n̄ peccaret: in quo sū ēē [illegible] [illegible] intell; si qdē vox caro absolute [illegible] significat carnē passibilē, ut iā notavimq; & p ea voce limitat & restringit̄ vtc [illegible] nequaquā: quia opp. 2a p. n̄ ē 2dictoria 1e in hoc sensu accepte, ac p inde sut ē vi; q̄ lt Vbū divinū n̄ assumeret carnē passibilē, hoc n̄ peccante, assumeret carnē impassibilē; & ideo aliquo modo Vbū Dei caro factū ēet.

Opponeq 3. si in Visionē decreto Vbū divinū assumpturū fuisset naā humanā, hoē n̄ peccante; tunc in qualinā carne veniret? Gloriosa et immortali, an n̄ gloriosa, qualē habuit Adā in statu innocentie, l. post peccatū? Si in carne gloriosa, quomodo potuit Xptq nasci & crescere? Caro n. gloriosa impassibilis ē. Si n̄ gloriosa: cur gloria Xpti dilataret; cū ea n̄ videat differenda, ni ut Xptq posset pati, & sic intrare in gloā suā. Insup viveret int hoēs in terra, an int Angelos in cœlis? Non 1m; q. id n̄ videt conveniens, si qdē Xptq iā ēet Beatq; et absq hoēs n̄ indigerent ejq sacra vel exemplo; ut in statu nē lapse indigent. Non 2m; q. n̄ debuisset Vbū divinū assumere naā humanā, s Angelicā: Ad q. n. assumeret naā humanā, q nūquā int hoēs humano more erat victurq. Dr; q. excellentia incarnationis n̄ potuit ēē motivū adequatū ad decernendā incarnationē; q. cū incarnatio includat humiliationē, & exinanitionē divinitatis, ut loqt B. Paulq, n̄ ē ex se & propt se expetibilis: q. alia cā extrinseca, videlt remediū pecci fuit motivū incarnatio-

natio-

rationi; secundus.

Deo Verbum divinum ex presenti decreto, si homo non peccasset, assumpturum carnem impasibilem; quod ut dicebamus sect. 1 qua respondenda 2° argumento quod D. Thomas allato, per ipsum decretum intentivum de incarnatione, quatenus absolutum decernit incarnationem prescindendo a passibilitate et immortalitate: et quatenus conditionatum, disiunctive decernit immortalitatem, si homo non peccasset: et passibilitatem, si homo peccasset. Unde si homo non peccasset Christus [illegible], et existeret in carne impassibili et gloriosa, sicut Angelos in coelis et [illegible] Verbum divinum debuit assumere ex eiusdem decreti potius naturam humanam, quam Angelicam, ut probavi sect. 7 vite 2ª imo sub illa ratione posuit [illegible] futurus in statu viri perfecti a 1° sue vite instanti; imo et sine matre: at vero si homo peccasset ex eiusdem decreti Christus veniret ut Redemptor, et veniret ut passibilis in mundum, et vitam suam sitem degens apud nos moraretur, 2 qui [illegible] [illegible] subsequens decretum executum detraret.

At abstractione [illegible] incarnatione est propter se summe expetibile et amabile: quod eius ea humiliatio, et exinanitio non verificetur sine aliquibus imperfectionis, quae ex incarnatione Dei strahat, id sine mere idiomatum communicationi, propter magna gloria extrinseca Deo et Verbo Divino accrevit ex incarnatione, ut idem Apostolus fatetur: propter quod et Deus exaltavit illum et donavit illi nomen, quod est super omne nomen.

Opponitur ex ex presenti decreto Christus existeret, licet Adamus non peccasset: quod incarnatio quoad substantiam non fuit propter remedium peccati, sed incarnatio quoad circumstantias adveniens in terra passibilitatis. Unde ulterius infert: quod Deo gratias agere non debemus propter Incarnationis substantiam, sed propter predictas circumstantias. Et [illegible] licet incarnatio in carne passibili sit executioni mandata propter nostram salutem, incarnatio quoad substantiam [illegible] intenta fuit, et existeret, licet homo non peccaret: sed non

non debere Deo

gras agere ppter incarnationis substam, neq. Scripturis, neq. PP. sententijs, neq. Spiritui, et sensui Sanctorum, neq. com. fidelium acceptioni videtur consentaneum. &c.

Scotistae facile concedunt eam; at V. P. Suarez et Martinon eam negant; quia decretum posterius et executivum iteram amat substam incarnationis ppter remedium pecci. Ego V. facilius reo non solum circumstantias, sed etiam ipsam incarnationis substam existere ppter remedium pecci; quia licet y lez decretum intentivum incarnatio quoad substam non intendat absolute, predefinita non fuit conditionate ppter remedium pecci. unde cum 2um decretum executivum supponat purificatam conditionem, exequitur absolute, quod prius decretum intenderat conditionate, nempe incarnationem quoad substam, et et circumstantias adventus in mundum, passibilitatis &c. ppter remedium pecci. Unde infertur, quod debeamus Deo gratias referre non solum ppter circumstancias, sed etiam ppter substam incarnationis.

Dissertatio 2a.

De ordine Divinorum decretorum circa incarnationem, Angelorum, et hum. productionem, et pecci permissionem.

Sectio prima

quatuor sacrum ea pita referuntur et refutantur.

Haec difficultas praecedenti affinis est, et ita cum illa connexa, ut una ab altera lucem accipiat; et neutraque ipsa opinionum multitudine obruatur et confundatur ad quinque capita omnes sacras, quas vidi, reducam: duo supra viginti enumerat P. Tannerus: et post ipsum totidem exorte sunt: et in dies alias sine numero timeo.

Primo sa in hunc modum decreta Divina disponit. Deus in 1o. signo decrevit incarnationem absque ulla omino connexione

3

cum

cum creaturis: in 2° propter Xpum decrevit Mundum, et aliquas creaturas reales praedestinavit ad gloriam aeternam: in 3° permisit peccatum Adami, et humani generis: in 4° definivit remedium peccati per Xpum passibile, et per eius passionem et mortem. Ita Scotistae, et plures Aucti nostrae Scholae Scotum sequuti.

Hic discursus multipliciter potest impugnari. Primo quia ut probavimus dissertatione 1a sect. 5. nil firmum potest defendi de inconnexione, et neque de connexione Xpi cum praevisione peccati: sed tum illud signum ut praescindens omnino a 3° et 4°, videlicet a permissione et remedio peccati, ponit absque positivo, et solido fundamento. 2°, quia immerito statuit Xpum in 4° signo ut futurum cum illa abstractione ab omni creatura: sed prius signum non bene ordinat cum 2°. Ans probatur sect. 9 pf. et sane. Et insuper ostatur quia ex testimoniis sacrae scripturae allatis liquet, Xpum praedefinitum fuisse ut finem, caput, Regem, et dominum; quae nomina referunt Xpum ad creaturas: sed Xpus praedefinitus fuit in illo signo cum aliqua relatione ad creaturas, saltem in confuso, ac proinde non cum illa omnimoda abstractione ab omni creatura. 3°: quia providentia pp nalis non debet de facto admitti absque ratione urgenti; sed Xpum esse decretum cum ea abstractione ab omni creatura, et esse existiturum solitarium, est providentia ppnalis; siquidem Xpus nullum dominium haberet, nec aliis posset actualiter benefacere &. Sed ea providentia non debet de facto admitti.

2a sententia in qua plures explicationes includuntur, tradit in 1° signo Deum decrevisse Xpum, et alias creaturas saltem vage: in 2° permisisse peccatum hominis: et in 3° statuisse Redemptionem generis humani per Xpum ut passibilem. Ita plures Scotistae, et hanc fuisse Scoti mentem expresse tradunt Eximius D. et P. Vasquez. Et quoad tum signum summa diversitate discurrunt huius sententiae AA.: alii enim in illo ponunt Xpum ut hoc decretum finem, nimodo impulsivum, sed et motivum omnium rerum creandarum: alii vero tradunt in 1°.

in 1º signo fuisse decretum Christum, non vero decretam personam Divinam assumpturam, nec decretam naturam creatam assumendam: et decreta fuerunt detracte et in particulari naturam humanam, et 2º Trinitatis personam post previsum peccatum. Nonnulli autem credunt fuisse designatam personam, scilicet Trinitatis 2am; in non naturam assumptione honorandam: alii vero e contra fuisse naturam humanam pro aliis assignatam; non personam divinam; quae quidem post previsum peccatum designata in particulari, et detracta fuit.

Sive ordo, quocumque modo dimonat, impugnat 1º ut precedens, quatenus affirmat Christum venturum, homine non peccante: quod magis particulare discursum, quam pro discursu positive probabilem affirmare licet; ut iam ostendimus. 2º quia hi quidem DD. solam possibilitatem eorum decretorum suadent, si quidem suadent; nonnulla enim satis difficilia miscent; non vero assignant aliquod fundamentum positivum, ut credamus id ita de facto contigisse.

3a sententia ita rem disponit. Deus post necessarium sui amorem, vult in 1º signo mundum producere: in 2º evehere suis donis et gratiis creaturas rationales ad ordinem supernaturalem: in 3º permittere peccatum hominis: in 4º remedium peccati decernendo Christum ut Redemptorem: in 5º ex illa multitudine generis humani peccato infecta quosdam praedestinare ad gloriam et gratiam finalem. ita praecipue P. Vasquez disputatione 11 capite 6, quem multi Theologi, et praecipue Thomistae sequuntur.

Contra hunc discursum militant omnia, quae contra sententiam Scoti attulimus: et etiam ea, quibus ostendimus naturam ignorantiam cum connexionem Christi, et dependentiam [illegible] a peccato.

4a sententia est Caietani, qui in 1º signo collocavit omnem rerum naturalium productionem, etiam monstruosam, et ipsum peccatum: in 2º gratiam: in 3º incarnationem.

Caeterum et Thomistae, quoad hoc punctum dor-

sunt

desserunt suas suas Catedras. Etenim illa antecedentia permissionis pecci un gra ex apprehensione trorum falsa et incredibilis apparet: nam pecum Adami supponebat gra, tam auxiliatrice, quam iustificante; siquidem Adamus per pecum illi restitit, hancque expulit. Ergo decretum Dei efficax collativum tam gra auxiliantis, quam iustificantis, saltem non fuit posterius permissione pecci.

Sectio Secunda

Quinta et celebrior sententia expungitur.

5ta sa, quae in varias et diversissimas explicationes dividitur, existimat Xpm ut Redemptorem decretum fuisse ante permissionem pecci: et 2o plures, praesertim Thas, illa Xpti ut Redemptoris praedestinatio fuit prior decreto permissivo pecci: et in hoc sedulo quoad rem praesentem ordinant signa. In 1o Xptus decernitur ut Redemptor: in 2o decernitur permissio pecci. Xptus alios et praesertim RR. ingenio celebres, unum statuunt signum, in quo ponitur illa Xpti futuri praedestinatio, quae formaliter est ipsa permissio pecci.

Hec devorum decorum des positio nibus de titulis mihi ingrata est. 1o quia hec sa statuit esse Xpm esse non fuisse existitum adamo non peccante, que resolutio praedestinatio est, quae gratis, et fundamento ponit Incertum, sive identitate inter decretum Xpti, et decretum redemptionis, per mysionis que peccati.

2o quia hec sa in eo sita in quo defenditur a Thas, ut videre est apud Godoi disp. 8 parf. 6 et Gonet disp. 8 parf. 6 involvit quandam mutuam prioritatem inter decretum Xpti ut Redemptoris, et decretum permissivum pecci, ut amico foedere sponat testimonia Scripturae, et Sanctorum Patrum, quae afferunt pro sa Scoti tum eiusdem Scripturae et SS. Patrum testimoniis, quae allegant pro sa B. Thomae: nam decretum

Redemptionis, sive Xpti è prius in genere causæ finalis; decretum vero permissivum peccati è prius in genere causæ materialis: quæ quidem reciproca prioritas in intelligibilibus, et qua parte fieri posse, nimis violenta è; si aliqui posset fingi eodem fundo inter actum intentionis, et creationem finis, et electionem mediorum: et sequentem inter decretum intentionis gloriæ vel coronæ, et decretum collationis meritorum; imo inter divinas Trinitatis personas: quo nil absurdius posse excogitari. Nec aliud hanc rem prosequor; quia de ista mutua prioritate iam egi 3. Thes in lib. 2º philosophorum; et sæpe de illa redibit sermo.

3º quia valde difficile è, quomodo possit Xptus prædefiniri absolute vel Redemptor ante prævisum peccatum, et quia hæc difficultas plures mas Theologicas transcendit, ideo accurate, licet breviter, examinanda è.

Plures Ad. videndi apud Equiros tractatu de providentia et prædestinatione disp. 22 docent peccati permissionem èe effectum divinæ prædestinationis ex intentione efficaci pœnitentiæ, quia Deus amet fr. aut virtualiter peccatum: quia lb non præsupponat peccatum prævisum vel absolute futurum, præsupponit prævisum vel conditionate futurum; quia præsupponit scientiam conditionatam, per quam videt Deus peccatum exiturum, si permittat: et aliunde non tenetur illud impedire neque ex vi intentionis efficacis finis tenet haberi alias volitiones per eas, quæ sufficiunt, et requirunt ad causandum finem, et cum præcise posita volitione permissiva peccati, licet Deus non amet ipsum peccatum, sequatur infallibiliter finis præintentus, non tenetur ex intentione efficaci pænitentiæ amare fr. aut virtualiter peccatum. Inde inferunt Deum posse prædefinire Xptum vel Redemptorem ante prævisionem culpæ Adami vel absolute futuræ, dummodo præsupponat prævisam vel futuram sub conditione.

In tanta difficultate iudico Deum non posse prædefinire

absolute

abte Xpum ut Redemptorem ante praevisum peccatum, ac consequenter non posse praedefinire absolute poenitentiam de vero peccato ut finem, cujus quae sit permissivum peccati. Prob. 1° quia eo ipso quod Deus absolute et efficaciter praedefiniat Xpum ut Redemptorem omnis hominis ante praevisum peccatum, peccatum ipsum est absolute futurum, et à Deo praevidetur ut tale, saltem in eo gradu, in quo Xptus absolute praedefinitus seu futurus est beneficio absolutae et efficacis intentionis; sed eo ipso repugnat Deum esse causam absolutae existentiae, sive absolutae futuritionis peccati: ergo etiam repugnat Deum praedefinire absolute Xpum ut Redemptorem ante praevisum peccatum. Prob. major: nam posita absoluta et efficaci praedefinitione Xpi ut Redemptoris, Xptus ut Redemptor est absolute futurus saltem in eo gradu in quo absolute praedefinitus seu futurus est benignitate absolutae et efficacis intentionis Dei; ergo et illud sine quo neque existere Xptus ut Redemptor; ut constat: quia nulla res potest existere, neque potest esse absolute futura sine illo sine quo non potest existere, et sine quo neque esse absolute futura; et neque existere Xptum, sive esse absolute futurum ut Redemptor sine peccato: ergo si in illius intentionis Dei absolutae et efficacis Xptus existurus est ut Redemptor, etiam et ipsum peccatum absolute futurum est.

Dicas: peccatum videri futurum ex decreto permissivo. Sed contra est; quia decretum permissivum est posterius praedicta praedefinitione Xpi ut Redemptoris; siquidem est medium ad consequendum Xptum ut Redemptorem: ergo cum praedefinit Xptum ut Redemptor, non potest videri peccatum decreto permissivo, ut absolute futurum; etenim in illo signo adhuc non est decretum permissivum, et nihilominus est peccatum absolute futurum.

Dices 2° cum Pe ingenioso, et meo in philosophia dilectissimo et colendissimo Magistro, quem de titulis multis semper respexi, et nunc temporis irreparabili Reipublicae litterariae incommodo immatura morte (Proh dolor!) ereptum doleo. Dices, inquam, cum isto Pe. in sua de incarnatione d.,

sect.

sect 3. Deus mica [illegible] ante prisus peccati decreuisse Xpum vt Redemptorem, et sub permissione peccati; ac proinde eam Diuina voltas intendente Xpum vt Redemptorem, sive quamlibet aliam actionem Xpi dependentem essaliter et supponentem peccatum non intendere formaliter neque interpretatiue peccatum. 1º quia voltas Diuina amans Christum vt Redemptorem, et oblationem meritorum ipsius pro peccatis hominum, vt potè diuina est incapax amandi peccatum: inde infertur; quod non potest interpretari quod amet peccatum; patet; etenim non possumus interpretari aliquam volitionem in volte, quae ex se incapax sit illius volitionis; et in ente incapaci amandi propter finem formaliter, non possumus interpretari intentionem finis formaliter.

2º; quia Deus intendens Xpum vt Redemptorem, seu oblationem meritorum ipsius dependentem, sive supponentem essaliter peccatum, non detrahit ad hendam eam voltem, qua peccatum exiturum sit infallibiliter; ab sine volte approbatiua, et in eum volte natiua, aut permissiua exit exiturum infallibiliter peccatum: quod Deus efficaciter, et absolute intendens Xpum vt Redemptorem et oblationem meritorum ipsius dependentem, sive supponentem essaliter peccatum non tenet amare approbatiue peccatum, neque formaliter neque interpretatiue; sed solum permittere peccatum: quod Voltas ista Dei intendens Xpum vt Redemptorem, sive oblationem meritorum ipsius in satisfactionem pro culpis [illegible], [illegible] salus [illegible] cum volte permissiua peccati; in quo nullum est inconveniens. Etenim si permittere peccatum Deus deret; [illegible] voltas, quae iungitur [illegible] cum permissione peccati decedebit.

Prius quam ea, á [illegible] discursu mihi [illegible], [illegible] immediatum pertinens, adverto eandem doctrinam tradidisse P. Molina 1ª pte art. 4. et 5. disp. 1ª membro 7. parte quare quoad rem P. Granados de Incarn. trat. 3 disp. 1ª sect. 4. et tract. de Pecc. disp. 3. cap. 25, P. Albertinus tom. 1º corolariorum ex principio 6º philosophico q. 1ª cap. 29: et illius etiam meminit Eximius D. hic disp. 5ª sect. 6ª parte [illegible] autem; [illegible]

probabile decernit. Et adhuc ego fateor hunc discursum valde adducere ad probabilitatem sententiam, quam impugnamus.

Mihi in hoc non omnino placet; quia non enervat vim argumenti nostri quoad primam, nec quoad aliorum, quae subiungemus. Quia licet utrumque praedefiniat unico actu et sit; attamen Christum ut Redemptorem intendit ut finis; et permissio peccati ut medium: ergo inter utrumque datur aliqua prioritas, et posterioritas: scilicet, quatenus ille actus, quia est volitio Christi ut Redemptoris, est volitio permissionis peccati; et non e contra: ergo quatenus est volitio Christi ut Redemptoris est sufficiens, ut vi illius volitionis Christus futurus ut Redemptor: ergo ut etiam sit futurum peccatum: ergo etc.

2° quia 1a ratio, qua plaudatur Auctor conatur ostendere Deum non amare formaliter, neque interpretative peccatum, licet intendat Christum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante praevisum peccatum, valde debilis est; nam dicunt nostri esse incapacem amandi peccatum, non probat Deum posse intendere Christum ut Redemptorem sive poenitentiam ante praevisum peccatum, quin amet formaliter ipsum peccatum; imo potius probat Deum non posse intendere Christum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante praevisum peccatum. Et ita ostendo; Deus non potest intendere absolute et efficaciter Christum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante praevisum peccatum, quin per eundem actum reddat absolute futurum peccatum, sive quin amet formaliter vel interpretative peccatum; sed per se Deus est incapax causandi futuritionem absolutam peccati, et amandi ipsum peccatum formaliter vel interpretative: ergo Deus non potest intendere absolute et efficaciter Christum ut Redemptorem, ac consequenter neque poenitentiam ante praevisum peccatum. Debebat ergo prudentius Auctor probare non inferri Deum amare formaliter peccatum, vel interpretative ex eo quod intenderet efficaciter et absolute Christum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante praevisum peccatum; quod sane non probat.

Secunda ratio non militat in parte pro sententia huius Auctoris: etenim eadem vi militat pro 1a sententia admittente prius

est

iii decretu de Xpto ut Redemptore, quam decretum permissionis peccati, et ejusdem argumenti utraque est resolutio.

Arguo 2º. Si Deus efficaciter et absolute intendisset Xptum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante prævisum peccatum, teneret amare et procurare peccatum; sed Deus est incapax amandi et procurandi peccatum: ergo Deus est incapax intendendi efficaciter et absolute Xptum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante prævisum peccatum. Probo majorem: quia qui amat absolute et efficaciter finem, tenet amare medium requisitum, et præsuppositum, ad finem intentum; sed peccatum est medium requisitum et non præsuppositum in isto casu ad Xptum ut Redemptorem, sive ad poenitentiam, ut finem intentum: ergo si Deus efficaciter et absolute intendisset Xptum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante prævisum peccatum, teneret amare et procurare peccatum.

Nec est recurrere ad permissionem utilem peccati, quam præcise tenet Deus habere ex vi prædictæ intentionis. Sed contra est; quia qui amat absolute et efficaciter finem, tenet amare medium ut utile ad finem: ergo si Deus amat permissionem peccati ut medium ad Xptum ut Redemptorem, sive ad poenitentiam, eam amat ut utilem ad talem finem; sed amare permissionem peccati ut utilem ad prædictum finem est amare peccatum: ergo si Deus amat permissionem peccati ut medium ad Xptum ut Redemptorem, sive ad poenitentiam, tamquam finem, amat et ipsum peccatum. Probo minorem subsumptam, in qua est tota difficultas; quia permissio peccati amatur vel ut utilis proxime, vel ut utilis remote, vel ut utilis inadequate: si amatur ut utilis proxime: ergo amatur ipsum peccatum. Probo consequentiam; quia permissio peccati ut utilis proxime ad Xptum ut Redemptorem, sive ad poenitentiam, constituitur per ipsum peccatum: ergo si amatur permissio peccati, ut utilis proxime, amatur ipsa proxima utilitas ut talis; ac consequenter ipsum peccatum.

Si permissio peccati amatur ut utilis remote: ergo amatur permissio peccati ut utilis ad peccatum, quo mediante,

ipsa

ipsa utilis è ad Xptum ut Redemptorem, sive ad pœnitentiam; & amare permissionem pecci ut utilem ad pecum, è amare ipsum peccum, nam amare medium ut utile ad finem, est ipsum medium, è amare ipsum finem; nam ex amore finis oritur amor medij; sicut qui amat medium, ipsum finem: & si Deus amat permissionem pecci ut utilem remote ad Xptum ut Redemptorem, sive ad pœnitentiam, etiam amat ipsum peccatum.

Tandem si permissio pecci amat ut utilis inadequate: & Deus non amat permissionem pecci ut medium ad Xptum ut Redemptorem, sive ad pœnitentiam. Pbo cons.; quod è inadequate utile non è absolute utile: sicut quod è inadequate bonum non è absolute bonum; & quod non è absolute utile ad finem non è absolute medium, neque proximum, neque remotum ad finem, & sibi eum amaret permissionem pecci præcise ut inadequate utilem ad Xptum ut Redemptorem, sive ad pœnitentiam; non amaret permissionem pecci ut medium ad Xptum ut Redemptorem, sive ad pœnitentiam, & si Deus amaret ante prævisum peccum Xptum ut Redemptorem, sive pœnitentiam, elligeret nario permissionem pecci ut medium, saltem remotum, prerequisitum ipsi tali fine. &c

Sicuti non licet recurrere ad futuritionem conditionatam, quam Deus cognovit; quia lo peccum non sit futurum conditionate ex predefinitione divina, non constringit è contrario. Probo, & non solum repugnat Deum se solo ea cum peccati & cum ee causa, sive vellet peccum transeat de conditionato in absolutum Deus ééb cū, ut peccum transiret de conditionato, in absolutum; non post prævisa pecca sub conditione, & ante ipsum prævisum ut absolute futura, decerneret absolute & efficacem Xptum ut Redemptorem, sive pœnitentiam. &c

Dices cum P. Arriaga Deum ex intentione Xpti ut Redemptoris, sive pœnitentiæ, posse intendere permissionem pecci ut utilem prius ad talem finem, quia amat peccum

pecc: inquo p̃xa utilitas consistit; q̃ bẽ p̃oẽ aliq̃ movere
vt cognitũ, q̃ moveat vt amatũ: vg. cũ obmũ ĩ malũ, q̃ phi-
bitũ, movet phibitio ad odiũ t rei phibitẽ, q̃ moveat ad
odiũ sui: sic pmissio pecc vt p̃xẽ vtilis, ac pinde ipsa futu-
ritio pecc vt p̃xa vtilitas movet sive inclinat Deũ vt cog-
nita n vt amata ad donandũ eg. auxiliũ ∓, cũ quo videt
coniungendũ pecũ.

Cæterũ, hicmodũ philosophandi averrat
à veritẽ, et pluribq ẽ obnoxiũ absurdis. Iam ẽ. Bẽ co-
heret, q̃ aliq̃ sit vtile, et vt tale inclinet, et moveat, q̃ ñ
amet: f Deg p̃oẽ ɔdesire male pecc, vt docent Tho. Deo
cũ, ideo nquovet, q̃ inde teneret amare frale pecc. ɔ
hoc ñ seqt: f Deg p̃oẽ ɔdefire male pecc. Cẽa ẽ legitima.
Maior ẽ cõ, qua oẽs vtimur ɔ Thas; quo nũc, q̃ frale sive ma-
litia pecc cũ mali ipsiq mexa movet et inclinat, ñ vt ama-
ta, ɔ vt cognita vtilis, vt divinũ decretũ ɔ mali pecc sor-
tiret suũ effeũ: f. tt. Deg ɔdesiret male pecc, non teneret
amare frale pecc, sive malitiã pecc. Imo abẽ posset Deg
absq vllo incmodo ponere peccũ ex cãs; ergo posset illud
ponere ex cãs, q̃ illud amaret; ac pinde q̃ eat illiq
cã.

Porro falsitẽ huiq doctrĩ ostendo. quia vt suq̃ pbavi,
peccũ ẽ abẽ futurũ vi decreti de Xpõ futuro vt Rede-
mptore, sive de pœnitentia: ɔ futuritio pecc, lt ñ moveat
vt amata, ɔ tq vt cognita, ia ponit ɔ p̃ve vi volũt.
divinẽ intendentis Xpũ vt Redeptorẽ, sive pœnitentiã.
Imo nec p̃oẽ vt cognita movere, et ñ vt amata. quia fu-
turitio pecc vt abẽ talis, et vtilis ad Xpũ vt Redemp-
torẽ, sive ad pœnitentiã, movet et inclinat volũ divinã;
ɔ futuritio pecc vt cognita, et ñ amata ñ ẽ futuritio
abẽ talis, nec abẽ vtilis ad Xpũ vt Redemptorẽ, sive
ad pœnitentiã: ẽ nũ futuritio pecc solũ sub conditione:

q̃ futu-

5

ex futuritio pecci, n. ut cognito p̃esse, s.d ut eius amata p̃osset movere et inclinare volte. divina; quatenus à Deo intenderet, et n. p̃dicto p̃defs.is divinus de conditionata transiret inabsoluta.

Dices 2.o cum P. Herrera de p̃destinatione q. 12 sect. 2.a ut Deus permittat peccum ex intentione poenitentiae, sive Xpi ut Redemptoris, n. requiri, q.d ita amet auxilium inefficax, ut in efficacia sit rõ movens ut amata ad amorem talis auxilij; s.d sufficere, q. inefficacia sit conditio ad amandum illud auxilium p̃pt. poenitentiam, sive p̃pt. Xpum ut Redemptorem, et ut decretum de fine reparandi hoc à pecco n.dum commisso, nec p̃viso ut absolute futuro. Rõ ẽ; q. eo ipso, q.d inefficacia auxilij sit conditio, licet n. sit rõ movens ut amata, suffit ad hoc, ut si deficeret inefficacia illius auxilij, n. amaret ipsum auxilium; s.d ex intentione poenitentiae sive Xpi ut Redemptoris solum tenet Deus amare auxilium inefficax, potius quam efficax, ita ut si q.do cognoscit ut inefficax, cognosceret ut efficax, n. amaret: ergo &c

Idemq. videntur docere, lt sub alijs tri, alij RR, dum dicunt ex ea intentione debere amari media p̃prie taliarum finis, ea videlt, q. n. possunt existere, q.n amentur, et causent ad obtinendum finem; n. v.o media improprie talia, ea videlt, q. possunt existere lt. n. amentur, nec causent à requirendo finem: haec n. n. tam media, q.m requisita sunt. Unde Deus n. debet amare, s.d permittere peccum; q.a n. ẽ p̃prie medium, s.d requisitum; siquidem Deus n. debet p̃movere, aut causare peccum, lt intendat ut finem Xpum ut Redemptorem, sive poenitentiam.

Facile hoc effugium, lt acute excogitatum, p̃cluditur. Primo; q. ex intentione Xpi ut Redemptoris, sive poenitentiae, eligit medium ut utile ad finem; s.d solum auxilium ut inefficax sive ipsa inefficacia auxilij ẽ medium utile ut tale ad Xpum ut Redemptorem, sive ad poenitentiam: ergo ex intentione Xpi ut Redemptoris, sive poenitentiae, eligit auxilium ut inefficax, sive ipsa

inef-

inefficacia auxilij; ò electio auxilij ut inefficacis, sive inefficacia-
diç è amor auxilij ut inefficis sive inefficacis: electio n. medij
è electio medij, qui inducat ut existens, aut alibi futurum: q ineff-
ficacia auxilij n è sola electio, nec requiritur, s ro moving ut ama-
ta ac collatione auxilij ... ut ... sive ... pe-
nitentiaz.

J è 2°: finis n ut cognitus purus, s ut cognitus et amatus
movet ad electionem mediorum: q utilitas medij, n ut cognita prae-
cise, s ut cognita et amata movet ad executionem: q utilitas medij
n requirit ut electio, sive requisitum, s ut ro movens ut amata ad
ipsius executionem. Pbr 1a tota; q si sola cognitio finis n movere po-
test ad electionem mediorum, ni fr amet bonitatem finis ro eadem;
eodem iure cognitio utilitatis medij n potest movere ad executionem,
ni ipsius medij utilitas in ordine ad finem fr amet:

Rõ a priori è, q bonum n trahit voluntatem, vo sui 2
executionem, ni medio amore ... bonitas medij, et utilis
ad finem n potest trahere voluntatem ad sui executionem, ni mediante
amore ipsius medij ut utilis ad finem: q ipsa inefficacia auxi-
lij eatenus moveret divinam voluntatem ad eam ponendam, quatenus ipsa
amaret; siquidem auxilium in se n è utile, s. tm è utile, quate-
nus permittit ut sinentur cum peccato t abre t ordinate ponen-
do: et ... Deus n ponat peccatum, deberet complacere in peccato aliun-
de ponendo: nam deberet complacere in eo, q auxilium aliunde ha-
beret utilitatem in ordine ad finem ab ipso Deo abre et effica-
cis permittentis, nempe ad ... ut ... sive paeniten-
tia.

J è 3°: utilitas medij ad finem permittentis, ac consequens ineff-
ficacia auxilij ad ... ut ..., sive paenitentia
debet cognosci q̃ q debet amari. Pbr tota. Ideo ad actus vol-
untatis requiritur cognitio bonitatis in obo; q voluntas nisi ferri, ni in
bonum praecognitum: q ideo praerequirit cognitio inefficacis, ... sive uti-
litatis auxilij inefficacis ad finem permittentis, ... ad ...

Redemptoris, sive ad poenitentiam, quia ea utilitas sive inefficacia amandae est ex intentione finis. Idem confirmat. Ideo praescientia medii non debet praecognosci, licet sit utilis ad finem, quia ex intentione finis non debet amari reflexe: quia si ita remedium ac sequens inefficacia auxilij non deberet amari, non deberet praecognosci.

Dices 3.º cum P. Ortega de Incarnatione tract. 3.º disp. 1.ª q. 2. certam. 3.º hoc de titulo non repugnare nostrae fore effectum Christi ut Redemptoris, sive poenitentiam ante praevisam absolutam futuritionem peccati; quia ex intentione finis non debet amari medium proximum, licet amet medium remotum; alioquin enim medium proximum participaret rationem finis respectu medij remotioris. Est singularis doctrina, ut aio, in secessu placentino, et accepit ab Auctore laudato apud P. Vasquez tom. disp. 4 cap. 4, qui docet immediata nullatenus habere rationem finis respectu mediorum remotiorum: atque inde medium remotum non amari ob medium proximum; sed eorum utrumque ob finem ultimum.

Hic discursus falsò nititur principio; supponit enim falsò immediata nulla ratione habere rationem finis respectu medij remotioris. Fateor finem non ultimum, sive immediatum non esse proprie finem; quia neque amatur propter se, neque in eo quiescit voluntas: contendo tamen, ut docui lib. 2.º priorum tractatuum 4 dissertatione et sub. 1.ª esse finem cum restrictione, nempe respectu medij praecedentis et remoti: quod ita ostendo. Id aliqua ratione est finis, cujus gratia aliqua ratione aliud fit; sed gratia immedij aliqua ratione aliud, nempe medium remotum, fit: ergo immedium aliqua ratione est finis respectu medij remotioris. Probo minorem: medicus propter sanitatem, quam intendit aegroto, eligit scissionem venae: ob quam exsequendam vocat chirurgum: ergo fit aliquid, videlicet vocatio chirurgi, gratia scissionis venae, sive propter scissionem venae. Etenim si voluntas nulla ratione vellet scissionem venae ut utilis ad salutem, nulla ratione vellet vocare chirurgum, siquidem chirurgus per se, et ut praescindens sive separatus à scissione venae, non est utilis ad salutem: ergo utilis, quatenus est utilis ad scissionem venae, quae praecise utilis est ad salutem.

Quia est 2.º: medium remotum eatenus amatur propter finem, quatenus

è utile ad finem, et eatenus è utile et aducens ad finem, quatenus includit utilitatem et aducentiam medii proximi: sed neque amari potest finis utilitas et aducentia medii remoti, quin amet utilitatem et aducentiam medii proximi. Probo minorem; quia eatenus è utile et aducens ad finem medium remotum, quatenus respicit utilitatem immedii: nam si per impossibile à medio remoto auferas respectum aducentiae et utilitatis ad medium immedium, sive proximum, erit prorsus inutile ad finem, et nullatenus erit amabile ex intentione finis: ergo &c.

Arguo 3° ex eo, quod si Deus ante prævisum absolute peccatum decerneret Christum ut Redemptorem, sive pænitentiam, iam non posset odio habere peccatum, nec illud serio prohibere; quia omnino repugnat Deum amare absolute et efficaciter redemptionem, et eam serio applicare media, ne ponat ipsa redemptio efficaciter decreta; sed si Deus ante prævisum peccatum decerneret absolute et efficaciter Christum ut Redemptorem, amaret absolute et efficaciter redemptionem, et eam serio applicaret media, ne poneret ipsa redemptio: ergo omnino repugnat Deum decernere Christum ut Redemptorem, sive pænitentiam ante prævisum absolute peccatum. Maior videtur per se nota. quia esset amare absolute et efficaciter redemptionem, et simul applicare serio media, ut poneret finis contradictorium, ne poneretur redemptio, et hoc nimirum repugnat, quia repugnat applicatio mediorum ad obtinenda simul duo contradictoria: ergo &c.

Minor probatur eiusdem syllogismi: quia Deus simul serio applicaret media, ne poneret peccatum omnino requisitum ad hanc decretam redemptionem; et applicare media, ne poneret peccatum omnino requisitum ad hanc decretam redemptionem, è applicare media, ne ponatur ipsa redemptio: nam carentia peccati non minus reddet frustraneum decretum de redemptione, quam carentia ipsius redemptionis: siquidem ex illa carentia hæc infertur infallibiliter: ergo &c. Et sanè ex absoluto et efficaci amore finis eg. redemptionis, sive pænitentiæ nemo potest moveri ad odium præviuum et sincerum medii necessarii, nempe peccati, neque ad curandum serio sufficienter, et quantum è ex se, ne ponatur illud medium necessario requisitum: illa n. affectus inter se pugnant: et quis est moveri ex amore finis ad

-odiu finale sive virtuale ejusq finis.

P. enimq advento Patre Aldurere dicp. et meditatu fuisse quando doctrina satis operosa, ut ponat Xptu fuisse p. et ante oes creaturas decretu ut Redemptore, supponi in scia abta pecc. si in se ipso, et in quodam modo ex, videlt incompleto libere Dei oplacentie creandi mundu, et suis medijs pponentis Adamu peccaturu, si ipse creet, et ipsu creandu, si Deus heat judicto libera oplacentia creandi mundu. Ceterum in pdicto oplexo, et pcedit ad oe pdefoe Dei efficace, et evaltat ineuit. eu pecco Adami, Deus ante oe pdefoe efficace cognoscebat Adeu peccatu abte futuru: atq inde potuit et ita suu decretu efficax decernere Xptu ut Redemptore; qm hoc decretu supponebat pditione abta pecti: qua pcunte, absq. insmodo pte pote firi abte et efficacit, tam Xptu ut Redemptore, qm pententia.

Hec summa differentia, qua quoru tractatio ad alias mas Theologicas pertinet; et ideo ea breviter dicitur. quia lt admittamq in Deo hujusmodi suis reflexas suoru decretoru liberoru, n possumq admittere antecedentia ignara ad ea decreta libera: q si pcederent, Deus sciret infallibiliter ante oe suu decretu, q ipse eet decreturus: q n decerneret libe. Probo coq: q neque Deus libe decernere, ni pcedat iudiciu indifferens; et n pote pcedere iudiciu indifferens; q antecedent derivate scit, qua eius decretu sit exituru: q neque libe decernere.

Sectio Tertia

Ntra Divinoru decretoru coordinatio.

Ntro in hac lineta, lo n satis pbare pbabilis, sed et naturalis in, magis accedens ad pbabilite, hec e. In 1o signo decrevit Deus abte Xptu ut fine, caput, Salvatore, et Glorificatore ofusissimu, ac odignate ut Redemptore, videlt suo ordine, et abte gratias, et omnia peccata, salte originale: in 2o signo ppt Xptu ia abte futuru decrevit Angelos, hoes, et reliquas creaturas creaturas in parti,

Ægro, q. peccavit ad peccm: in 3° parte inijt cum Adamo utriusq.
generis humani in ordine ad transfundendam gratiam, et peccm; in quo
primū fuit peccm Adami ut capitis, illud q. prævidit absq. futurum,
et exprimit plurium aliorum peccata, saltem in genere; in 5° fuit
decretum executivum illius, et Xpti Redemptionis in 1° signo ratio-
nalitatis præfinitum.

Hanc divinorum decretorum ordinationem esse realem, et
veram tanquam meliorem, q. ipsi, q. nobis de hac providentia manifesta sit, ita
suadeo. Nam sic præfinitus Xptus est, ut perfectissime viveret,
et manifestaturus esset plena Dei quā attributa divina; ea, q.
à peccato pendent, absq. ante peccm: et ea, q. ut se actualit-
ter exerceant, dependent à peccato, non sic potuit reddi absq. præ-
sup. Insuper testimonia tam sacræ Scripturæ, qm Patrum, q contradice-
bant opposita, antiquo fœdere germinant in sano sic accepta-
ta. Quæ sigillatim ostendo.

Primo Deus intendit existentiam Xpti propter intrinsecam suam bo-
nitatem. Et reliquas deinde creaturas propter Xptum. Hanc propositionem satis
præcedentis dissertationis probavi; eamq. ulterius illustro. Quia Xptus est dominus
creaturarum eius excellentissimus, et dominus Dominorum est. Illud Pauli
1ª ad Corinth. cap. 3. vers. 23: omnia enim vestra sunt, vos autem Xpti, Xptus
autem Dei: Sic sequentissime Xptum præfinivit propter se ipsum: et reli-
qua propter Xptum. Et ratio. Nam substantia, et perfectior est accidens,
non intendit naturalit. propter accidens, sed potius est accidens propter substantiam;
imo universum naturalis rerum definitio aliquo modo dat modo
essendi operandi rerum: unde quod est natura sua, sive naturalit. est ad
aliud, intendit propter illud: et q natura sua, sive naturalit. non est
ad aliud, sed propter se, non amat propter aliud, sed propter se: quo cum Xptus
sit perfectior omnibus creaturis, et natura sua non ordinet ad alia
creata, sed potius omnia ad ipsum naturaliter ordinentur, sic naturalit. præde-
finitus fuit, ut manifeste apparet, fuit decretus absq. non obstanti-
quorum creaturarum præintentum, sed propter se ipsum;

Quæ doctrina perspicue tradit, si sequentem loquar, D.

Cirilli

Cirilly lib. 5 tesauri cap. 3 c. Arianos disputans; si ut heretici
dicunt, ut nos produceret Deus, filium produxit, erit ipse propter nos
factus, et non nos propter ipsum: unde nobis non aget gratias, quia propter nos est.
Erit enim ipse sic gratia nostra, ut foemina viri: non enim vir creatus est prop-
ter foeminam, sed foemina propter virum. Eiusdem subiungit: si propter
nos filius factus est, nos primi erimus apud Deum: ideo. Deinde [illegible]
deinde filius propter nos intentione cedebit, quod eadem absurda
da sequerentur si Christus, ut hoc dicunt, predestinatus non propter se, sed prop-
ter nos homines: [illegible] &.

Nec haec impediunt, quominus pro illis decretum,
quatenus quodammodo disiunctive conditionatum est, decernat Christum
ut Redemptorem, possibiliter venturum in mundum, ut [illegible]
nobiscum [illegible] [illegible] [illegible], si homo peccasset; at etiam si homo
non peccasset, ut exiturum in coelis impassibilem et gloriosum [illegible];
et sic humanum decretum, quatenus absolutum ab his circumstantiis
[illegible], et quatenus conditionatum est disiunctive conditionate decretum
et utrique subest [illegible], licet diverso modo, predefinit.

Obiectio 1. quod in 1º signo Christus non decernitur propter se
[illegible] propter nostram salutem, et redemptionem. Patet enim quod in 1º
signo intendit ut Redemptorem. Resp. in 1º signo Christum decretum esse
fuisse adequate propter se ipsum, et etiam adequate, non tamen
sub conditione, quod [illegible] peccatum, propter remedium ipsius
peccati, et redemptionem generis humani: quia deus motiva ad-
equata [illegible] eiusdem decreti, ut iam diximus, et probatum [illegible], non
[illegible]. Nec gratia Christi minuitur ex eo, quod conditionate
predefiniatur propter aliquid creatum; quia illud bene cohaeret cum eo,
quod sit predefiniatur absolute propter se ipsum, et deinde omnia propter
Christum.

Obiectio 2. quod Christus est finis propter quem decretum fuit ge-
nus humanum: et genus humanum est finis propter quem Christus fuit de-
cretus: ergo Christus et genus humanum sibi reciproce finis; sed hec
reciproca ratio finis omnino implicat: ergo hoc decretum impli-

catur

casum, e.

Ideo distinguendo licet idem quoad eam partem: genus humanum in se est finis p[rae]intentus, propter quem Christus fuit decretus: non concedo: humanum genus ut redimendum, sive ratione p[ecca]ti generis humani: subdistinguo: absolute: non concedo; conditionate; concedo eandem. Et distinguo etiam consequens: quod Christus et eius humanitas invicem sibi rationem p[rae]bent fines sub eadem ratione: non concedo; sub diversis rationibus: concedo.

Et in eodem sensu non minor subsumpta. Etenim licet repugnet mutua causalitas sub eadem ratione, nullatenus repugnat sub diversis. quapropter per p[rae]dictum decretum Christus intendit absolute et adequate propter se; et deinde propter ipsum ut finem, caput salvatorem, et glorificatorem hominum decrevit genus humanum; et sub hac ratione Christus, cuius gloria est finis: medium vero et ultimum ex intentione talis finis est genus humanum. Insuper quidem decretum, cum p[rae]definiat Christum conditionate ut Redemptorem, et [illegible] ipse Christus et incarnatio in carne passibili ut medium propter p[ecca]ti redemptionem, hoc tanquam fine, non absolute, sed conditionate, videlicet si opus sit Redemptione, atque deinde per ipsum actum Domini conditionate ordinat incarnationem in Redemptionem sui, sive in remedium peccati. En quomodo absque ullo incommodo monstratur materiae eius fines.

Ad 3.um et D. Herrera: Ideo in 1.o signo Deus non potuit p[rae]definire absolute Christum ut Redemptorem (ac consequenter nec paenitentiam) ante absolutam p[rae]visionem peccati, quia illo decreto teneret amare peccatum; sed non tenet: quo in 1.o signo potuit Deus p[rae]definire absolute Christum etiam ut Redemptorem. Minor prob[atur] quia ex p[rae]definitione Christi ut Redemptoris, sive paenitentiae, non teneret Deus amare peccatum ex eo p[rae]sumere, quod peccatum sit prerequisitum ad Redemptionem sive paenitentiam, ut existens antecedens ad p[rae]definitionem Christi ut Redemptoris, sive paenitentiae; nec ex eo, quod constituat p[rae]visionem utilem ad talem finem: quia ex nullo capite teneret. Et ante, quod amor efficax finis

n inducit amorem eorum, q naria sunt ad finem obtinendum, sed solum eum amorem, q narius est ad finem obtinendum ex eius intentione; sive iste amor sit eius propositivus amor, sive non sit; sed ut obtineat Redemptio, sive poenitentia ex intentione efficaci divina, lt sit narius poenam, n e narius amor poenae: ergo &c.

Maior videtur propositiva. quia alo intentio finis n inducat solum amorem eorum, q naria sunt, ut obtineat eumque finis nihilominus tantum inducit amorem, q narius est ut intentio quia talis sequatur suum finem; sive ut obtineat finis vi pdictae intentionis. Minor vo prob; quia ut Xptus quaterus Redemptor, sive poenitentia existat ex vi illius intentionis, sufficit, q ex intentione efficaci Xpi ut Redemptoris, sive poenitentiae ponat Deus permissionem poenae, sive auxilium, q pvidet inefficax; sed eo hoc modo ponat permissionem poenae, n e narius amor ipsius poenae: ergo neque ut Xptus quaterus Redemptor, sive penitentia existat ex vi intentionis illius.

Pr min; ut Deus permittat poenam ex intentione Xpi ut Redemptoris, sive poenitentiae, n requirit, q. Deus amet auxilium inefficax; ut inefficacia sit rõ movens ut amatur ad amorem talis auxilii, sed sufficit, q inefficacia sit conditio ad amandum auxilium propter redemptionem, sive poenitentiam: ergo nullus amor poenae narius est. Pr coa; q aliqd sit conditio, ut aliud amet, n petit, q ipsa conditio amet; ut videre lt in paupere, cuius indigentia e conditio, ut amet erogatio eleemosynae: et in reo, cuius poena e conditio, ut amet supplicium. Atq vo suadet; q ex intentione Xpi ut Redemptoris, sive poenitentiae tenet Deus amare potius auxilium inefficax, q efficax; itam ut si q pponit ut inefficax, pponeret ut efficax, h amaret: sed ad hoc n e narium, quod inefficacia auxilii sit rõ movens ut

amabat, non sufficit quod solus sit conditio: hinc tamen colligitur ut inefficax ex intentione Redemptionis, sive poenitentiae sufficit quod insufficientia [illegible] sit conditio sive motivum di amandi. Dicunt: in praevisione inefficaciae sit conditio, sufficit ad [illegible] cum deficeret ea inefficacia, non amaret tale [illegible]

Stat 1°. [illegible] et actualis Redemptor non minus dependet a peccato ut praeviso, quam ut futurus Redemptor dependeret a peccato futuro: sed Deus velle Christum ut actualem Redemptorem, quin amet peccatum ut praevisum: ergo potest velle Christum ut futurum Redemptorem, quin amet peccatum ut futurum. Dico 2°: detestatio omnium peccatorum non minus connectitur cum peccato, quam intentio efficax Christi ut Redemptoris, sive poenitentiae: sed Deus potest velle permissionem peccati ante visionem actualem peccati, quin amet peccatum: ergo potest velle Christum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante praevisionem actualem peccati, quin amet peccatum.

Dico 3°: voluntas bona et potens peccare non minus connectitur cum politione peccati, quam Christus ut futurus Redemptor sive poenitentia cum futuritione peccati: sed Deus potest velle voluntatem bonam et potentem peccare, quin amet politionem peccati: ergo potest velle Christum ut futurum Redemptorem, sive poenitentiam, quin amet futuritionem peccati. 4° Dico: Deus ex intentione inefficaci Christi ut Redemptoris, sive poenitentiae potuit permittere peccatum: ergo et potuit intendere efficaciter Christum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante praevisum peccatum ut absolute futurum; et ex tali intentione efficaci permittere peccatum. Consequentia est certa: nam intentio efficax in eo solum differt ab inefficaci, quod illa ratio ex suppositione [illegible] ad electionem mediorum, haec non [illegible]. Antecedens autem probatur: quia Deus ex tacita ex intentione solum inefficaci poenitentiae et humiliationis ortae ex peccato [illegible] permittit peccata, ut docent omnes PP. affirmantes Deum permisisse peccatum B. Petri, ut occasione peccati cautior, humilior, et benignior erga peccatores resurgeret: Ergo.

Ideo argumentum ex intra trahendo mire: ad cuius probationem non ans: ad probationem antis sed mare; et non mire: ad eius probationem non mire, et eius ans in eius probatione adducta; ad huius probationem, scena mari, nando est e mir: cuius probatio est falsa, et implicatoria. Nam implicat, quod ex intentione Xpti vt Licae proris, sive panitentiae teneat Deus amare nostrum auxilium inefficax quam efficax, ita vt, si quod promit vt inefficax, proponeret vt efficax, non amaret; et quod ea inefficacia se habeat passive vt conditio: nam ideo ex intentione talis finis non amaret Deus auxilium, quod modo proponit vt inefficax, si proponeret vt efficax; quia tunc tale auxilium esset inutile ad finem intentum: et aliunde bonitas finis non movet sui intentione ad id, quod ad ipsum sequendum inutile est: sed ideo Deus amat auxilium inefficax, quod promit vt inefficax; quia vtilitas huiusmodi auxilii inefficacis, nempe ipsa inefficacia est, non solum conditio, quod currit vt cognita, sed motivum voluntatis per eius finale electionem movendo.

Insuper motio finis non est physica, sive physice determinans et spectans voluntatem ad electionem medii, sed obiectiva, quatenus per suum obiectum movet voluntatem ad electionem finalem medii; at movere voluntatem per suum obiectum ad electionem finalem medii, nihil aliud est, quam movere voluntatem, vt gratia ipsius, et propter ipsum, amet et assignat media vt vtilia ad talem finem: ergo motio finis est ad electionem finalem medii vt vtilis ad ipsum finem: ergo ea vtilitas non est sola conditio, quae vt cognita currit, vt eligat medium, sed est ratio alliciens voluntatem ex motione finis ad suam finalem electionem.

Praeterea demus inefficaciam auxilii se habere passive vt conditionem: inde sequeretur aliud impossibile: nempe, quod etiam deficiente ea inefficacia amaret tale auxilium ex intentione praedicti finis: quod ita ostendo. Ea inefficacia auxilii se habet vt mera conditio: ergo nullo modo movet ad

electione illius auxilii inefficacis: nam movere eam inefficaciam, ut cognitam, et non ut amatam implicatorium est: quia ea inefficacia deficiente, remanet adaequatum motivum movens ad electionem illius auxilii inefficacis: nam ubi remanet adaequatum motivum movens ad electionem illius auxilii, potius quam ad electionem auxilii efficacis, ex intentione finis, eodem modo fieret electio illius auxilii inefficacis: quod si inefficacia auxilii foret sola conditio, eam deficiente ea inefficacia amaret tale auxilium potius quam auxilium efficax ex intentione praedicti finis: quod falsa est illa propositio. Eo ipso, quod inefficacia sit conditio, sufficit ad hoc, ut si deficeret ea inefficacia, non amaret tale auxilium.

Cum enim ob hoc, quod intendit aliquem finem, non tenet ad amandum medium, nisi eo amore, qui necessarius est ad finem obtinendum, dilectio mediorum non est ponenda virtute finis; ideoque supposito, non tantum ab ... quod electio mediorum ponenda est virtute finis intenti, necessarius est amor electivus mediorum ut utilium ad finem: quod idem contingit in praesenti casu: ubi primo Deus eligit et ponit virtute finis, nempe ex intentione Christi ut Redemptoris, sive paenitentiae.

Ad ... confirmationem dico maiorem, et minorem, concedo consequentiam. Ratio disparitatis est, quia, qui intendit Christum ut Redemptorem, sive paenitentiam ob peccatum praeteritum, intendit peccatum; ... volt peccatum ... sive Redemptorem, sive paenitentiam: at vero qui volt Christum ut Redemptorem, sive paenitentiam ... peccatum ..., ut finem ... virtualiter existentem ... peccatum, quod est medium praerequisitum, et non supponit praeexistens ad Redemptionem, sive paenitentiam praeteritam: Et ideo ... Christo actualiter Redemptorem nam peccata ut praeterita ... futura ... Deus velle Christum ut actualiter Redemptorem, quin ... peccatum praeteritum: non potest velle Christum ut futurum Redemptorem ante ...

absque peccati quod amet peccatum futurum.

Ad 2am objectionem respondeo, negando maiorem; nam permissio peccati ut se habet ex parte Dei, nil aliud est, quam divina voluntas non impediendi peccatum, quod Deus videt esse a creatura omittendum; quae quidem voluntas seorsum se, et independenter ab alio considerata non connectitur cum peccato; nec aliud infallibilitas infert; siquidem sub illa permissione potest creatura a se impedire peccatum, se determinando ad oppositum. In sensu opposito aliter res se habet: nam ob eam voluntas permittendi peccatum, in peccatum cum ipsum necessario intendit, ut potest non praesuppositum [illegible] necessario ad finem aliquem intentum. Non tamen inficiabor decretum Dei permissivum peccati ut sumitur cum scientia media, qua cognovit Deus cum tali auxilio, quod tribuere decrevit huic peccaturum, connecti cum peccato; caeterum connexio haec infallibilis non oritur ex voluntate permissiva, sed ex scientia Dei sumpta cum illa voluntate ac proinde ut se habet ex parte Dei non est connexio antecedens, sed subsequens ipsum peccatum: quapropter licet Deus complaceat in eo assumpto, non debet complacere in peccato; quia peccatum cognovit ad ipsum sumptum ex voluntate permissiva et praedicta scientia media situm.

Ad 3am objectionem respondeo negando maiorem. Causa perfecte libera, quatenus est potens producere quantum est ex se, nec constituit per justitiam effectum necessario cum illa connexum. ac proinde possit Deus velle voluntatem humanam ut proxime potentem peccare, quia velit ut potest, × peccatum

quod non vult voluntatem humanam ut proxime potentem absque peccare, et ipsam ut proxime potentem, quantum est ex se, peccare: sub qua ratione non involvit permissionem peccati, neque connexionem cum illo; sed permissionem potentem ad peccandum et non peccandum. Ad 4um cum Christus ut absque actualiter Redemptor (idem dicendum est de poenitentia) non possit esse absque futurum, quia dicitur absque futurum peccatum; quod non potest esse actualiter absque Redemptor adeoque sedente peccato; non potest Deus velle absque et efficaciter Christum ut absque Redemptorem, sive Redemptionem; sive poenitentiam ante absque permissionem peccati, quod amet ipsum peccatum ut potest medium necessarium, et non praesuppositum ad praedictos fines. Ad

de

demiq; et posse nani. Multi n. 3cedunt Deum posse amare li-
berbe, rej ea q̃ rehent ex sᵉ. pos̃ influendi, & nant Deum
debere amarcea, q̃ re hent ex sᵉ. effa pduendi; qualis ẽ
intrica politas peccati.

Ad 4am 3fatione, inulli 3cedunt aliq, & nant
ioam, Ego. d. eodem modo discurrendum ẽ iudico, sive efficacib,
sive inefficacib: intendat finis, quoai motione obtinere; atq; inde indi-
co bonum discrimen existere in eo, q̃ intentio efficax cogat volbe
ad ponenda & amanda efficacib ea ora media, q̃ n̄ 3suppo-
nunt, & ita narra. ss, ut sine illis n̄ pot. obtineri finis;
secq ĩ intentio inefficax.

Itaq; reo nando aliq: Aq Deus nullo modo hét
3placentia, eũ pœnitentiæ, sive 3ptos vo ilelez pore, nouis
finis ante pũsione, abtq; peccati: neq; ovenit ex tali 3pla-
centia electio auxilij efficacis: ns si neg ita 3ingerat, ama-
ret auxiliu inefficax vo ubile ad obtinendos finis, ac pinde
lpeq; peccu. Nec d. 3ᵒ opposit. docent: nam & loquunt, n de
fine, & de effu, & illum exprimant ad instar finis: &
dicunt Deum aliquando ex affectu 3ditionato in pœniten-
tiæ & humilitate, nec ne sub 3ditione, q̃ tõ peccet, permit-
tere peccu, q̃ sanè non permitteret, si ille tõ inde non
resurgeret cautior, & humilior: ad q̃ suffit, q̃ 3plasen-
tia illa 3ditionata tz indirectè, & quasi remotiens, plu-
bens 3currat ad electa auxilij inefficacis. Etenim tõ occasi-
one pœnitentiæ, futuræ tribuat auxiliu inefficax, q̃ q̃-
dem n̄ daret, si prœvideret ĩt efficax, & n̄ videret illu tõ
acturum pœnitentiam sub 3ditione, q̃ peccaret; n̄ tñ tri-
buit ppt pœnitentiæ pinterea, sive ut existat pœni-
tentia pinterea. Inde 3plasentia ea in pœnitentia
sub 3ditione futura facit, ut Deus n̄ neget illud auxi-
lium, q̃ ẽ damnum peccati magno lucro reparandum
ẽ. Quoad adde forte PPˢ, imo Sacræ Scripturæ, quoties in-
si-

sinuant permissione, quod est effectus alicuius voluntatis in Deo existentis, sed tantum loquuntur de voluntate; nonnulli de poenitentia reali peccatum postulante: ac proinde si aliquando audit haec vox poenitentia intellenda est de poenitentia ut procedente a peccato vero, et existentio: ut manifeste colligitur ex testimoniis, quae plena manu adducit Pater Albornoz de Praedestinatione disp. 16. sect. 7.

Obiicies 4: amor absolutus et efficax intendendi aliquem finem potest coniungi cum odio conditionali et inefficaci eiusdem finis; ut patet in eo, qui vult absolute et efficaciter suas divitias proiicere in mare ad vitandum vitae periculum; et nihilominus displicet in illa proiectione: ergo licet Deus intendat absolute et efficaciter Christum ut Redemptorem; et poenitentiam, potest sua ipsa poenitentia extra, et peccatum odio inefficaci prosequi, et illud serio prohibere. Respondeo distinguendo antecedens: potest coniungi cum odio conditionali et inefficaci eiusdem finis, non orto ex amore finis, nec serio procurante ne existant media requisita ad talem finem: concedo antecedens; cum odio orto ex amore finis, et serio procurante, ne existant media requisita ad talem finem: nego antecedens, et consequentiam. Exemplum allatum in antecedentis probatione, et alia huiusmodi suadent amorem absolutum et efficacem alicuius finis posse coniungi cum odio ita simplici et inefficaci eiusdem finis, ut neque oriatur ex amore talis finis, nec procuret media, ne obtineatur talis finis, neque procuret, ne proiiciantur divitiae in mare; non vero suadent posse coniungi cum odio, quod oriatur ex amore finis, et procuret serio et sufficienter, ne ponantur media ad finem requisita. Unde cum odium, quo Deus prosequitur peccatum, licet sit inefficax, procuret serio, sincere, et sufficienter non existentiam peccati, non potest fieri post amorem Christi ut Redemptoris sive poenitentiae, alioquin amor efficax et absolutus finis moveret ad odium destructivum [illegible] finis; siquidem moveret ad odium, quod procuraret, ne existerent media requisita ad sequendum finem.

Obiicies 5: martyres habuerunt desiderium

efficax, et absolutum Martyrii honestum, et laude dignum; et tamen non possunt subire martyrium absque peccato alterius: ergo Deus potuit intendere efficaciter et absolute Christum ut Redemptorem, sive poenitentiam ante absolutam permissionem peccati, etsi non Christum ut Redemptorem; nec poenitentia potest obtineri absque peccato commissione. Ita Deus decrevit Christi mortem ante absolutam permissionem peccati Iudaeorum, qui ipsi intulerunt mortem; et tamen mors Christi supponebat Iudaeorum peccatum. Quid etc.

Resp. Martyres, dum honeste et laudabiliter sua martyria desiderant et procurant, non habere desiderium absolutum et efficax martyrii ante permissionem Tyranni peccatum; quia hoc desiderium illicitum esset, sed ex amore vitae aeternae et gloriae Dei et Christi moriendi ad electionem efficacem martyrii praescindendo a culpa Tyranni. Quam ob rem Martyr vult absolute non impedire suam mortem, licet posset, fugiendo occasionem martyrii; et hac arte permittit culpam Tyranni tanquam aversus [illegible] persecutionis, quae per [illegible] poterat non adesse; et aliunde non opponit [illegible]: et illud permittit, quia si Tyrannus peccat, et vitam illi adimit, magna inde resultat Dei gloria, et ipsi Martyri accrescit illustris aureola martyrii; at vero si Tyrannus non peccat, sed data illi occasione fidem amplectitur, magna etiam inde Dei, Christi et candidati Martyrii gloria resultat. His tamen non obstantibus, non desiderat Martyr omnino absolute martyrium; quia neque amore omnino absolute finem, quem non potest obtinere nisi mediante peccato Tyranni: et sic ita [illegible] colligitur, quod Martyr ut desideret, et serio procuret, ne Tyrannus peccet, sed potius fidem recipiat: desiderat tamen martyrium, scit sub conditione, quod Tyrannus nolit fidem recipere, sed potius velit ipsi necem inferre: quam tamen non tenet Martyr impedire cum iactura gloriae Dei, et suae utilitatis et aureolae.

Ad [illegible] dico mare, et digno mire: et mors Christi, ut a Deo praefinita supponebat Iudaeorum peccatum; non mirum: ut fuit

mand

mandare executioni, ostendere est non cog. Deus n. decrevit mortem Xpti in remedium pecti, ut accidentem a culpis in morte ipsa invenientem: quod Deus n. repugnat, quod mors Xpti absque culpa pecti potuit executioni mandari per se sub causis naturalibus, sive alium executoris inculpati, Abrahami ad interficiendum Isaac dicunde s.[illegible] vel ut Deus videtur in excitare et durare, & permanere cordis et animi eorum, se accommodando ordinarie, prudentia causis moliboq. debite: quod in Deus n. decrevit ex intentione, ut Xptum occiderent, sed ex munere universali esse, et providentiae, volens executioni permittendum, quod nullo respectu ad formam finem ex parte Deus permittendi Xpti in remedium pecti; nec sequitur permittit Xpti passionem & denique potuisse decreto sufficit alios actus Xpti supponentes eruigenticium pecti quas Deus lapsum permiserat, et praeviderat futura.

Obs. 6.° ad debilitandam vim, qua dicentes sine pecti praeciderent sub 7. probationem; Deus in 1.° signo decrevisse existentiam Xpti vo Redemptoris: ideo Deus in 1.° illo signo decrevisset existentiam Xpti ut Redemptoris: quod cognoscebat magnum periculum imminere homini labendi in peccatum, & hoc est nullum. quod Prmir: quod talis asserit peccatum videri vel imminens: nam eo videbat Deus fortiorem gratiam Adamo exhibere potuisse, qua ipse et eius posteri praeservarent a pecto: nec alia infallibilitate morali cognovit Deus ex illo priori, praeservandi ne essent, an potius in peccatum casuri: quod propterea praeparet Deus remedium pecti sub conditione applicandam: quod nullum expectaret Deus [illegible] peccati, praescientiam nullum ab invenientem in eo, quod post nihilominus absolutum pecti fieret Deus decretum executioni incarnationis. detrans omnes eius circumstantias, quod voles 11. ad redimendum genus humanum a servitute peccati.

[illegible] nando mirum, cuius probatio urget; quod [illegible] videret peccatum originale ut imminens infallibilitate morali; uti quo statuenda in omni sententia P. Petro Hurtado, videbit

m vo moralis et naturalis imminens; quia naturalis et moralis in eius prole, et quolibet homine, imo et ipse Adamus, etiam in statu innocentiae, longo temporis cursu perseveraret in eo, et non peccaret sine speciali Dei gratia; quam pro hoc tempore decretum circa Xptum non dum Deus statuerat dare: et quidem imminens naturalis et moralis periculum peccandi probaret eventus: et quidem si Adamus tanto cito peccavit, etiam si Deus non se tenerit de industria auxilio inefficaci; quomodo per longi temporis cursum absque speciali Dei gratia perseveraret sine peccato: non tamen potuisse Deum, negabo, per illud tempus, vel longissimum auxilia efficacia Adamo conferre; quod idem foret absque speciali Dei gratia.

Tandem de subsequentibus decretis nihil occurrit speciale vel dicendum, vel solvendum; cum quae necessario scienda erant, jam in hac discertatione et praecedenti dedimus; reliqua vero ad alios tractatus Theologicos pertinent.

Discertatio Tertia

Nonnulla dubia circa praecedentem

Doctrinam examinant.

Sectio Prima

An Incarnatio, saltem in ratione pati deveniat deat ex praevisis decretis absoluti

peccati tam originalis,

quam personalis.

Sensus est, an ex praevisis decretis tam intentionis, quam executionis Verbum assumeret naturam humanam, vel solum existeret peccatum originale, et nullum personale, vel solum aliqua personalia, vel etiam et non originale? Scient ita diversimode circa seriem decretorum Dei, quae statuerant. Ego vero nihil certum satis, sed positive probabile possum decernere; discurro tamen ductus non contemnendis rationibus in hunc modum.

Dico 1.º Xptus fieret homo remota absoluta et negativa abstractione primi decreti intentivi de Xpto, vel solum peccatum originale, vel solum actuale existeret. Probatur; quia Xptus fieret homo remota absoluta

et

ò mera abstractione ej decreti intentivo de Xpo [illegible] nullu dabit peccatu: q. Xpo fieret ho ex vi obiecti i mera ab abstractione primi decreti intentivi de Xpo, to solu peccatu originale t solu actuale sive personale existeret. Any [illegible] diversitatis [illegible] nulla [illegible] ex abre [illegible] Xpo fiat ho [illegible] decreti; neqz hoc decrate, neqz illud decrate [illegible] e.

Dico 2m. Xpo n fieret ho ex politice snale et morale, ex primi decreti intentivi de Xpo, si n existerent aliqua hoiu pecca, ratte personalia. P.: q. snaliz et moralis impoli e ex eo Adamo, et qlibet alio ho longo tempore vite non peccaret absq speciali Dei gratia; i ex primo decreti intentivi de Xpo [illegible] Adamo, neqz [illegible] hanc specialez graz: q. Xpo, tra [illegible] [illegible] fuit ex primo decreti intentivi de Xpo, [illegible] decretus fuerit [illegible] ratione snaliz [illegible] in [illegible] ex posteriori decreti q. n fieret ho ex politiz nale ex primi decreti intentivi de Xpo q. existeret pecca ra. Adami et posteroru, sive cetez hoiz, quo in [illegible] Deo p subsequenter [illegible] decretum e.

Dico 3º. Xpo fieret ho et ex politiz snale ex primi decreti intentivi de Xpo, et [illegible] peccatu originale [illegible] personalia. P. q. Xpo [illegible] in Deo [illegible] antecedente et independente [illegible] ad [illegible] Adamo ex capite generationi in ordine ad transmittendu [illegible] graz, quæ culpa sua hereditario in posteros, quoru voluez in voce Adami moralis [illegible], obligabant [illegible] qua Deus decrevit Mundu, Angelos, [illegible] in par [illegible]: q. [illegible] Xpo [illegible] fieret, caput, salvator, glorificator [illegible] in [illegible] ratione, ex [illegible] ad glaz, et snaliz [illegible] peccati, n [illegible]

mente, neq̃ p̃ciis cum pecco originali ut tali in actu, neq̃ cum aliis actualibus, sive personalibus, neq̃ cum aliis origina-libus in actu.

Dico 3º. ut p̃sentis decreti executio, quo Xpus abs̃e decreto executive fuit ut Redemptor Vbum non fieret hõ in carne passib̃li, lẽ existerent plura pecca persona-lia, sin existeret peccm Adami, et plura pecca origi-nalia. Quia hoc decretum executionis supponebat peccm Adami, ut capitis generis humani abs̃e futurum, et salbem plures ejus posteros in actu exituros: ergo nuuit cum pecco Adami, et cum pecco originali ut tali, sed abs̃e contrahendo in illis ejus posteris: ergo lẽ existerent plura pecca personalia, si n̄ existerent peccm Adami, et plura pecca origlia, Verbum divinum n̄ fieret hõ in carne passibili in p̃sentis decreti executione. Patet cõa. quia ubi duo connectuntur, implicat unum existere, altero deficiente. Et ideo Ecclesia vocat necessarium Adae peccm; quia attento decreto intentivo de Xpo, necessarium fuit moraliter, sive moraliter: et attento decreto hoc executivo necessarium fuit my̆she Adami peccm, ut Xpus quatenus Redemptor existeret.

Dico 4º. Nec libum fieret hõ in hujus decreti executione, si existerent, n̄ solum moraliter in pecco Adami ut in morali radice et origine, sed etiam in se plura hominum pecca personalia saltem in genere. Ergo quia supponebat tale decretum ut p̃via plura hominum pecca p̃missa, saltem in genere, ut dicertatione p̃ce-denti diximus: ergo connectebat, n̄ solum cum illis ut existentibus moraliter, sive immanentibus in pecco Adami ut in morali radice et origine, sed etiam illis ut existentibus in se, saltem in genere: ergo si ea deficerent, Xpus n̄ existeret ut Redemptor in carne passibili in p̃sentis decreti executione.

Prob. 6°: in praesenti decreti executi-
vi Dei Christum non fieret Rm. in carne passi, si defficerent
aliqua peccata originalia ex quibus, quae extitere, seu ab
be extitura erant; antecedenter ad hoc decretum executi-
vum de Xpto ut Redemptore passuro fuit peccatum originale Ad-
ami ut originatum, sive ut abe trahendum in omnibus ejus
posteris, qui abe illud traxerunt, et deinde: sed decretum
executivum de Xpto ut Redemptore oneravit eum peccato ori-
ginali Adami ut originato, sive ut abe trahendo in
omnibus ejus posteris, qui abe illud traxerunt, et deinde
sed si nullis ex ejus defficientibus, defficeret tale decretum,
cum nemo Xptum existens ut abe Redemptor ut talis decreti.

Prob. 7°: peccatum originale ut perdendum abe
trahendum in aliquo homine nativo est, quod ille Rm. perdidit
abe extiturum ex Adamo per generationem; sed plures
homines qui traxerunt peccatum originale, qui non potuerunt
perdere abe extitari ex Adamo per generationem antece-
denter ad illud decretum executivum de Xpto ut Redempto-
re; ergo plura sunt peccata originalia, quae non fuere perdita abe
trahenda antecedenter ad decretum executivum de Xpto
ut Redemptore; et Xptus existens ut Redemptor in praesen-
ti decreto executivo in carne passi non oneravit eum pecca-
tis originalibus, quae non fuerunt perdita antecedenter ad ta-
le decretum: sed hoc [illegible]. Maior videtur certa. Minor probatur quia
plures homines extiterunt, et generati sunt ex parentibus hones-
tis et Deo gratis suorum parentum, ut videre licet
Baptista, Samuele, et aliis, ut testatur Sacra Scrip-
tura, quae legitime historia; et isti non potuerunt per-
didere ut abe extituri ex Adamo per generationem
antecedenter ad decretum executivum de Xpto ut Rede-
mptore in carne passo: quod Deus: probatur: quod ille [illegible] ho-
minibus, et Deo gratis, fuerunt ex meritis Xpti; [illegible]

posterioris; supposito Dei [illegible] suppositi a [illegible] Xti [illegible], ac [illegible] tes gratiam [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] in hoc [illegible], an [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] suorum Parentum [illegible], [illegible] sit morituris [illegible] [illegible] quoad [illegible] Parentum, ut [illegible] [illegible] ex his Parentibus, [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] tune [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] e, ut [illegible] ex his Parentibus, [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Balthazar de Conceptione [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] Abbrete D. 49 sect. 7.

Ego [illegible] [illegible] [illegible] a [illegible] difficultate asserendo Xtum esse eo, [illegible] [illegible] [illegible] fuerit ante [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ante ipsam intelli: in genere intentivo ut existentem; ac [illegible] ut [illegible], [illegible] ut [illegible] [illegible] operatum erat [illegible] [illegible]; [illegible] licet non [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] noster Salvator, et [illegible] [illegible] donabat naturalibus, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] a Deo obtinuerint filios [illegible] fuerunt, et Dei gratiam ex meritis Xti ante [illegible] [illegible] [illegible] ut existentis et [illegible].

Nec refert, [illegible] de facto Xtus [illegible] nobis sanguinis sui effusione, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] laboribus [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in carne [illegible], [illegible] nra peccata [illegible] [illegible] [illegible] supposuerit, [illegible] solum in tempore, [illegible] in [illegible] ordinatione; [illegible] [illegible] ut [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] de Xto in genere, [illegible] [illegible] a [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] quos [illegible], [illegible] [illegible], voluit [illegible] decreto executivo reparare: [illegible] cum Xtus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] hominum in carne pati, voluit decreto executivo meritis Xti

strahi [illegible] ad mortem et [illegible] [illegible] [illegible] re ipsa per merita Xpi ut Redemptoris in carne [illegible] a peccato liberatam fuisse, et reliquis donis ornatam.

Dices 2°: omnia [illegible] dicimus posse, etiam peccatum Adami ut originatum, sive ut [illegible] in ordine ad posteros, quod illud reipsa [illegible] sunt, [illegible] ad primum decretum [illegible] de Xpo ut Redemptore in carne passibili; ergo ut deficerent aliqua [illegible] originalia, Xpus veniret et hoc decretum [illegible] ut Redemptor in carne [illegible].

Ro. [illegible] non [illegible] originale peccatum in [illegible] [illegible] de transfundenda gratia originali in posteros, si Adamus non peccaret: et de transfundenda [illegible], si peccaret: et [illegible] Adami [illegible] [illegible] [illegible], de quo [illegible] [illegible] sequenti [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quoad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] intelligerent [illegible] [illegible] intelligerent, [illegible] in toto pacto, nam hoc [illegible] [illegible] [illegible] in toto pacto, [illegible] [illegible] in Adamo; [illegible] [illegible] gratiam originalem, [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] re in Adamo [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] privilegio [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in Adamo peccare, nec [illegible] in [illegible] pacto: [illegible] hoc, [illegible] non [illegible] [illegible] [illegible] inclusi in pacto in Adamo, ac [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] originale peccatum: [illegible] [illegible] Adami peccato, in ipso [illegible], [illegible] peccatum Adami ut originatum, sive ut [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], applicant ad primum decretum [illegible] de Xpo ut Redemptore in carne passibili.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Xpum venturum incar-

ne

ne pali n. pænis decreti executivè, et si aefficerent fere cum justitia personalia in parti. Et; q. posito peccato originali, et personalibus in genere videbat purificata salute sub qua Xpto hominum fuit ut Redemptor: quæ n. expectaret cum peccata personalia in parti, ut decerneret executivè Xptum ut Redemptorem; et in carne pali.

Dices: Xptus n. potuit decerni ut Redemptor ex intentione efficaci et absolute reparandi hoes ab eis peccatis personalibus, q. n. fuerunt prævisa, ut nos docuimus supra. Si n. fuerunt prævisa personalia etiam in parti, ut parte prædicti peccandi tradidimus. Ergo Xptus n. fuit præfinitus ut Redemptor oium peccatorum, et in toe et oium hoium salute. Resp: Xptum ex ijs pænis decreti executivi venisse in carne pali, ut Redemptorem oium peccatorum, et in toe et oium hoium salutem, q. licet n. fuerit executivè decretus in talis decretis, executivè ut Redemptor ex intentione efficaci et absolute reparandi hoes ab eis peccatis, quæ fuerunt prævisa, venit. ...tatis decreti ad liberandos oes hoes et a personalibus peccatis, si in illa laberent: et ideo posito quocunque peccato personali, statim ibi præ Xptum parant remedia.

Ex quibus infertur 1°. P. Vasquez; et illa gra, q data e Angelis et Primis Parentibus in statu innocentiæ ad vitandum peccatum originale, q in illis fuit actuale, fuisse ... Xpti meritis. Ita Fasillo Ioannis cap. 1° de plenitudine ejus oes accepimus. 2° roe; q Xpti ejusque merita præfinita fuerunt ante oes creaturas, quæ præfuerint et alie futura antequam viderent gra Angelis et hoibus: q potuerunt movere Deum ad eas gras conferendas; et ad id ad honorem Xpti pertinet, ita defacto aud disse ordinandum e.

Infert 2°: Angelos et primos Parentes in statu innocentiæ n. accepisse gras ex Xpti meritis ut Redemptoris

rit p passionem et Xpti mortem. Pro eo; quod cum peccatum fuerit causa mortis Xpti, non potuit praeviderí passio seu mors Xpti ante peccatum. Ergo nec merita Xpti ut assumpta per passionem et mortem ipsius: fuitque concessa ipsi actus charitatis Xpti quo Deum; adorationis, orationis, et aliorum huiusmodi independentium à peccato. Notandum, ut supra insinuavi, haec merita in executione contracta fuisse detracta ad merita Xpti sedentis patris et in carne passi.

Sectio Secunda

Quomodo Virgo Deipara immunis fuerit tam à culpa originali, quam a debito illam contrahendi.

Immunitas Deiparae tam à peccato originali, quam à debito pro eo illud contrahendi eo studio et ardore in Ecclesia cuiusque et non indigeat propugnatore; et ideo sola explicationis luce breviter donanda venit.

Subsectio Prima

Via Deiparae immunitati sternitur.

Aegidius sentiens peccatum originale contractum, et debito pro illud contrahendi asserit de Conceptione quod 4 art. 3. cor. ost. quod Deipara a peccato originali [illegible] contraxerit ipsum est à debito pro illud contrahendi liberare, redditque rationem quod ipsa infusione gratiae, qua Virgo in ipso conceptionis instanti [illegible], abstulit debitum peccati originalis: et in nobis, cum per gratiam emundamur à peccato originali contracto, tollit debitum ipsius peccati.

Caeterum egregie fallitur Aegidius: nam debitum contrahendi peccatum originale, quomodocunque modo iuxta varias opiniones explicetur, distinguitur, et separabile est à peccato originali ut contracto, sive originato. Itaque nec lubet, nec vacat eas opiniones referre, et veras à falsis, ut par est discernere; ac proinde solum aggredior rem declarare et Deiparam non solum à culpa originali, verum etiam à debito vel levissimo habendo in illam immunem reddere.

Igitur Deus mediante lege, et pacto inito cum Adamo, illum constituit caput morale omnium suorum posterorum, ut omnium nomine impositum a Deo praeceptum aut observaret, et sic quasi haereditario iure transmitteret in omnes suos posteros iustitiam et gratiam originalem: aut transgrederetur, et sic transfunderet in ipsos peccatum originale. Et hoc est quod dicimus supra, quod intercedit peccatum originale alteri, quam ipsi Adamo fuisse voluntarium; inter quos est P. Salazar de conceptione cap. 5. § 6; eorum enim sententia credit peccatum Adami fuisse moraliter etiam posterorum, ipsisque moraliter voluntarium. Enim voluntas Adami, ut capitis, fuit moraliter voluntas omnium nostrum; quatenus Deus ratione sui supremi Dominii voluit transfundere voluntatem omnium posterorum Adami in ipsum, ut in eorum caput, in ordine ad transmittendam vel gratiam vel culpam; ita ut in ordine ad hos fines absque consensu actuali posterorum actio personalis Adami, quatenus actio capitis esset moraliter actio posterorum, ut solet contingere, ipsi Respublicae bonum, et Dominii iurisdictione transfundere voluntatem pupilli et minoris in voluntatem tutoris et curatoris transferendam moraliter in ordine ad actiones, quae sint in favorem pupilli et minoris.

Quamobrem in huiusmodi pacti et legis divinae omnes voluntates posterorum Adami fuerunt in ipso non solum ut in tali parente et physico, naturali quasi omnium trunco; sed etiam ut in capite morali moraliter stante, et exponente ea in lucro gratiae originalis, quam in iactura peccati originalis: et cum Adamus divinum praeceptum violavit, et in ipso omnes posteri naturaliter geniti moraliter actualiter admisimus illud peccatum; quatenus nostrae voluntates in illo stante moraliter actualiter ad illud peccatum concurrerunt: et cum re ipsa incipimus existere, incipimus habere maculam habitualem peccati originalis ortam ab illo actuali, quod moraliter actualiter in Adamo, ut in capite commisimus.

Inde peccatum Adami, quatenus censetur moraliter peccatum actuale posterorum, non personale; sed in capite, ratione cuius

dicimur oẽs peccasse in Adã, e debitũ proxĩ cõhendi peccũ originale: quod quidem tale debitũ t. ad quare cõstituit t. fundat in origine nãi p generatione ex Adamo, et inclusione in prædicto pacto a Deo cum illo inito, et in ipso peccato Adami, peccũ l. originale strictũ nil aliud ẽ, ni macula habitualis peccati existens in hoĩe, ex illo actuali pecco, q̃ moraliter in Adamo oẽs cõmisimus, orta; quã quidem oẽs Adami posteri in pacto inclusi incipiunt here in primo instanti reali, in quo incipiunt existere: et tunc hunc pecci originalis reatũ dicimur here peccũ, ẽe in peccato, et Deo inuisi et inimici.

Ex quibus manifeste colligit D. Aegidius debitũ proximũ pecci orialis ẽe distinctũ et separabile ab ipso pecco originali contracto. Nam licet oẽs, qui p generatione naturalem nascunt ex Adam, inclusique fuerunt in pacto prædicto, utique peccauerint in Adam, et habuerint debitũ proxĩ cõhendi peccũ originale, statim ac incipiant existere; possunt nihilominus cõtra hanc exigentiam et necessitatem cõhendi peccũ originale, ex privilegio speciali Dei ea illa carere, quia non obstante ea exigentia potest Deus + p ordinationem extrinsecam, + p infusionem gratiæ, et habitus impedire cõtractionem pecci originalis: et tunc ille ho liberaret a pecco originali, + n liberaret a debito proxĩ illud cõhendi: et ideo peculiariter deberet Deo gratias referre, q̃ n contraxit peccũ originale q̃ debebat cõhere. Ergo debitũ proxĩ cõhendi peccũ originale ẽ distinctum et separabile ab ipso pecco originali.

Verum est, q̃ de lege ordinaria p gratiam mundamur a pecco originali cõto, et liberamur a debito proxĩo illud cõhendi; n q̃ gratia fit liberauit nos a illo debito; s q̃ non re ipsa cõximus peccũ originale: erant cum debemus solum semel in illud incurrere, ubi semel cõximus illud, extinctum fuit debitũ; nec debemus ulterius cõhere peccũ originale. Tũ debitũ incurrendi in tale peccũ p ipsam incursionem + soluit et extinguit.

Praeter hoc debitum proximum contrahendi peccatum originale, aliud debitum, quod vocant remotum, apud Theologos celebre est: et diversimode explicatur. Eorum plures hoc debitum remotum fundant, sive consistit in necessitate inclusionis in pacto cum Adamo inito nisi speciali Dei privilegio ponatur exclusio a tali pacto, quoniam ea necessitas ex eo, quod reliquae conditiones, quae inveniuntur in peccantibus in Adamo, inveniantur etiam in Deipara; et ideo necessario includenda erat in illo pacto, nisi ab illo exclusa foret speciali Dei privilegio: nam alii ex eo, quod ex semine viri generati sint, et ex Adamo originem traxerint, inclusi fuerint in pacto, et obnoxii ob existant in peccato originali.

2º hoc debitum remotum explicant quatenus Virgo Deipara ex Adamo per generationem naturalem proveniens videbatur infallibiliter peccaturam, nisi Christus suis meritis tribueret gratiam, et illam redimeret, et liberaret: quod sane in Deipara est obnoxium cuique; et habere debitum remotum concurrentibus conditionibus nisi per merita Christi liberaret, et haberet debitum proximum, et peccasset actualiter in Adamo ut in capite morali, et haberet necessitatem existendi in peccato habituali et originali, nisi speciali privilegio impediatur praeservatione, et per infusionem gratiae tale peccatum in 1º Conceptionis instanti.

3º P. Granado constituit hoc debitum remotum in eo, quod Deipara obnoxia fuerit legi pro omnibus latae de non habenda originali iustitia Adamo peccante, sub qua lege debebat stringi: nam lex universalis omnes debet comprehendere.

Tandem alii asserunt debitum esse dictum a periculo, ut Deiparam immunem ab hoc debito, et obnoxiam periculo peccati originalis reddat: dicunt quod Virginem inclusam fuisse in pacto: quod vero tale fuisse, ut nisi illi non denegaret gratia, Adamo vero eam transgrediente peccasset; et sic de-

ne-

negaret, cum transgressioni praecepti sive eius accederet concupiscentia; quae quidem tunc re ipsa supervenit, quando Adamo se excusavit referens causam sui peccati in mulierem, et quodammodo in Deum; etenim post hanc excusationem peccatum Adami impoenitentia consummatum fuit, et illo toto natura humana infecta. Sed Deus post dictam transgressionem praecepti, et ante excusationem praeparavit peccati remedium, nempe Incarnationem Christi et mortem, et propter eius merita statuit Adamo auxilia sufficientia, ut se cum suis posteris ad gratiam originalem recuperandam et servandam restitueret: et sic Deiparam a pacto, in quo erat inclusa, liberavit et sequenter a periculo, in quo versabatur, eius infectionis exemit. Unde cum Virgo non peccaverit in Adamo, ut impoenitente, et se excusante, libera fuit a debito proximo peccati originalis, non vero a periculo ipsius, quod in Adamo, utpote inclusa in pacto morali transgressoris, incurrit praecepti. Ita P. Chalora in suis pro immaculata conceptione vindiciis.

His praemissis, quaeritur, an Deipara caruerit non solum peccato originali, sed et debito tam proximo, quam remoto, et etiam periculo contrahendi peccatum originale?

Subsectio Secunda

Immunitas Deiparae stabilitur.

Dico 1: Beatissima Virgo Deipara non contraxit re ipsa peccatum originale, sed a primo physico et reali instanti creationis, et infusionis suae animae in corpus, speciali Dei gratia et privilegio intuitu meritorum Jesu Christi sui filii Redemptoris generis humani, fuit praeservata immunis a macula peccati originalis. Hanc veritatem amplectitur Ecclesia Christi Catholica, eius festum de verbis tradidit celebrandum; post alios Pontifices Max. Alexander septimus

in sua Bulla edita a. 1662; aut imponens sub gravibus pœnis aliis silentium doctrinæ sectatoribus. Unum pro te[...] posi liceret adducere ad ornandum et illustrandum hanc veritatem, quæ passim occurrunt, tam S. Scripturæ, et SS. Patrum testimonia, quam rationum momenta. Videant ap. Eximium Doctorem tom. 2 in 3am partem disp. 3. sect. 5. Patrem Granadum opusculo de Conceptione, Patrem Eradiniis. Salazar in integro opere de Concept., P. Vasquez, P. Perlinum, et alios innumeros DD., praesertim nostræ Scholæ, qui in hac re magna ingenii, et pietatis laude insudarunt; nonnulla in iis stabiliendis subsequentes scies dabimus.

Dico 2º: Beatissima Virgo Deipara est fuit præservata immunis à debito proximo peccati originalis, ac proinde in Adamo non peccavit. Plures antiqui et gravissimi Theologi oppositum docuere, imo et nostram ipsam acriter impugnarunt, et nota digna judicarunt; cæterum Eximius D. in quadam Epistola familiari, quæ invenitur ejus mandata disp. 9 de pœnis, dicat se ex ipsis scriptis, ex una scilicet parte excogitatis, quæ dedit, occasionem huius firmius adhærendi doctrinæ suæ, quam tom. 2º in 3am partem disp. 3. sect. 2 secutus fuerat, credens nihilominus, quod tam ipse, quam alii pii et Docti Viri, si vidissent ea, quæ ipse meditatus est, et sanctus tetigisset, servarent nostram sententiam, obiis vlnis eam amplecterent. Ergo dum P. Suarez nostram sententiam, quam tom. 2º in 3am partem verbis forte ambiguis laudaverat, forte praedictis ejus scriptis motus plena ore vocat probabilem praedicta disp. 9 de pœnis sect. 4 n. 34.

Et est, si nostro imaginemus alteram affirm. volumus ostendere falli eos, qui tradunt P. Suarez nostram ipsam vocare erroneam, tom. 2 in 3am partem disp. 3 sect. 2 post. quære aliquos: nam ibi est ex ab omni censura liberat

terat & probabile vocat hic ubi. Item a. ostendat obnoxiae Virginem esse obnoxiam peccato Adae contrahendo, atque ideo proprie redemptam a Christo; & nihilominus non peccasse in Adamo, & nullum habuisse debitum peccandi in illo; fuisse a. ipsum Christum praeservatam, ne peccatum Adae contraheret vergens ne in ipso peccaret: talis opinio minimé censura notari; quae omnes salvat scripturarum locutiones. Hactenus Suarez, quid clarius. Imo ego solum non vocat erroneam, quae Virginem ita immunem a tali debito reddit, ut sat ipsum non fuisse proprie redemptam per Christum asserat. Mihi, inquit, videtur dicendum non posse sine errore nasci Virginem Beatam ex vi peccati Adae ita fuisse obnoxiam maculae & peccato contrahendo, ut si per Christum non esset vere & proprie redempta, illud contraheret. Sic Eximius D. Haec dixerim, ne hic tantum D. noster contrarios, cum satis supponit sit illum forte hostem.

Pro ea m n. tot Theologi, pietate, scientia, ut iure nostra tempestate sit communis sententia. Eam tenet Clitoveus lib. de conceptu Virginis cap. 8 & 9, Cornelius Mussus in Epist. ad Romanos cap. 5; Ambrosius Catharinus lib. de peccato originali cap. ultimo, & in lib. de receptione ad Synodum Tridentinam p. 1a cap. 1, Galatinus lib. 7 de arcanis cap. 10, Noster B. Canisius, cognomento Germaniae Apostolus, lib. de Deipara cap. 27 p. ad Thomam, P. Franciscus Turrianus tractatu de peccato originali, P. Cardinalis de Lugo, P. Hurtado, P. Granado, P. Salazar, P. Perlinus, & alii innumeri videndi apud P. Arrubalum in sublimioribus Theologicis tom 2. in praeludio de Deiparone p. 2 n. 15.

Igitur utraque sententia eiusdem rationibus ostendatur: non nos, quae suadent Virginem caruisse peccato originali & fuisse in gratia receptam, fere eadem ut suadent ipsam non peccasse in Adamo, & caruisse debito proximo contrahendi culpam originalem. Prima quia Mater Dei haberet culpam originalem, seu illi foret proxime obnoxia, haec infamia redundaret in Deum, eius filium. 2°

quia cum inter Matrem et filium intercedat unio moralis, aliquod esset
coniunctum filii Dei cum Diabolo, si Dei Mater haberet peccatum origi-
nale, vel saltem debitum illius, seu peccasset in Adamo. 3°; quia
Mater Dei non esset ornata ea pulchritudine qua maior nulla
alia posset excogitari (ut de illa praedicat D. Anselmus
lib. de Concepta originali: decens erat, ait, ut ea puritate, qua
maior sub Deo nequit intelligi, Virgo illa niteret:) si vel haberet pec-
catum originale, vel foret illi saltem obnoxia.

4° quia Adamus et Angeli, qui fuerunt excel-
lentiores quam Deipara ipsorum Regina et Domina, creati fuis-
sent. 5° Deo filio nec defuit Sapientia, nec potentia, nec
amor quam Matrem, ut eam tam a peccato originali, quam a proximo de-
bito illud contrahendi liberaret: ergo ab utroque immunis prae-
servata fuit. 6° quia Deipara thronus Dei est: sed in hoc thro-
no nec sedet per culpam originalem, nec per debitum proximum il-
lam contrahendi debebit Diabolus sedere. Et ratio; quia in throno re-
gio solus Rex, vel is, quem voluerit Rex egregie honorare,
debet sedere. Quomodo ergo thronus Dei Virgo immaculata
deberet admittere Diabolum sessorem? Non mirarer, Vir-
ginem illum admisisse, si credere ipsam debuisse illum admit-
tere.

Dices 2° cum scilicet P. Suarez immunitatem Virgi-
nis a debito proximo contrahendi peccatum originale, dummodo ipsa
culpa re ipsa careat, non conducere ad excellentiam, inno-
centiam, et puritatem Deiparae. Ratio est; quia ratione huius debiti Virgo
de se fuisset obnoxia peccato, et in Adamo peccasset; ergo Virginem
ex se esse obnoxiam peccato et peccasse in Adamo est aliquale
peccatum et non pure alienum, sed aliquomodo voluntarium Virgini:
Sed si Virgo haberet huiusmodi debitum, haberet aliquale peccatum, et
non pure alienum, sed sibi in Adamo morali, et aliquomodo
voluntarium: atque inde universales propositiones, in quibus affirmat nos
peccasse in Adamo, et praevaricantes transgredientes legem

et

7

& pactu degustasse in Ada e ligno vetito, ut vesificarent de Deipara; q. hoc magnopere dedecent sanctitatem puritate, & innocentia Deiparae: f. de

Dico 3.º: Virgo Deipara n. traxit debitum remotum pecc.i originalis, quatenus debitum remotum importat aliquam necessitatem c.hendi peccatum originale, nec fuit in periculo illud c.hendi. Ad hanc scilicet statuenda me strenue, & sponte accurrente, incitat Richardus a S. Laurentio lib. 2.º de Virginis laudibus particula 5.ª sup. illud Ecclesiastici cap. 43. Benedicentes Dominum exaltate illum, quantum potestis; ubi summa cum pietate ita loq.: glorificate Matrem quantumcumq. potestis: voce q. reddit Exim. D. tom. 2.º in 3.m partem disp. 3 sect. 5.ª par. ultimo: quasi ait, p. recta roe aliq. de Virgine sentire cum pietas recta ro, & pietas postulet, ut q.m possimus optimam estimationem de illa habeamus, & unusquisq. ita ee debet q.a illam animatus & affectus, ut si in eius arbitrio & potestate situm eet, hanc gratiam & privilegium illi cedere n dubitaret: q. saltem in iudicio ferendo, quod nobis sassum e, evidente roe vincimur, ut in illius favorem inclinemur. Sic P. Suarez, cuius vestigijs c.a ipsum insistens propositam scilicet amplector, & probo roe nitens subinduc-tam, ne pe, in nra potestate ee hanc gratiam & privilegium Deiparae cedere.

Q. maternitas Dei e maior dignitas, quam gra iustificans; & ideo e prius, & quasi radix gratiae iustificantis, & aliorum donorum supnalium; & ex illa inferunt SS. PP. cedendas ee Deiparae gratias, quas alijs sanctis Deus negavit: ut optime probant S. Suarez ubi sup. disp. 1.ª sect. 2.ª & P. Ripalda tom. 2 de Ente supnali disp. 79, p. seriem sect. 9 a n. 66: q. magnitudi Dei debet immunitas ab 5. pecco: q. sitio pecc.i nullo modo, hoc e, neq.

proxime nec remote posse esse illi debita. Pro hoc 2a cons. quae implicat illi, cui e debitum unum extremum, esse et debitum extremum oppositum; ergo si Deiparae ratione maternitatis Dei e debita gratia, et immunitas ab omni peccato, implicat, quod illi debeat proxime vel remote contractio peccati.

Confirmatur 1o: quia maternitas Dei maiorem incompossibilitatem dicit cum peccato quam gratia iustificans; sed gratiae iustificanti non potest esse debita proxime, nec remote contractio peccati: ergo maternitati Dei, sive Virgini ut Dei Matri non potest esse debita proxime, nec remote contractio peccati. Maior probatur. P. Ripalda ubi sup.; Minor est evidens. Consequentia suadet, et praeoccupat effugium, quia incompossibilitas Maternitatis Dei cum peccato tanto maior e, quam incompossibilitas gratiae cum ipso, ut sola gratia iustificans praesens excludat peccatum; maternitas ergo Dei etiam ut prius futura excludat peccatum; ut tenet Ecclesiae consensus, dum credit Virginem a primo suae conceptionis instanti fuisse immunem tam a peccato actuali et personali, quam ab originali. ergo etiam ut prius futura excludit debitum tam proximum quam remotum contrahendi peccatum originale: neque puritas ab omni culpa e dispositio sufficiens necessaria ad maternitatem, quod sit assignabile aliquod instans post electionem ad maternitatem, in quo incipiat esse necessaria, imo etiam ad praeelectionem electionem est necessaria.

Confirmatur 2o. Maternitati Dei sufficienter debita aliqua gratia, et multo consequentior, quam immunitas a peccato, imo et a debito tam proximo quam remoto peccati: quod e summa post unionem hypostaticam coniunctio cum Deo; et nihil magis removet a Deo, quam peccatum: Hoc Mare ostendunt innumera SS. testimonia, quae possent adduci; audiamus pro omnibus Augustinum lib. de natura et gratia cap. 36: Inde n. scimus quod ei plus gratiae collatum fuerit ad vincendum omni ex parte peccatum (nota lector omni ex parte: sub quibus Vbis quoque sapit peccatum exprimit) quae concipere et parere meruit eum, quem constat nullum habuisse peccatum. Subscribit perspicue magnus Suarez tom. 2o in 3am partem disp. 3 sect. 5 et postea 2o vero ubi

ait

ait. dignitati matris Dei ex nã rei, & cu ordine dine sapientiæ deberi gratia habituale, & virtutes, & eminenti illas tinere. Et rõ idē suadet; q̃ cū nã spiritalitati vinat participatio dinæ sæ, quatē ē sanctitas, naiq ē, otim ea ex nã rei & debito nali radicent plures grē supnales.

Ifr 3° enervando rõē debiti remoti, quā adducit. P. Gran; q̃ lex universalis n̄ debet cōphendere ves eiusdem nē participes, n̄ oēs sint eiusdē dignitatis + nullo sit, p quo militet specialis rõ, ut ab illo exemendat lex. vg. lex universalis audiendi sacra in diebus festivis non debe extendi ad eos, q. st. legitime impediti, q̃ p illis eximendis militat specialis rõ; s̄ in B. V. Deipara ē specialis & sig maxa dignitas matris Dei & ē singularis rõ, ut illā n̄ cōphendat lex universalis prætergnis hoīg lata: ḡ Virgo Deipara n̄ fuit illi legi universali obnoxia, ac pinde non cõtraxit debitū remotū peccati originalis.

Nec magis efficit. P. Penalosa, dū excludit debitū, & admittit periculū; l°. q̃ tota structura illius diversis dubiis, & incertis nititur fundis. Videat P. Suarez de opere sex dierū lib. 3. capt. 4.

2° q̃ ex illo discursu infert V. peccaturā in Adā, q̃ nobiscū nata p̄dictū Aī, i° facile suadet ad hominē, q̃ in pacto cū Ada inito, includit & ut talis inclusionis cū illo moraliter transgredi, & gustare ex pomo vetito, nego poni q̃n ponat peccasse in Ada; 2° in p̄dicta hypothesi V. Deipara inclusa erat in pacto cū Ada inito ut ceteri hoēs, & vi talis inclusionis cū Adamo moraliter transgrederet pactū, & degustaret ex pomo vetito. ḡ in p̄dicta hypothesi V. Deipara peccasset in Ada. Hoc manet: nō se excusare in Ada, & sic p excusationē

in illo incurrere in impœnitentiā supponit peccatum, et consequenter reatum in Adamo: nam impœnitentia est de peccato antecedenti, et illius est impœnitentia, cujus fuit peccatum: ergo in pacto cum Adamo inito includi, et ex talis inclusione cum illo moraliter transgredi praeceptum, et degustare ex pomo vetito, negative poni, quin ponas peccasse in Adamo: ergo si Virgo inclusa fuisset in pacto, et ex talis inclusione moraliter actualiter transgrederetur praeceptum, et degustasset ex pomo vetito, licet ex subsequenti exceptione non currerent cum Adamo ad excusationem et impœnitentiam; nihilominus peccasset in Adamo: siquidem in ordine ad peccatum reputaret unum cum illo. Insuper casu, quo non esset excepta, et curreret cum Adamo ad impœnitentiam; tunc quidem curreret ad impœnitentiam, quae supponeret ipsam peccasse in Adamo: ergo excepta a cursu morali in impœnitentiam, et moraliter inclusa in Adamo in ordine ad currendum ad peccatum, nihilominus peccasset in illo.

3º; quia periculum est contingentia mali imminentis, causis ejusdem consideratis: sed Virgo Deipara habuit contingentiam peccati originalis causis ejusdem consideratis: ergo Virgo Deipara non fuit in periculo peccati originalis. Probatur minor; ideo Virgo Deipara haberet contingentiam peccati originalis causis ejusdem consideratis; quia peccante Adamo, potuit non eligi, ut Dei esset mater; et sic cum reliquis hominibus contrahere peccatum originale: et si eligeret ad Maternitatem Dei, posset etiam sic electa contrahere peccatum originale; sed neutrum est sufficiens, ut Virgo haberet contingentiam peccati originalis, causis ejusdem consideratis: ergo etc.

Minor probatur: quia Deus ita se habuit gessit in eligenda et praeservanda Deipara a peccato originali, ut utrumque fuerit mere possibile; sed mera possibilitas

mali imminentis non est sufficiens ad inducendam contingentiam talis mali. Et ut ostendetur ex dicendis sucessione quae sequitur. Alias est certa: neque ex mera malipossibilitate nec oritur ipsius contingentia, nec trahitur periculum.

Quaestio 3a

Nonnullae difficultates explanantur.

Prima et vix superabilis difficultas, quae occurrit in immunitate Virginis Deiparae a debito proximo contrahendi peccatum originale, haec est: Christus non fuit absolute praedefinitus, saltem ut Redemptor, et in carne passibili, nisi post absolutam praevisionem peccati Adami: quod ex meritis Christi, saltem ut Redemptoris, et in carne passibili merentis, non potuit Deipara praeservari immunis a debito proximo contrahendi peccatum originale. Ab ita, quod Virgo Deipara existisset praeservata immunis a debito proximo contrahendi peccatum originale, prius quam Adamus peccaret, nam antecedenter ad peccatum Adami initum fuit pactum cum illo de transfundenda culpa in posteros, in quo pacto non fuisset Virgo inclusa, sed potius exclusa, ne peccaret in Adamo; et antecedenter ad peccatum Adami, et consequenter antecedenter ad praedictum pactum, non fuit Christus absolute praedefinitus, saltem ut Redemptor, et in carne passibili: ergo ex meritis Christi, saltem ut Redemptoris, et in carne passibili merentis non potuit Deipara praeservari immunis a debito proximo contrahendi peccatum originale.

Eo insuper nam nego illud beneficium immunitatis Virgini praemitti ex meritis Christi ut Redemptoris, neque non erat excepta a communi lege, nisi ut erat Dei mater: imo non fuit electa Dei mater, nisi post culpam Adae: et si Adamus non peccaret, Christus non veniret in carne passibili,

ē in carne gloriosa, nec in libus? moraret, ē in calis: ac proinde non fieret infans, nec nasceret ex matre, nec cresceret p nutritione; q̄ corpori glorioso n̄ liceret conveniens infantilis etas, & p impassibilitate excluderent nutritio & accretio q̄ n̄ fiunt absq̄ eo, q̄ corpus patiat aliq̄ ab agentibus extrinsecis.

Ifr: q̄ si Deipara n̄ haret debitum pecti originalis, excluderet à pacto cum Adamo inito ex prævisa Xpti morte; ē implicat Deiparam excludi à pacto cum Adamo inito ex prævisa Xpti morte: nam post illud pactum, & subsequens Adami peccatum decreta fuit mors, q̄ Xptus re ipsa passus e, q. B. Mare admittit Ecclesia in quadam oratione, q̄, teste P. Suarez t. 2. disp. 9 de gratiis sect. 4, ante Pium V. universaliter recitabat in festo conceptionis Deiparæ, cuius vba hec ss. ut ex morte filii tui prævisa eam ab oi labe præservasti.

Plura meditati ss. Theol. ut hunc nodum solvant, eia in multis satent incomodis, ut videre lt ap. P. Abbrevr de Incarnatione disp. 22. Ego v. in nonnullis præsertim desidero eos; arduas n. ingrediunt vias, immemores ordinis decretorum, quem Deum huisse cū Incarnatione statuerant, ubi faciliores habebant semitas ad declinandam difficultatem.

R.R. Ad solutionem q̄ suppono l'ex dictis Xptum ē fuisse p̄destinatum finem, caput, Salvatorem, & Glorificatorem independenter à peccato Adæ, & in huiusmodi intentionis decretis ipsum venturum cum morte passibili, etsi Adamus n̄ peccasset. Suppono 2ē in hius decretis n̄ solum Xptum, ē eius etiā merita ut abstrahentia à passibilitate & impassibilitate ipsius esse Xpti ea ab̄te futura ante scita alterius pecci: nam ut sic p̄destinatus Xptus operaturus erat libere & honeste.

Suppono 3°: hæc bona Xpti opera hoc modo futura posse per mun[us] meriti movere Deum ad præmium in-
tuitu illorum conferendum. Ratio est; quia licet in solius decreti hujus-
modi intentivi non posit Deus videre opera Xpti ut absolute
futura tamquam extantia omnino et adequate exercita, quæ determinate
et re ipsa futura sunt; nec enim impossibile sit rem actualiter exi-
stere, et non præcise omnes ejus determinatas causas; ita impossibile
est ipsius videri ut absolute futuram tamquam extantem omnino et adequa-
te exercitam et ut re ipsa existentem, et non videri ejus causas
determinatas; nihilominus impossibile est, dari tale decretum Dei absolutum
et efficax et Xptum, cujusque merita non esse futura, si-
ve non dari aliquem ordinem, sive habitudinem ad eorum absolutam
futuritionem: sive tunc, ut communiter dicitur, dicantur futura in
ea, et in ea ut talia videri, absque ulla mutatione ipsius
intrinseca; atque inde sint futura per solam denominationem extrin-
secam a divino decreto provenientem: sive dicantur futura per de-
nominationem illius intrinsecam, et per quamdam intrinsecam mutatio-
nem quasi effective provenientem a divino decreto.

Hæc opera Xpti in hujusmodi decreti ef-
ficacis intentivi sunt libera, honesta, et determinate infallibiliter
futura; sed opera libera, honesta, et determinate infallibiliter futura
habent sufficientem vim ad movendum Deum ut remuneratorem:
Ergo hæc opera Xpti habent sufficientem vim ad movendum Deum,
ut intuitu illorum præmium conferat; probo minorem; quia etiam in humanis,
qui infallibiliter sciret v.g. per revelationem aliquem sibi egregium ob-
sequium facturum, illiberalis esset, nisi inde moveretur ad
gratificationem: Ergo obsequium infallibiliter futurum habet sufficientem
vim ad movendum: Ergo 2° Dices: bona opera omnino absolute futura
habent sufficientem vim ad movendum ut intuitu illorum præmium
conferat: Ergo licet opera Xpti ut prædicto modo considerata non sint
omnino et adequate futura absolute; quatenus tamen sunt infallibi-
liter et absolute (quamvis alterum opponitur conditionato) futura poss.

movere

movere Deum ut intuitu illorum conferat primium. Et ita; quo bonum opus acquirit tantum virtutis ad movendum, quantum extra participat.

Dices: meritum Xpi vere huiusmodi intentionis efficacis, non habet aliam existentiam nisi ex ipsius intentionis; ergo meritum ut moveat primiantem, debet in se existere, et non solum in divina intentione; alioquin Deus non tribueret primium propter meritum Xpi, sed propter suam intentionem; ac proinde ipse se sibi mereretur: quod &c.

Resp. 1º meritum Xpi non huiusmodi intentionis absolute efficacis dicere intrinsecam habitudinem ad existentiam; qua careret si ex eo quod non daretur haec intentio Dei, maneret possibile, et nulla ratione futurum; quia decretum absolutum Dei, et efficax inducit in rebus possibilibus mutationem, et tollit in illis indifferentiam ad existendum et non existendum; ac proinde sicut ut ipsi adversarii docent, Deus cognoscit in se ipsis tanquam res possibiles, quas res conditionate futuras; ita cognoscit res a se efficaciter intentas in se ipsis, et ut in se habentes aliquid, quo possint movere ipsum Deum, ut non propter intentionem divinam, sed propter illas ut liberas et honestas, qualia sunt merita Xpi Domini praedicto modo praedefinita primium velit conferre.

Resp. 2º, quod licet res hoc modo futurae ac consequenter merita Xpi, participent eam futuritionem ab intentione Divina, possint movere Deum ad primium conferendum intuitu illorum; ut supra probavimus. Itaque Xpus ut absolute et efficaciter intentus, praescindendo a possibilitate et impossibilitate praevidetur ut honeste operaturus; cuiusque merita ita videntur infallibiliter futura ut possint movere Deum ad conferendum primium propter illa. Unde non sunt audiendi, qui asserunt Xpum non posse praevideri ut merentem, nisi sub praevideatur ut existens cum extra absolute et omnino adequate exer-

citus,

m cas detratas, qua reipsa huit: etenim cum sufficiat ordinatio ad existendum, quae is intentionis divinae efficacis acquirit, id non est narro regiam.

Suppono 4. posse Deum intendere abste et efficacem finem, quin per eam voluntatem detret media quibus ille finis obtinendus est. Scio oppositum docere plures, inter quos eminet accuratissimus Lasquer disp. 89 cap. 9, et 89 cap. 7 et 11, ubi omnino hoc cap. 11 part. deinde haec subiungit: nemo negabit posse Deum sua voluntate libera et indifferente relinquere ad hominem illud medium, quod placuerit. Unde sic arguo: posita intentione absoluta et efficaci finis potest Deus manere indifferens ad omnia media. Ergo potest manere indifferens ad medium detratum, vel si necessaria est electio medii detrati, necessaria est electio omnium mediorum. Ab eo etiam ideo non potest praedefiniri finis absque actione detrata, quia non potest existere medium indetratum, ut tradunt adversarii, et nihil probat, vel etiam probat omnia media debere praedefiniri: Ergo vel omnia media debent cum fine praedefiniri, vel nullum. Et mirum, quod ut non potest res existere sine detrata actione, et detrata eius causa, ita haec ipsa causa nequit existere sine detrata actione, et alia detrata eius causa. Ergo ut illa causa debet detrate decerni, ita et haec: et sic de reliquis. At non dicas idem posse aliter stringere quam illa causa non petit magis convenire ab ista causa, quam ab alia. Inde infero: Ergo finis cum [struck] a nullo medio detrate dependeat, potest praedefiniri praescindendo a mediis, sive mediis in parti non detratis.

Qua obrem assero effectum detratum non posse re ipsa effici, nisi a causa detrata: posse tamen absolute et detrate decerni, quin per idem decretum eius causa detrata praedefiniatur. Neque prior est intentio, quae eius

res.

ry intentaè p̄dicto modo futura; deinde seq.^{r} eius dem rei executio, q. eligit eas determinatas, et media determinata, mediis q. efficiendi res designat. Et x.^{o} idem dicimus de diuino decreto de Incarnatione, hoc neq.^{t} nam ita decreuit Incarnatio, ut in eo signo non decernant omnes illius circunstantiis.

Nec hic modus decernendi arguit in Deo imperfectionem, neque defectum cognitionis mediorum, ut opponit P. Suarez lib. 3. de auxiliis cap. 19. Nam etsi Deus comprehendat et perfectissime cognoscat, ut re ipsa cognoscit, omnia media, potest prædefinire finem non determinando media, alioquin Deus quoties prædefinit aliquid deberet in eodem signo decernere fr, expressè, et in particulari omnia media; quod omnino repugnat etiam in sententia adversariorum; nam ipsi etiam admittunt in Deo ordinem intentionis et executionis, et quidem in nobis res è clara, et inde non inefficax sumit instantia.

Insuper cum finis non dependeat à mediis omnino determatis, ac proinde ut ab illis independens sit bonus et amabilis, potest à Deo intendi et amari absolutè et efficaciter, quin eligant media, etsi perfectissimè cognoscant: nam quilibet res ea ratione, qua bona è, amari potest etiam à Deo. Et tandem ut fert communis, Deus potest rem decernere sub conditione: ergo et præscindendo à mediis. Pr. cons. quia dum decernit conditionatè, indeterminatè se habere gerit cum conditione: siquidem cum illam nil determinatè decernit: imo ipsa conditio quidem medium è: ergo si stante decreto de aliqua re sub conditione, potest conditio non decerni; etiam stante decreto absoluto de aliqua re, potest medium non decerni in ipso signo.

Ex quibus colligo propositionis nostri solutionem: dico q. in 1.º signo fuisse absolutè decretum Christum ut finem, caput, Salvatorem, et Glorificatorem, conditionatè q. ut Redemptorem: in 2.º v.^{o} ipsius merita Christi præuisa ut futura et intentionis efficacis et ut præscindentia à passibilitate fuisse Virginem M. absolutè decretam; et

condi-

tionate dicenda Xpti Matre; nempe sub conditione q Xptus futurus erat Redemptor: in 3º pacto fuisse cum Adamo omesq posterorum voluntes, q p propagatione seminale ex ipso perventuri sint excepta M. Ssma fuisse in illo pacto cohensam, ita ut vo Virginis volontas alligata fuerit volti Adae in orde ad transfundendam gratiam originalem, non in ordine ad culpam transfundendam; ac proinde Virginem Mariam fuisse cohensam in illo pacto in ordine ad accipiendam iustitiam originalem, si Adamus no peccaret; non vero fuisse in illo stentam in orde ad culpam, si Adamus peccare: quemadmodum voltas pupilli, aut minoris transfundit in voltem tutoris et curatoris in ordine ad contractum, quos pot celebrare tutor aut curator in favorem pupilli aut minoris; non vero in orde ad contractum notivos.

In 4º signo Adam peccavit, et in ipso omes pter Mariam, q ab illo excepta fuerat pacto in ordine ad culpam, q futura erat Mater Redemptoris, si Adam peccasset. In 5º signo decernit executive Xptum ut Redemptor et in Remedium pecci. Et in 6º pp eius merita ut Redemptoris decernit omino abie et executive Virgo Ma Deiparam, et immunis ab o pecco et debito illud contrahendi, et innumeris gratijs et donis supernalibus ornata.

En merita Xpti ut primi decreti intentivi predicto modo futura, tu non omino abie et consummatione moverunt Deum tum ad decernendum Virginem Mariam, tum ad eam conditionate eligendam Dei Matrem, tum ad illam eximendum a pacto cum Adamo inito in ordine ad culpam: deinde vero superveniente Adami pecco, decernit abie et executive Xptum ut Redemptor et in carne pati, et pp eius merita ut Redemptoris prosita, ne pe pp eius passionem et mortem decernit Deus omino et adequate abie et executive Virginem futuram Matrem Dei et preservatam immu-

ne3

ab ó culpa, & exclusus à pacto cum Adamo inito in ordine
ad culpam, & liberum à debito proximo & remoto peccati origi-
nalis, & ornatus eximiis donis & gratiis supernalibus.

Potuit à Xpto sua passione & morte pme-
reri Virgini Mariae tum Maternitas, tum immunitas ab peccato
originali, quam à debito proximo & remoto illud contrahendi, etsi
decretum Dei intentivum cum Maternitate & immunitate praecesserit,
quia sua passione & morte perfecta, & consummatam futuriti-
onem Maternitatis & immunitatis promeruit, quam non decreve-
rat Deus in parte & omnino decretae per decreto intentivo: &
qui promeretur rei futuritionem omnino, & [illegible] perfecte, recte
dicitur promereri rem, etsi antea sit decreta ipsa res, dum mo-
do non sit antea decreta omnino [illegible] et perfecte: quae sta-
tum omnino absolutae futuritionis solum acquirit res, quando praedefiniti
sunt exitus omnino et adequate exercitum, & decernuntur media, quae
illius sunt futurae causae durate, ergo licet res ipsa & exe-
cutive est in dicta ordinatione Virgo Maria Dei Mater, &
immunis ab peccato originali, quam à debito proximo & remoto
illius effecta est propter mortem Xpti, & propter eius passionem, &
merita ipsius ut Redemptoris absolute praevisa.

Hinc est infertur, quod Xptus, si Adamus non
peccasset, non esset in fieri, nec natus erit ex matre: atque inde
ea vitarentur incommoda, quae adnotat argumentum contrarium; Et ut verum
fatear, haec res adeo dubia est ut facili negotio assentior
iis, qui tradunt, in 2º signo Virginem M. propter Xpti Me-
rita praevisa fuisse absolute decretam Dei Matrem, & nec,
gratiis Reginam; quae sententia ideo passim mihi non ingrata appa-
ret, quia commendat Virginis excellentiam, & principatum
super omnes creaturas.

2ª difficultas est, quod Virgo non contraxit peccatum
originale nec debitum proximum, nec remotum illud contrahendi fuit.
Ergo non fuit proprie Redempta per Xpti meri-

ta

ritas. Et ita, quod redemptio proprie accepta dicit liberationem a servi-
tute contracta; sed Virgo Deipara non contraxit peccatum originale,
nec debitum proximum nec remotum illud contrahendi habuit, ac proinde nul-
lam contraxit servitutem: ergo non fuit proprie redempta per Christi merita.

Dico Virginem Deiparam fuisse proprie redemptam
non a servitute peccati quam contraxit, et quam debuit proxime et remo-
te contrahere, [illegible] cui aliqua necessitate obnoxia fuit, sed a servitu-
te peccati, quam posset contrahere, nisi per Christi merita fuis-
set gratia praeventa. Nam ut aliquis dicatur proprie redimi, non re-
quiritur quod re ipsa contraxit servitutem, neque quod habeat debitum proximum et
remotum, seu necessitatem contrahendi illam; sed sufficit, quod possit
illam contrahere: ut proprie tradit D. Dionisius libro de divi-
nis nominibus in fine: Redemptionem, ait, eam Theologi ap-
pellant, quae res ea quae vere sunt, in nihilum recidere non
patitur: id est, cum Theologi suae rei incorruptibiles dicant re-
demptos, ab interitu; non quod habeant debitum aliquod in nihilum
recidendi, sed quod habent meram non repugnantiam: ergo ut Virgo
Deipara dicatur proprie redempta, non est necessarium, quod contraxerit
peccatum originale, neque quod habuerit aliquod debitum, sive necessi-
tatem illud contrahendi; sed sufficit, quod potuerit peccare, et per
Christi merita gratia praeventa fuerit; ne peccaret, et ne
contraheret debitum peccandi.

Hanc eandem doctrinam eleganter explicat D.
Bernar. serm. 22 in Cantica: qui erexit, inquit, hominem lap-
sum, dedit stanti Angelo, ne laberetur: sic illum de capti-
vitate eruens, sicut hunc a captivitate defendens: et hac ratione
fuit aeque utrique redemptio, solvens illum, et servans is-
tum. En redemptio dicitur aeque, ac proinde proprie rede-
mptio, tam ratione hominis, quem liberat a servitute peccati, quam con-
traxit, quam ratione Angeli, qui neque illam contraxit, neque debitum
proximum, neque remotum illam contrahendi habuit, sed tantum habuit pos-
sibilitatem peccandi: ergo eadem ratione etiam V. Deipara proprie redemp-

ta

ta fuit p Xti merita. Ergo e: q redimere nil aliud è ni pretio emere; 3 Xptus suis meritis, suo q sanguine emit prodicta immunitate Deiparae: q illa preservandam.

Quibus adde nobilius Redemptionis genus ee ab originali peccato, & eius debito totaliter remoto q preservari, q post otriq vel alterius ratione liberari; ac vsequens maius beneficium è: cur q Deus naret sue matri hanc preservativam Redemptione, & nobiliore, & hoc maius beneficium. Insuper ad perfectione Redemptionis Xpti spectat vt oes suas redemptionis extendat: q et alios liberavit a peccatis originalibus & actualibus simul: alios solum ab originalibus simul, alios neque primos Parentes à solis actualibus; ita etiam aliquem liberavit ab o peccato, et debito illius, illum ab eo preservando; 3 haec preservativa Redemptio soli Virgini vel Dei M. poe convenire: q &

Controversia Secunda
de Causa efficiente & meritoria Incarnationis.

Dissertatio Prima
De ca phisica & efficiente incarnationis

Sectio Prima
Ca phisica & efficiens incarnationis assignatur.

Dico 1°: tota trinitas è ca phisica & efficiens incarnationis. Hanc scilicet ee de fide tradit Eximius D: & constat ex concilio Lateranensi sub Innocen. 3° cap. firmiter, de summa Trin. Ubi s. haec verba: unigenitus Dei filius Jesus Xptus à tota Trinitate coiter incarnatus. Constat Concilio Toletano 6 c. 9 in confessione fidei; ubi dr: incarnationem quoque huius filii Dei tota trinitas operasse credenda è; q inseparabilia s. opera Trinitatis. Unde etiam constat ratio scilicet. Q'sa quatenus productio incarnatione è cois toti Trinitati, nec cum falso p'aliis

petit

petit: 1º ipsa quatenus producit incarnationem, quae denominat totam Trinitatem producentem; ac proinde tota Trinitas est causa efficiens incarnationis.

Dico 2º: Personae Verbi speciali influxu praeter eam toti Trinitati, ac proinde ut causa specialis non concurrit ad producendam unionem hypostaticam, sive incarnationem. Hanc sententiam statuo contra Franciscum Arr., et Patrem Guadiaquo; ille n. 3ª p.te tract. 1º q. 5 et hic de incarnatione disp. 4. sectio 4 § 2. docuere Personam Verbi, praeter concursum toti Trinitati communem, alio speciali influxisse in unionem hypostaticam, quam sententiam omnino falsam judico, non in assentioris, qui eam temeritatis notarunt: nam adscribere operationem ad extra alicui proprietati seu personalitati Divinae, non communem toti Trinitati, non videtur tam acri censura dignum. Est n. P. Gran. 1º p. q. 12 disp. 5, cui h[illegible] RR. subscribunt, cuilibet personalitati Divinae concedit influxum specialem intelligibilis operationis, et amoris proprium, ac proinde non communem toti Trinitati.

Quamvis abstineo a censuris et probo contra sententiam 1º, quia ex PP. et Concilijs indubitatum est illud eloquium, indivisa sunt opera trinitatis: quod specialis et proprius influxus Verbi non communis toti Trinitati, non bene sonat in Theologia. 2º, quia sola ipsa est forma quae est forma productiva ad extra, ergo personalitas Verbi non est forma ipsa. 3º Personalitas Verbi non est forma productiva ad extra. 3º, quia ille specialis influxus vel indigeret concursu Dei, vel non: si hoc, virtus propria Verbi productiva ad extra foret subordinata causae primae et concursui, et indigeret ejus auxilio, ac consequenter finita foret, si quidem daret alia maior, neque ipsa; sed haec omnia repugnant perfectioni divinae: si illud, si illud, quod daret operatio ad extra ita propria Verbi proprietatis, sive personalitatis, ut nulla ratione esset communis toti Trinitati, quod hoc est evidenter falsum: ergo &.

Dico 3º: tota et sola Trinitas est causa efficiens principalis incarnationis. Est; quia nulla est assignabilis creatura

q̄ de facto currat ut cā principalis ad producendā Incarna-
tionē, sive unionē hypostaticā; q̄ tota & sola trinitas ē cā
efficiens principalis incarnationis. Atq inductione facta
manifestū ē; an v. sit possi aliqua creatura, q̄ ut cā principali
possit currere ad producendā unionē hypostaticā, tūc ē al-
terius instituti; de ea iudicium ferimus, cū agamus de pos-
sibile subsistu supernalis creatā.

Dico 4: Virgo Deipara currit ut cā efficiens instru-
mentalis ad producendā incarnationē, sive unionē hypo-
staticā p pota obedientialē. ita P. Gran. tract. 4. disp. ultima,
sect. 1. P. Vernat de Incarn. disp. 19 sect. 3, eā q. vocat p-
babilē, Eximius D. disp. 10 sect. 1. post. de ipsa aute. Gonet
v. disp. 7 art. 1 nat Deiparā de facto currisse ut cā in-
strumentale; cedit v. potuisse de pota abta currere ad
producendā unionē hypostaticā. Hic A. nat Virgini excel-
lentias, q̄ potuit illi cedere. Medina a 3a p. art. 4. q. 31
tradit a pluribg sibi coetaneis nrā scte doceri, illā in
cē partē sanā: Lorca disp. 18 n. 7. addit ie improbabilē,
et a fonte [illegible]: caeteri vbg. A. imprudenter excu-
dit: nā cū doctrina de pota obedientiali sit coīs et haec
scte in ea fundet, sāte, extrīe ē valde pbabilis.

Pbat. p. sēle authoritate; q̄ D. Ambrosius epi-
stola 82 tribuit Virgini curs instrumentale in unionē
hypostaticā, per hoc, ait, caro vienta ē de Paradiso,
et q̄ Virgine sumta ē Deo. Isichius hom. 2 de Deipa-
ra sub fine appellat Virginē instrumentū incarna-
tionis. D. Th. hom. 4 supmissus ē, asserit Virginē illā
mulierē, q̄ bene fermentavit tria sata Evangelij, q̄ carnē
Xpti acq. et divinā sumsit. E.X.

Pbō 2o pbo; q̄ Virgo ē abse et simpliciter
cā pr se n̄ soly humanitatis Xpti, eadē proprie et
sed ē abse et simpliciter Mat, n̄ soly humanitatis, s.
Xpti.

Xpti: et germane dicat. Eminenty homo 2 Creator ex creatura sua nascit, ac foemina Auctoris author efficit. 2 Virgo n' posset ee abre et simplicit ea p se Xpti, ni' suncurreret ut ea instrumentalis et elevata ad pducendam unione hypostaticam; ergo Virgo suncurrit ut ea instrumentalis et elevata ad pducendam unione hypostaticam. Aboi're, qa Xptus coalescit intrine et essaliter ex partibus, 2 qua si partibus: ergo Virgo n' posset ee abre et simplicit ea p se Xpti, ni suncurreret, ut ea instrumentalis et elevata ad pducendam compositione, sive unione hypostaticam. Et coa; qui negt ee ea p se totius, sive Xpti, q non suncurrit ad compositione, sive unione: ut qui a solum pducuret subtm et colore, n' ee ea p se calidi: qa n' pducerat unione coloris cum subto.

Dices cum Gonet n. 6 sufficere, ut Virgo dicat Mater Dei, qd eunde suncursum exhibuerit in conceptione Xpti, que alie Matres exhibere solent in conceptione suorum filiorum; 2 in opinione Ar'lis, et D. Tho Mater n' suncurrit active in conceptione prolis, ita ut suncursu suo effectivo pducat unione aie cum corpore, 2 solum passive, quatenus actioni quadam vitali subministrat materiam aptam, nempe sanguinem be coctum, et ultimo dispotum formationi foetus, et corporis humani: qd qdm corpus ultimo dispotum recipit p virtem activam in semine viri existentem, aiam roalem a Deo ea infundente; et pota unione aie cum corpore sic disposito et organizato, resultat subsistentia creata, constituens suppositum; qd e terminus completivus ejus generationis. Quo ppter eunde suncursum exhibuit Virgo in conceptione Xpti: nempe subministravit sanguinem purissimum, ex quo, interveniente virte activa spiritus Sancti suncursus viri supplente formatum fuit corpus Xpti, et ultimo dispotum et organizatum; et ideo jure Virgo dr Mater Dei; qd ito

nariu,

nariæ, ut Virgo dicat Mat. Dei, quod attingat instrumentaliter unionem hypostaticam Humanitatis cum personalitate Verbi.

Plura in hoc discursu mihi displicent. Primo; quia Humanitas Christi ut procedit à Virgine potuit existere sine hanc unionem, quod unitur personalitate Verbi: ergo immatus cursus Virginis, sive sit passivus, sive activus versans præcisse circa Humanitatem Christi, non est sufficiens, ut Virgo sit per se mater Christi. Ans. pr.: quia potuit existere concursus sive passivus sive activus Virginis versans circa Humanitatem Christi, quin daret actio unitiva Humanitatis Christi cum personalitate Verbi; siquidem actio, sive concursus, que præstaret Virgo præpara ejusdem rationis esset, ac concursus, quem aliæ Matres exhibent circa suos filios, sed concursus, quem aliæ matres exhibent circa suos filios non infert actionem unitivam Humanitatis cum personalitate Verbi: ergo neque concursus, quem exhibuit Virgo circa Humanitatem Christi sive sit passivus sive activus non inferret actionem unitivam Humanitatis Christi cum personalitate Verbi: ergo Humanitas Christi ut procedit à Virgine potuit existere sine hanc unionem, quod unitur personalitati Verbi.

Hoc modo tamen arguitur; quia immatus concursus Virginis sive passivus, sive etiam activus versans præcise circa humanitatem, et non inferens actionem unitivam humanitatis cum personalitate Verbi, non est sufficiens, ut Virgo, sit aliqua ratione causa actionis unitivæ humanitatis cum personalitate Verbi; sed si Virgo nulla ratione sit causa actionis unitivæ Humanitatis cum personalitate Verbi non potest esse causa, ac consequenter nec mater Christi: ergo &c. Pr. min.: quia causa, que nulla ratione est causa unionis, ex cujus resultat Christus, non potest esse causa Christi; namque causa, que nulla ratione est causa compositionis, sive unionis, nulla ratione est causa compositi: ergo &c.

2.º; quia Virgo est causa per se, et Mat. Christi; sed si Virgo non concurreret immatè ad actionem unitivam Huma-

un Personalite Vbi n' eet ca p se & mat Xpti. Pb &
Br mir; q p aueus iet Virgini ut currenti sive passive
sive active, q Humanitas ob gra peedens uniret
un psonalite Vbi, ac yinde q existeret Xptus; sequens
q Virgo iet ca p aueus eu Xpti. & ca p aueus eu
effus n' e ca p se eius de effus: Pb &. Tho mars; q si
in eo instanti in quo a parente produit mio ais un corpo-
re, quo ostituit eius filius, Deus tali aie infunderet gra
iustificante; p aueus eet Parenti ut currenti ad generatione
filii, q filius accipiat gra iustificante: ac consequenter
Parens non esset causa per se filii iusti &. *a q minus in debitum * Pt
eet mio hypostatica humanitati Xpti ut pcedenti à V, qua
gra iustificans cuilibet humanitati, ut pcedenti à suis Pa-
rentibus: Pb &.

3; q parvi interest, q sabsista sit terms opletivus ge-
nerationis: etenim t reursus, que Virgo exhiberet q hu-
manitate, peteret actione, unitiva humanitatis cu subsista
Vbi ut p eam opleret, 7 n'? Si 1m: q Virgo ut currens
ad formatione Humanitatis peteret unione hypostatica;
q hoc oino implicat & adversarios; na nulla e creatura,
perfectionalis, cui possit naliter debiri unio hypostatica: Pb
&. Si 2m: q Virgo n' eet ca p se, nec Mat Xpti. Pt
ior; q neq currens ad actione unitiva humanitatis
cu Persalite Vbi, neq illa peteret; & Deus p aueus,
& n' ad exigentia Virginis ut currentis ad humani-
tis formatione, illa poneret: q Virgo n' eet ca p se, &
p aueus, opoti resultantis, nempe Xpti; ac sequenter n'
eet Xpti Mat.

4; q falso supponit Matres oes, ac yinde Virgine
Mariam solum passive currere in ceptione filii. Etenim,
ut docui lib. de ortu & interitu Troversia 2a dissertatio-
ne 3 sect. 2, Mat n' solu currit passive, & etiam active

ut

immate p sua subsista (q.a subsita pōe active immate attingere subsitā, ut d. fuse tota schola Thomistica tradi. lib. 2 phicorum) ad pducendam fram corporeitatis substalem plis, et unionem aiē cum tali corpore substaliter organizato. Rō ē; q.a effum debet attribui cum heuti virtutem, et aliunde sufficientem applicatam. Vnde infero eam Virginem Mariam concurrisse n solum passive, s. et active immediate ad pducendas fras partiales substales corporeitatis, et unionem aiē Xpti cum suo corpore substaliter organizato: et insup concurrisse p pot. activam obedientialem ad actionem unitivam humanitatis Xpti cum gralibet Vbi.

Dico 5o: nulla pcessit phica dispositio humanitatis ad unionem hypostaticam, potuit tn pcedere. Omissis aliorum pbationibus, rō primae partis ē, q.a gra sanctificans, et quis aliud donum supnale, q possit phice disponere humanitem Xpti ad unionem hypostaticam, ōcessum fuit de facto post unionem hypostaticam, et inbuitur illi: s de facto unio hypostatica pcessit ad gram sanctificantem, et qlibet aliud donum supnale: ergo nec gra sanctificans, nec quis aliud donum supnale potuit de facto pcedere ut phica dispositio humanitatis ad unionem hypostaticam. Pa 2a cōa. patet q posterius ē na, n pōe ēe prius na ratione ejusdem fri.

Rō v. 2æ partis ē: quia humanitas Xpti ornata gra sanctificante potuit pexistere tempore t natura ad unionem hypostaticam; s. gra sanctificans est phica dispositio ad unionem hypostaticam, lo n ultima dispositio: g humanitas Xpti potuit pexistere tempore t na phice disposita ad unionem hypostaticam.

Sectio 2a

Rōes ōrie dissolvuntur

Dices 1o

7 4o seb; trys. n. jeedentia earent difficultes; q scriptura
et Sancti PP. docent unionem hypostaticam ee solius Dei
opus singulare &c. illud Habacuc cap. 3. Done consta-
ns; quia unio hypostatica n. foret solius Dei opus singu-
lare, si Virgo Deipara concurreret ad illam vt ca efficiens
instrumentalis per pot. activam obedientialem: Ergo &c. Pr
P. q in Psalmo 135 q Deus facit mirabilia mag-
na solus; sed mirabilium maxima e unio hypostatica: q solus Deus eam fecit. Pr 2o: q nulla ca instru-
mentalis pot operari sine praejacente subjecto; sed nullum fuit prae-
potens subjectum ad productionem unionis hypostaticae; q illa cum sit
actus purissimus, et maxime exigens non pot ee in subjecto;
et humanitas n. praecessit ad unionem hypostaticam: Ergo &c.

An vero, et ex eius ratione, rco Incarnatio-
nes ee opus singulare solius Dei vt ca principalis, q
in solutio elevare Deipara, ut concurreret instrumentaliter
per pot. obedientialem ad illam: itemque Virgo viribus natu-
ralis relicta absque non posset concurrere ad unionem hypostati-
cam, et solus Deus absque posset, ideo, et quamvis Virgo instru-
mentaliter concurrit, dr solus Deus facere hoc maximo-
rum miraculorum; Ypicamente appellat opus singula-
re solius Dei: nam ut bene notat P. Lorinus sup predicta
vba Psalmi 135 quae vocant miracula a solo Deo
fieri possunt, licet adhibeat aliquando nonnulla minis-
terium hominum. Ad 2 rationem rco Maior ee falsa: 2o
humanitatem praecedere, non tempore, sed natura ad unionem
hypostaticam &c. probabiliter. Sed: et hoc sufficere, vt actio
instrumentalis Deiparae producens vt quo unionem hypos-
taticam possit in humanitate subiectari: vt contingit produc-
tione gratiae collatae Angelo in 1o instanti creationis ip-
sius.

Dicas 2o cum P. Molina 1a pe. quaestione 45 art. 5

disp. 2. creatura n. pot assumi ео ca instrumentalis ad creandum, q. term. creationis infinitus е; s. eius term. actionis instrumentaliter concurrentis ad unionem hypostaticam е infinitus, nempe personalitas Vbi: q. creatura n. pot assumi ut ca instrumentalis ad producendum unionem hypostaticam. Pr: in o instrumento physico debet dari actio propria, qua dispositive operat in ordine ad effectum ce principalis; s. Verbo n. pot here eam actionem propriam ad unionem hypostaticam: q. n. pot ee eius instrumentum physicum ad illam. Rño, omissa mari, distinguendo minorem: s. eius term. actionis instrumentaliter concurrentis ad unionem hypostaticam, term. inquam producendus е infinitus: nõ minorem: term. communicatus, subdistinguo: е infinitus infinito modo communicatus: nõ: finito modo communicatus; cõdo minorem. Etenim Personalitas Vbi infinita е, unio v.º hypostatica finita е; unde cum n. illa s. haec producat, term. producendus finitus е: tum lo term., q. communicat, sit infinitus, nempe personalitas Vbi, q.ª finito modo, hoc е, media unione finita, communicat, et ut communicatus (et ut reduplicante sup.ª communicationem) finitus е; ac proinde pot attingi p. actionem ce instrumentalis finitam: etenim ru huius actionis ut active concurrentis de mali se het infinitudo Personalitatis. Aliter contingit in creatione, q. eius term. malis, vg. Angelus finitus е, term. v.º formalis, nempe q. ex nihilo fiat, infinitus е, q.ª distantia inter nihil et ens infinita е: Unde cum implicet term. infinitus fr attingi ab actione finita, implicat actionem creaturae ce creativam, et instrumentaliter. Addo eum mare ee falsam: q. nulla е repugnantia in eo, q. creatura concurrat, saltem instrumentaliter ad creandum. etenim term. producendus per eam actionem

ny vg. Angelg finity ē; vt tradidi lib. 5 & 7 phicor
gnod: unica dicertatione 1. sectione 4.

Ad spationem vero nando ans intelle-
ty de cā instrumentali. Et vt hoc aliaq̄ muneg arga Theo-
mistica faciliùs solvas, oportet terȳ explicatione rē declarare: cre-
dunt Thē; vt docet Sonet disp. 2. de visione Dei art. 3. parte 2,
cay instrumentale, ēē illa, q ita movet ab aliquo agente ex-
trico, vt l. se ipsa à prio intrco non moveat, vt lt videre
in serra, malleo, & alyś instrumentis artificialibus. 2º vt
elevet ex latitudine suī obiī adequati: vt sicut in aqua bap-
tismali, q elevat ad producendā gray, que ē ex latitudi-
ne obiī adequati cuiusvis ej creare. 3 vt non heat in sē
neq radicaliter ad effy eq prialis: aqua n. vg. non het virty
prea neq radicalem ad producendā grā: neq serra ad sin-
dendy artificiose: 4. vt dispositive operet vel ex p.º rei
operate: hoc ē, producat in passo aliq disponens ad effy
principalis agentis: sic serra dr dispositive operari ex
p.º rei operate; q facit divisione ligni, que in ligno est
dispositio ad fray artificiale, vg. cathedre: vel ex p.º modi op-
erandi; hoc ē: producat aliquā actione, p quā ipsa cā instru-
mentalis vel instrumenty ultimō reddat capax & dispo-
sitū ad recipiendū motione principalis agentis, p quā valeat
attingere effy illius.

quibus addunt instrumentarie, t artis operari
ri dispositive ad effy prialis agentis tā ex p.º rei operā-
te, quā ex p.º modi operandi; instrumenta 1º dine virtū
operari dispositive tā ex p.º modi operandi: vg. sacra-
menta, ut ponunt in aīa ex ppria & nālī virtute
sua disponens ad gray: & ista hent aliquā actione, p̄ty
vg. ablutione, vel unctione; p quā fiunt capacia vel-
timō disposita ad recipiendā Dei motione, p quā elevant
ad causandā instrumentaliter gray in aīa.

Haec explicatio eorum involvit, quam tenaciter defendunt Thomistae, prorsus inepta est, et ex instrumento artis rudi minerva desumpta. Igitur causa instrumentalis, ut docui lib. 2 physicorum disert. 3. sect. 2, est quae per virtutem ex se insufficientem, non petitam per se ab effectu, et subordinatam alteri causae perfectioris ordinis, concurrit ad effectum ipsius agentis perfectioris ordinis: causa vero principalis est illa, quae per virtutem proportionatam, et petitam per se ab effectu, et non subordinatam alteri causae ordinis perfectioris concurrit ad effectum. Quibus definitionibus acquiesco, quia omnium inductione sub illis comprehenduntur tum illae causae, quae communiter dicuntur instrumentales, quam illae, quae dicuntur principales.

Unde 1º causa instrumentalis debet pollicere et attingere sua virtute immediate effectum: quia cum vere et proprie causa sit, debet proprie efficere; ac proinde instrumenta artis, quae physice et immediate non concurrunt ad opus sive effectum agentis principalis et actu, quia solum disponunt passum ad effectum agentis principalis, non sunt proprie causae instrumentales: ac consequenter inepte accipiunt Thomistae ex instrumentis artis rationem propriam causae instrumentalis.

2º causa instrumentalis non debet habere actionem propriam, qua dispositive operetur, tum ex parte rei operatae, tum ex parte modi operandi, quia licet non habeat eam actionem propriam, dummodo concurrat immediate per virtutem ex se insufficientem, non petitam per se ab effectu et subordinatam alteri causae perfectioris ordinis ad effectum ipsius agentis principalis, operatur instrumentaliter, sive est causa instrumentalis.

3º ad causam instrumentalem non requiritur, quod concurrat ut promota et deferata à causa principali; ac proinde elevatio instrumenti non consistit in qualibet formula sive motione virtuosa, quam dicunt Thomistae fieri derivari à causa principali in instrumentum. Probo est; quia ex. gr. Thomas arcta, sic calor

è

calor ē instrumentū ignis agentis; et in calor ut elevat ad producendū ignē, nonaccipit ab igne agente ut cā principali eā qualitatē permanentē, sive motionē virtuosam ea qualitas est ē accens: sed ut calor erat improportionatus qū ē accens; est ut elevatus per eā qualitatē remanet improportionatus; sicque ut sumitur cū eo est ē accens.

4; causa instralis debet elevari et proportionari à cā priali; cæterum sufficienter elevat et proportionat per concursum simultaneum cæ prialis. Prō ē, qū eo ipso quod Deus ut cā prialis applicet seu cū aqua, ita ut bā aqua, qū Deus per eandē actionē producant in actu 2° grāz; aqua elevat ut instrumentū ad producendā grāz. Fateor tñz cāz posseat alia moveri dupliciter, nempe per se, et simultaneè: tum movet per se, qū antea ad opus accipit ab alia causa impulsū, quo per se accepto applicat ad opus: sic serra accipit ab artifice prium impulsum, quo movet ad scissionē ligni: tunc vero movet sultaneè, qū non per impetum per se impressum, sed per ipsum exercitium operandi reducit ab alia cā ad operandū.

Vero ut cā instralis proportionet et elevet ad operandū, non ē necessariū, quod per se moveat; necessariū tñ ē, quod saltē sultaneè moveat. Prō ē, qū instrumentū, non tam dr tale, relative ad effectū, quam relative ad cāz; nam instrumentum sonat cāz in agendo subordinatam alteri, cuius instrumentū ē, et non pōt dici instrumentū relative ad cāz prialem, nisi quatenus movet ab illa, et subditur, deservitque. ita, ut cā prialis utat eo instro, illudque trahat saltē sultaneè ad operandum; non vero ē aliud hoc ē moveri instrumentū à cā priali: et in isto sensu accipiendū ē D. Thos q. 4. de malo art. 1. ad 15um dum ait cāz instralē ēē illā, quæ non agit per propriā formā, sed in quantum mota ab alio: Et Aut. talis indices ōz

cā elevante movere cā elevata: ipse n. cā elevata movet elevante: sic nra voltas elevat et pportionat à lum supnali; et nihilominus ipsum movet, et illo, ut vult, utit ad operandum.

Praeterea cā instrumentalis pōt elevari dupliciter, nempe intrisece et extrīce: tunc elevat intrīce, q. accipit intrīce, et in se virtutem superiorem, p quam pportionat: tunc do elevat extrīce, q. do pportionat et elevat p assistentiā et siunctionem extricam virtis pportionantis: sic aqua baptismalis elevat p dīnam [illegible] Deipsum ad pducendum in aīa grām.

Q: n ē est alumnum et differentiale ostitutivum cae intralis put distē à cā priali, elevari et pportionari p alia cām. Pbo ē, q n pōt ēe ipsolo prāty differentiale, q ē praty comune; nd indigere elevatione ad effam ē praty commune cē intral. et priali. Cō Pr mir: q nra voltas ē cā prialis suo actum supnalium; et in indiget elevatione ppria supnalis ad eos pducendos: Cō Q.

6° reqrit ad rōtam cē instralis, q elevet ex latitudine sui obli, sive rōnalis; ac pinde ad pducendum effum, quem suris ut rōnalis debito attingere non valet.

Hinc mani feste colligit Pr. pluribus de hinc lis ēe falsum doctrm Thary p explanda nā cē instralis. Colligit 2° falsum ēe maiorem ffirmationis; ac pinde Virgine potuisse suurrere ut cā instrale ad pducendum unionem hypostaticam, lt non potuerit aliquam edittam, actione prīg ex pte ricoperate, imo lt nullam possunisset ex parte rmodi operandi.

Dicus 3 indēj vere et in oī rigore dicunt

oca

dixit Xpm, et m non destruxere unionem hypostaticam, et ipsisse unionem aiae cum corpore Xpti: q Virgo vere et in or rigore dicat Matr Xpti, lt non concurrerit ut ea intralis ad unionem hypostaticam, ex eo ipsisse, q produxerit unionem aiae cum corpore Xpti. Ipsi; q eo modo, quo dicimus, Virginem concurrisse ad unionem hypostaticam potuit et lapis elevatus concurreret; et in lapide non sufficeret ille concursus, ut tribueret denominationem matris: ergo neque in Virgine.

Rco P omissis pmissis, nando cons. eum cum occisio Xpti afferat destructionem totius ut talis, nempe Xpti, ut or rigore verificat, q Iudaei occiderint Xptum ex eo ipsisse, q destruxerint unionem aiae cum corpore Xpti: nam ut destruat totum ut tale, sufficit, q altera eius pars destruat; at ad causandum totum ut tale n sufficit producere qualibet ipsius partem, et narim e vel oes causare, vel saltem illam, qua posita, totum existere necesse e: ac proinde ut Virgo sit ea p se et Matr Xpti et Dei, necesse e, q immediate concurrat ad unionem hypostaticam, qua posita, necesse e Xptum existere: et non sufficit, q concurrat ad unionem aiae cum corpore Xpti; q posita hac unione n e necesse existere Xptum: q licet Iudaei dicant vere et in or rigore occidisse Xptum, ex eo ipsisse, q unionem aiae cum corpore Xpti destruxerint, Virgo m n diceret vere et in or rigore ea p se et matr Xpti, lt produceret unionem aiae cum corpore Xpti, ni et produceret unionem hypostaticam.

Rco 2o nando min; q altero extro ipsi destructo unionem destrui necesse e; q si p occisionem humanitas Xpti destruit et dissolvit unio aiae cum corpore, necesse e destrui unionem hypostaticam, qua humanitas, ac consequenter unio aiae cum corpore Xpti copulabatur

cum praesentiali Ubi. Ideo in quo unio est realitas unitiva extremorum, quorum est unio; atque inde impossibile est, alterum extremorum posito destrui, et unionem non destrui. Quare morientem Christo destructa fuit unio hypostatica, et loco ipsius altera unio hypostatica fuit producta; quae quidem in triduo mortis Christi coniunxit animam et corpus ipsius cum praesentiali Ubi.

Ad confirmationem vero, neganda maior: tum quia forte lapis, nec instrumentaliter potest concurrere ad unionem hypostaticam; etenim ut docui ubi supra dissert. 4. sect. 3., non potest quaelibet elevari ad producendum quodlibet; quia non habet virtutem incoatam ad illud: tum quia neque lapidi competere, neque per elevationem actio vitalis, quae varia ad Magnitudinem, siquidem neque divinitus potest esse vivens in actu.

Dissertatio 2.a

De causa meritoria incarnationis.

Sectio Prima

An humanitas Christi Domini meruerit vel mereri potuerit per opera praecedentia tempore vel ordine incarnationem.

Dupliciter potest intelligi humanitatem Christi Domini meruisse vel potuisse mereri incarnationem, sive unionem hypostaticam, per opera praecedentia ipsam incarnationem. Primo si dicatur Christum prius tempore, quam eius humanitas uniret praesentiali Ubi, fuisse aliquandiu purum hominem, postea vero evectum fuisse ad unionem hypostaticam propter merita quae exhibuerat, dum erat purus homo. Secundo si dicatur humanitatem Christi Domini sed per prius, id est, in eo instanti reali fuisse unitam praesentiali Ubi; praecessisse in ordine naturae ad ipsam unionem; et ut sic praecedentem elicuisse actiones meritorias, per quas meruisset praevenire posterius in ad unionem cum Verbo. Insuper utraque praecedentia potest dupliciter in-

intelli: Primo, ita ut praecedat humanitas Xpti omni dono supnali destituta, et viribus solius arbitrii nalibus innixa. 2° ita ut praecedat ornata gratia habituali et alijs donis supnalibus.

Subsectio Prima

An humanitas Xpti meruerit de facto, vel potuerit mereri per opera praecedentia tempore incarnationem?

Dico 1°: humanitas Xpti non meruit de facto viribus solius naturae, nec viribus supnalibus adiutus per merita praecedentia tempore unionem hypostaticam. Haec concl. est de fide; nam asserere Xpum Dnum per aliquod temporis spatium fuisse purum hominem, et in eo statu aliqua rõe meruisse suae humanitati unionem hypostaticam, heresis fuit Nestorij, et Photini: eamque validissime impugnat S. Aug. lib. de Corrup. et gra cap. 11. his vbis: "neque enim, ait, quispiam tanta huius rei caecus est ignorantia "vt audeat dicere, quam de Spiritu S. et Virgine Maria "filius hominis natus, per liberum arbitrium bene vivendo et sine "peccato bona opera faciendo, meruisse vt esset filius Dei, "resistente Evangelio atque dicente, Vbum caro factum est. Nam "ubi Verbum caro factum est nisi in utero Virginali, unde fuit "initium hominis Xpti? Itemque Virg. requirente quomodo fieret "quod ei per Angelum nunciabatur, Angelus respondit Spiritus "sanctus superveniet in te, et virtus altissimi obumbrabit tibi, "propterea quod nascetur ex te sanctum vocabitur filius Dei. Prop- "terea inquit, non propter opera quae non dum nati utique nulla sunt, "sed propterea, quia Spiritus S. superveniet in te et virtus altis- "simi obumbrabit tibi, quod nascetur ex te Sanctum, vocabitur "Filius Dei. Ista nativitas profecto gratuita coniunxit in "unitate personae hominem Deo, carnem Vbo. Istam nativitatem bo- "na opera secuta sunt, non bona opera meruerunt. "

En S. Aug. expresse docet humanitatem Xpti

n̄ extitisse, nec meruisse evehi ad dignitatem filij Dei per opera præcedentia tempore unionem hypostaticam; et tamen ex altero, et ab ipsa conceptione fuisse eius humanitatem evectam ad unionem hypostaticam cum Vbo, et fuisse Deum hominem: ergo humanitas Xpti n̄ meruit de facto viribus solius naturæ, nec viribus supernalibus adiuta per merita præcedentia tempore unionem hypostaticam.

Dico 2º: Humanitas Xpti per merita elicita viribus solius naturæ, nec divinitus potuit, etiam de congruo, mereri unionem cum personalitate Vbi. Hæc secundo est contra omnes et certa. Pr. ergo. Est. PP. et concilia. naturæ sunt vires supernales ad actus meritorios vitæ æternæ, ipsius supernaliter præmij: ergo à fortiori naturæ sunt vires supernales ad promerendam unionem hypostaticam: sed cum Humanitas Xpti viribus solius naturæ relicta non habeat vires supernales, non potest per merita elicita viribus solius naturæ, nec divinitus, promereri unionem cum Vbo. Et quidem si solum non potest eam mereri de condigno, verum etiam neque de congruo. Secundo probatur; quia actus meritorij de congruo vitæ æternæ debent esse in se supernales; nec debent hinc aptitudinem, ut si elevent, et dignificent per gratiam iustificantem habeant æqualitatem saltem geometricam cum præmio, ut dicebamus l. pr. controversiarum de Incarn. disputatione 3 discurs. 5 sect. 2: &c.

Dico 3º: Si humanitas Xpti tempore præcedente existens ad unionem hypostaticam, posset gratia iustificante ornata, et divinis auxilijs adiuta promereri de congruo, n̄ tamen de condigno eiusque unionem hypostaticam. Hæc secundo est multorum Theologorum suffragio roborat: ergo est. Probo quoad l. pr. Illæ operationes supernales hominis iusti habent aptitudinem, ut si elevent et dignificent per unionem hypostaticam, habeant æqualitatem cum alia unione hypostatica: ergo possunt de congruo mereri unionem hypostaticam;

rieq; q. opa humanitatis Xpti precedentis tempore ad unionem hypostaticam, gra' ūgti ficante ornatę, et divinis auxilijs adiutę erant operationes supnales hois justi: g. poterant mereri de cogruo unionem hypostaticam.

Obiicando scdo quoad 2am p[ar]tem: quia vtae bij supnales humanitatis Xpti p[re]dicto modo considerate mererent de condigno unionem hypostaticam cu Deo, debebant here vel equalitem arithmeticam t saltem geometricam et p[ro]portionis cum unione hypostatica; q. nullus actus supnalis puxę creaturę quantum cu q. f gra dignificatę poe here equalitem arithmeticam t geometricam et p[ro]portionis cu unione hypostatica: g. nullus actus supnalis Humanitatis Xpti p[re]dicto modo considerate poe mereri de condigno unionem hypostaticam. Marem ratio efficaciter probari obi sup. mire v. suadeo. Nam p[ri]mus resultans p collationem hypostaticę unionis cu Deo ē entitative infr dinus, nempe ipse Deus; q. nullus actus supnalis purę creaturę quantum cuq. f gra dignificatę p[ote]st here equalitem arithmeticam, vel geometricam et p[ro]portionis cu p[ri]mo entitative et fr dino; siquidem talis actus participative est dinus: G[raci]as.

Obes. Operationes supnales Humanitatis Xpti tempore precedentis ad unionem hypostaticam gra ūgti ficante ornatę, et auxilijs supnalibus adiutę possunt mereri de cogruo unionem hypostaticam, vt dicebamus scde 3a: g. et operationes nales eiusdem humanitatis viribus solius arbitrij nalis adiutę poss. p[ro]mereri de cogruo gram et gtam: g. si f gra dignificent poss. p[ro]mereri de cogruo eam unionem hypostaticam. Pr coa: quia magis superat unio hypostatica actus supnales puri hois iusti, qm gra hitualis operationes nales: g. si actibus supnales puri hois iusti hent sufficientem p[ro]por-

positiva,

tione ~~habent~~ ut mereantur de congruo unionem hypostaticam: operationes naturales habent sufficientem proportionem ut mereantur unionem hypostaticam.

Nonnullas solutiones huius argumenti adducit et impugnat Cardinalis Lugo, et quam ipse addit, acre confutat P. Aldrete; et ideo cum ipsis non displicere lib., quam aliqui viri primis famulati sunt, qui ut vim argumenti declinarent, dixerint, nulla merita pure creaturae etiam iustae potuisse mereri de congruo subitam incarnationis: rationem autem reddunt, quia maxima distantia entitativa reperitur inter Incarnationem Divini Verbi, quae est ordinis increati et divini, et actus supernales pure creaturae iustae, quae sunt ordinis creati. Ceterum haec ratio, meo iudicio, inefficax est. Cum saepe plura, quae magis distant in perfectione, pertinent ad eundem ordinem, et habent proportionem saltem aequivalentis; et alia quae minus distant in perfectione, pertineant ad ordines diversos, et non habeant talem proportionem: v.g. Angelus magis distat a Deo, quam color ab Angelo, ut est evidens; et tamen, licet anima realis, quae potest naturaliter videre Angelum, possit supernaliter videre Deum; non ideo potentia visiva, quae potest naturaliter videre colorem, potest supernaliter videre Angelum: ergo ea, quae magis distant in perfectione, possunt pertinere ad eundem ordinem, et habere proportionem, qua careant ea, quae minus distant in perfectione. Similiter lumen gloriae magis distat a Deo quam Angelus; et tamen habet maiorem proportionem ad eliciendam visionem Dei.

Ratio est, quia distinctio inter gratiam habitualem et unionem hypostaticam non est maior distantia in genere proportionis quam inter actum solum arbitrii naturalis et gratiam habitualem, licet sit maior distantia in linea perfectionis entitativae. Ratio est;

e; q. cum gratia habitualis sit participatio divinae naturae, et filiatio adoptiva Dei dicit proportionem cum filiatione naturali Dei; ac proinde actus supernales, quibus homo iustus, et filius adoptivus Dei, dicunt aliquam proportionem cum unione hypostatica. Et ideo possunt ab alteri humanitati, vel sui ipsius merceri de congruo unionem hypostaticam, et filiationem Dei naturalem, lo. haec sit ordinis divini et increatam tenus cum filiatio adoptiva inducat et effective, et affective similitudinem quoad mores cum filio naturali, fundet ius ad haereditatem patris, communicet ac divinam participative; si sit filiatio adoptiva Dei, congruum est, et consideratam excellentiam praemissae divinae, ut Deus intuitu perfecti filiationis adoptivae, inclinet ad conferendam unionem hypostaticam, et tunc de prudenter inclinaretur, lo. si absque summa benignitate. cum sane proportio omnino deficit in actibus solius arbitrij nostri tamen gratiae habitualis, qua non unionis hypostaticae.

Subsectio Secunda

An humanitas Christi meruerit de facto per opera praecedentia ordine naturae Unionem hypostaticam.

Dico humanitas Christi Domini non meruit de facto per opera praecedentia ordine naturae unionem hypostaticam. Haec sententia fere omnium DD. excepto Marsilio; et haec opposita et affirmativa de merito congruo humanitatis Christi quoad unionem suam hypostaticam in toto instanti reali, posterius in eo ordine naturae, mihi videtur digna temeritatis nota, utpote destituta ab ullo authoritatis et rationis, et contra communem fere omnium DD. sensum, nihilominus immerito a similibus dicitur erronea; item dicto Iragnit est de fide, nec ex a fidelis Ng. q. incarnatio Luc. cap. 1. Ioann. cap. 1. et Pauli cap.

cap. 3 Epist. ad Titum appellet gratiam, et non ex meritis, quoniam certum est non fuisse ex meritis, ut insinuat Paulus; non vero contineat fuisse ex omnino gratia tum Christi, ac consequenter non fuisse praemium tum humanitatis prius non illam merentis. Quemadmodum dona supernalia, quae propter Christum Deus nobis confert, tum non sunt gratia at vero tum Christi praemia, quae Deus pro ea in nobis Christi merita remunerabat.

Ille S. fautus est authoritate, quam voce meminere. Probatur ex locis S. Scripturae praeferendis antea citatis. Et ex Ecclesiae Patribus. Cum Dionysius Alexandrinus in Epist. contra Paulum Samosatenum, et Divus Basilius ad illud Psalmi 49 propterea unxit te Deus: asserunt Christum assecutum fuisse sanctitatem non, ubi labore et exercitio virtutis: sed ut ait Basilius, naturalis est cunctio ad bonum, et abalienatio ab iniquitate. Clarius D. Aug. serm. 8 de Verbis Apostoli ait: Verbum Dei, unicus Dei filius assumpsit animam et carnem hominis non antea ex se promerentis, nec ad illam sublimitatem citra propria laborantis, sed omnino gratis. Haec Aug. Expende hoc omnino gratis, ut praecludat remorsum ad asserendum, vel Augustinum loqui de viribus solius arbitrii naturalis, vel loqui de meritis tempore praecedentibus solum.

Insuper tom. 10 serm. 8 ad Evang. Matthaei inquit: quantum ad ipsum adjunxit ad ipsius hominis susceptionem, tota gratia, singularis gratia, perfecta gratia. Quibus verbis intendit probare unionem hypostaticam ita fuisse gratiam, ut ex nullis meritis etiam congruis sussa fuerit, quia de meritis illius humanitatis praesupponebat unionem hypostaticam gratia et ideo instabat. Quid meruit ille homo, quod Christus est, si tollas gratiam, et tantam gratiam. Et lib. de correctione et gratia cap. 11 scripsit. Ille homo, ut a Verbo Patris coaeterno in unione personae assumptus filius Dei unigenitus esset, inde meruit!

ruit? q̄ eius bonū qualecūq; p̄cessit? Et lib. 1. de Prædestinatione Sanctorum ita fatur: Est etiā p̄clarissimum lumen p̄destinationis, et gr̄æ ipse Salvator, ipse mediator Dei, et hominum Xp̄us Jesus. Qui ut hoc esset, quibus tandem suis vel operum, vel fidei p̄cedentibus meritis nā humana, q̄ in illo e, comparavit, q̄ eius bonum qualecumque p̄cessit, quid egit antea, quid credidit, quid petiit? Hactenus Aug. Ubi Disquit merita ne et merita fidei, et nulla p̄cedere in humanitate Xp̄i affirmat, ut Deus fieret hō.

Pbo 3° rōe; q̄ in Xp̄o de facto attribuendum ē q̄ magis decet Sanctitatem Xp̄i, q̄ magis decet Sanctitatem Xp̄i, q̄ oīa cuius merita sint infiniti valoris, quam q̄ aliqua sint valoris finiti: ḡ Xp̄o de facto attribuendum ē, q̄ oīa eius merita fuerint infiniti valoris. Sed non possunt infiniti valoris nī ut dignificata p̄ unionem hypostaticam: ḡ oīa merita Xp̄i de facto fuerunt dignificata p̄ unionem hypostaticam: ḡ nullius meriti Xp̄i potuit de facto ēē p̄mium unio hypostatica. Pbo [illegible] oīa. quia si unio hypostatica, q̄ dignificat Xp̄i meritum, illud p̄ reddit infinitum quoad valorem, eet p̄mium ipsius meriti, p̄mium meriti caderet sub merito, p̄mium meriti nequit cadere sub merito, saltem rōe huius p̄cedentiæ, ut oēs fatent: ḡ unio hypostatica, quæ dignificat meritum Xp̄i, illud q̄ reddit infinitum quoad valorem nequit ēē p̄mium ipsius meriti infiniti. J.

Pbo 4; q̄a nullus actus supnalis meret de cōgruo unionem hypostaticam, nī ut dignificatus per gram iustificantem, ut ēā supra insinuavimus: sed gra iustificans n̄ p̄cessit de facto in p̄ priori nē ad unionem hypostaticam: ḡ nullus actus supnalis humanitatis Xp̄i de facto existens p̄ priori nē ad unionem hypostaticam potuisset illā de cōgruo mereri [illegible]

bo mixto, in qua è difficultas, q̄ auxilia grē, imo ipsa
gra habitualis cessa fuit Humanitati Xpi rōe unio-
nis hypostaticę physicę: ut infra ostendemus, q̄ gratia habi-
tualis posterior na fuit unione hypostatica. Ergo
&c.

Dices: q̄da sūt Scrę testimonia, qbus videt' expri-
mi humanitē fuisse à Vbo assumptam ppr merita
ipsius, q. n. ppr merita elicita tepore aliquoante
unionē: ergo ppr merita th, priusq̄ na elicita. Ma-
nifestat ex Psalmo 44 dilexisti iustitiā et odisti iniquitatē, p-
pterea unxit te Deus, Deus tuus oleo lætitię p̄ participibus
tuis. Ubi dr humanitē fuisse substantialit' unctam a divinitate
ppr amore iustitię et odiu pui, qbus meruit ea unctione, sive
unione hypostaticā. Ite cap. 5 Apocalypsis dr agnus q̄ occisus
fuit dignus accipere virtutē et divinitatem. Ergo

Resp. nando maiorē, ad cuius 1am pbatione, resp.
q, si sermo ibi sit de assumptione humanitatis a Vbo, par-
ticula ppterea n̄ denotare ea meritoria, s. finalē, ita ut
sit sensus: sic ut diligeres iustitiā et odio hēres iniquitatē, ip-
saq. p satisfactione condigna destrueres unxit te Deus &,
non v. ē sensus q dilexisti iustitiā et odio habuisti iniquitatē un-
xit te Deus. Resp. 2°. n̄ debere intelli p̄dicta Vba de assum-
ptione humanitatis ad Vbum, s. de glā externa, et exal-
tatione, ac celebritate nominis, Xpo ppr merita passio-
nis post Resurrectione cessa. Ad 2am pbatione, resp. si
ly accipere divinitē denotet unione hypostaticā, ea ba
intellenda ēe de reunione humanitatis totius cu Vbo fac-
ta post Resurrectione, quæ quasi restitutione unionis hy-
postaticę totius humanitatis meruit Xps de condigno p suā
passionē et merita. Resp. 2°. si, ut licet, ly accipere
divinitatē n̄ referat ad unione ea Vba intellendo
ēe de manifestatione divinę virtutis et divinitatis

phiz

phice, & de exaltatione nominis Iesu, sup oẽ nomen, quo illi caeli cives desiderabant, dicentes, dignus ẽ agnus accipere virtutem & divinitatem.

Subsectio Tertia

An Humanitas Xpti potuisset divinitus mereri de condigno per merita per prius ne praecedentia unionem hypostaticam.

Dico; Humanitas Xpti potuit de potentia absoluta Dei promereri de condigno per merita per prius ne praecedentia unionem hypostaticam sive tempore, & posterius natura conferenda. Ita P. Valentia tert. p. q. 2 art. 2. Becanus cap. 14. q. 6 Martinez de sacramento subsist. disp. 5. q. 5. Vasquez disp. 10 dub. 5. Petrus Hurt. disp. 27 sect. 8. Probatur quia; quia de potentia Dei absoluta potuit Humanitas Xpti prius elevari, & ornari auxiliis gratiae, & gratia habituali & iustificante per prius ne ad unionem hypostaticam sive tempore, & posterius natura conferendam: & sic existens potuit per prius ne elicere actus supernales per gratiam dignificatos: & in ista hypothesi nulla ẽ repugnantia, sive contradictio: ergo de potentia Dei absoluta potuit humanitas Xpti per prius ne ad unionem hypostaticam elicere actus meritorios, quibus ipsam de condigno mereretur. Et ita. quia per prius ne ad unionem hypostaticam potuit humanitas Xpti elicere actus supernales per gratiam iustificantem dignificatos; sed actus supernales per gratiam iustificantem sunt meritorii de condigno ea unionis hypostaticae, ut sub sectione [illegible] dicebamus: ergo per prius ne ad unionem hypostaticam potuit humanitas Xpti elicere actus de condigno meritorios unionis hypostaticae.

Hic nobis doctrinis ii, & per quibus obiicit P. Zoneb

disp. 3 art. 2 parte 1a. Repugnat Humanitatem Xpti mereri unionem cum Vbo. quia illum actum, qui non pot praecedere humanitatem, nisi ut unita Vbo: quo prius meritis non pot cadere sub merito; sed nullus actus meritorius humanitatis Xpti Dni pot praecedere ab illa, nisi ut unita Vbo. Ergo repugnat humanitatem Xpti mereri et de congruo per actum in priori ne eliciturum unionem cum Vbo. Tr. min: quia repugnat humanitatem Xpti elicere aliquem actum [illegible] bonum nisi ut prius unita alicui [illegible]. ex supp. quod humanitas non supponat in illo priori ne unita proalit. Patris, Vel spiritus S. seu subiiste dine alie, ut revera non supponit non e alia subsista, cum post supponi unicum in subsista Vbi: ergo &c

[margin: bibus]

Maior 1a. quia repugnat quod humanitas Xpti eliciat aliquem actum, nisi ut prius existens: sed repugnat, quod Humanitas Xpti in illo priori * media unione hypostatica in posteriori ne communicata existit. ergo repugnat quod humanitas Xpti eliciat aliquem actum, nisi ut prius unita alicui subsiste.

[margin: *; non ... etiam]

Pr. 2o quia ut subsista e conditio indispensabiliter requisita ex parte efficientis ad operandum, ita et subsista e conditio indispensabiliter requisita ex parte ne substalis operantis: etenim ex illud axioma: actiones sunt suppositorum: actiones ita debent procedere a supposito vel subsista, sive proalitas naturae et essaliter sit, vel eam partiale prius, vel quod sehens ex parte prius ad illos tanquam conditio essaliter naria: ergo &c

Ideo, bene mari, nondo mirer: ad cuius probationem no mirer: ad cuius tam probationem solo mirer, et no mirer, atque ipsius probationem: quae quidem tam falsa e, tam male cohoret cum coi Doctrina Thary. Falsa e; quia falsum e humanitatem Xpti no existere in prius exi-

tam, sed per existam ubi. Et male cohaeret cum doctrina tham quam D. ipsos in pluribus una est existentia per existam termina. ne fra est actualitas essendi, sive extra nunc primam: per humanitas Xpti D ipsos debet existere per existam fere quam ut parte includit: per non ipse existere per existam ubi. ni dicas existere per duas existas adequatas: quod potius risu, quam impugnatione dignum est. Unde ulterius infert corpus Xpti, et D. illos magis tam posse per priori naturae uniri aie reali; et tam magis tam quo tota humanitate existere per existam aie realis; et sic existam operari, ut mereat unionem hypostaticam cum Ubo per posteriori nam, sut in tempore, ipsam ea necessitate comprenda.

Ad ram eiusdem maris probatione, quam ut assolet, non nominato eius Auctore, desumpsit Lomet ex Eximio P., reo, prius illud dicere esse licet praecedenti subsistentia ad substantiali ne actione, est valde dubium, et insufficiens ad mandandam insolitam meritorum humanitatis Xpti divinitatis praecedentem per priori naturae ad unionem hypostaticam, ut manifestabimus agentes de libertate Xpti.

Interim in noto intoto et iniuria cuius dam Rx quia ex hoc prio, quod ipse reiicit ut falsum, dum disputat de libertate Xpti, infert falsum esse morem xte cum potius ex falsitate huius prii deberet esse verum, vel saltem illo non [illegible] quam nos: et nescio quo iure ex quo prio, nos quod in ipsa sede supponimus esse falsum, efficacis, ut ipse ait, impugnet, praeserti D. omnes de libertate Xpti opiniones: etenim certo certius est eius D omnes de Xpti libertate opiniones possenavit, siquidem solum ferunturt medium de libertate quam perfecto Xptus gavisus fuit, quod in recenti tractatu de mixto eventus probare. Addo P. Vazquez hic disp.

24 lep 3, Cardinale de Lugo disp. 8 sect. 2, et alios innumeros, q. indicant non potuisse humanitatem Xpi mereri incarnationem p actus tamen nã pcedentes ipsam putare p̃dictam roẽ ẽe infirmam: imo Vasquez nat p̃dictum axioma ẽe Aris et divi Damasceni. Et ẽe Aris, S. Damasceni, et omnis Theologi fatetur Cardinalis de Lugo et illud in alio sensu explicet.

Obes 2° ex doctra S. Monzer; q. ad illud signum ptinet subsista aliena, ad q. subsista ppria pertinet; S. subsista ppria humanitatis Xpi ptinet ad signum nẽ pcedens operationes ipsius humanitatis; et daretur omo indepens ab illis. g. subsista Vbi ptinet ad signum nẽ pcedens operationes Humanitatis Xpi; et debet adesse p illo signo priori nẽ independens ab operationibus. Dico hanc roẽ ẽe insufficacẽ; q. ad summum pbat subsistam Vbi debere onalit et ex nã rei, non vẽ de pa. Dei ablta, pcedere ad operationes, et merita humanitatis: imo neq. hoc pbat; q. nẽ cum se osiderate n̄ debet p aliquo signo subsista aliena, gsertim increata, sed solum ea ppria quam petit de rate.

Obes 3um Card. de Lugo. Modus operandi sequitur modum essendi; s modus essendi humanitatis est dependens a subsista, qua oplet. g. modus operandi humanitatis ẽ dependens a subsista, neppe a subsista Vbi, qua oplet. Dfras ex ipso. Quia aia roalis p priori nẽ ad unionem cum corpore nequit operari, nec se ipsa, neq. alia intuitive cognoscere, que pòe intueri in statu separationis: g. neq. pòt operari p priori nẽ ad unionem cum praebere Vbi. Pr roa; q. modus operandi etc.

Prio b. maiorem ẽe vg. ad summum ex nã

ña reῦ & onaliꝫ; ñ s. divinitꝫ. Rec 2º est ie falsꝫ, vt res naliꝫ se hent, si universaliꝫ sumatꝫ: nq caloris operatio ñ seqᵗ mũꝫ essendi ignis, à quo pcedit; siqdꝫ ille existit, qª dependeat vel inhæreat subto; operatio vº caloris ñ existit qª dependeat vel inhæreat subto.

Ad oñationẽ rẽo, antꝫ ie falsꝫ attenta potᵃ Dei abta; lꝫ sit verꝫ, attenta prͥdentia ordinaria & nali; conꝫ ñ ẽ verꝫ. qª mũꝫ operandi seqᵗ essaliꝫ vel saltẽ naliꝫ etiaꝫ essendi suæ causæ: naꝫ aia rõalis ñ dependet à corpore, neqꝫ ab vnione cum illo; & qª aia rõalis separata à corpore ñ solꝫ psiuive, lꝫ positive, potẽ operari, & seipsã & alia intueri; & cum p priorꝫ ad unionẽ cum corpore, sit separata ab illo tantꝫ psiuive, & non positive, ideo p illo priori non potẽ operari independenter à corpore. Vnde unio aiæ rõalis cum corpore antecedit ad ipsius aiæ operationes, non qª ipsa aia in suo ẽẽ ab unione dependeat; lꝫ qª aliunde ipsæ operationes supponunt aiæ ẽẽ unitꝫ corpori, & cum sint operationes aiæ unitæ corpori depent ab unione aiæ cum corpore. q mũꝫ operandi ñ seqᵗ universaliꝫ mũꝫ essendi suῦ prinꝫ operatiῦ.

Obꝫ 4. cum P. Vernal. Humanitas Xpi pducta fuit p actionꝫ, quæ sit fuit unio ipsius cum Vbo: q humanitas Xpi non præsit existens p priorꝫ ad unionẽ cum Vbo; ac sequenꝫ non potuit elicere actus, quo mereret incarnationẽ. Pbat idẽ &c ex alio prio; q pducta humanitas et independenꝫ ab unione cum Vbo terminat in seqᵗ signo subsistentia ante reliqua sia. ita ut nulla mediet operatio vntꝫ p ductionẽ humanitꝫ,

et emanationem subsistentiae propriae; et producendo novam hypostasim collocando in eo signo, in quo producenda erat subsistentia propria. Ergo iuxta extra humanitatem Xpti et ductionem unionis hypostaticae ad Verbum non potuit mediare operatio libera, qua humanitas mereretur unionem.

Ergo, omissa veritate prius asserta, de quaestione quae sequitur, nihil ex illo inferri contra nos, qui non loquimur in quaestione de facto, sed de possibili, et casu, quo humanitas produceret et potuit per actionem independentem ab unione cum Verbo. Sed in eo eventu permaneret nostra resolutio: nam anima rationalis Xpti ante suam unionem cum corpore et cum Verbo posset produci et divinitus elicere actus meritorios, quo de congruo mereretur unionem totius humanitatis cum Verbo.

Ad confirmationem nos, producta humanitate, dimanare ex natura rei in sequenti signo subsistentiam ante reliqua omnia. Deum enim posse divinitus impedire eam emanationem ex natura rei debitam, et non producere sanctitatem ad illam, non praevisa extra actionis libera, qua humanitas posset illam mereri. Et si Deus potuit divinitus impedire omnino in humanitate Xpti emanationem propriae subsistentiae; ita a fortiori posset divinitus non producere unionem ad illam non praevisa libera operatione humanitatis.

Ex his cognosces inefficaciam huius argumenti, advertens Adamum, et Angelos meruisse de congruo gratiam habitualem per actus supernaturales solum natura priores ipsa gratia habituali: ergo similiter. Nec satisfacis, si dicas cum Bernal productionem Adami et Angelorum non coniungi cum receptione gratiae iustificantis; et ideo potuisse mediare iudicios actus supernaturales meritorios: inde enim magis urget paritas: nam si inverti ordo naturalis, ut in Adamo et 27
Angelis praecedant ordine naturae actus supernaturales meritorii

ad gratiam sanctificantem, à qua debebant et petunt procedere tanquam à priori reali, ita in humanitate Christi ponit divinitas in priori rationali; quatenus Deus vel non daret concursum humanitati ad efficiendam subsistentiam propriam, vel suspensa operatione ad illam conservandam unionem hypostaticam; et sine naret talem concursum, et sine impediret emanationem propriae subsistentiae, et sic concederet quod narium erat illi humanitati, ut mereretur de congruo unionem hypostaticam.

Obiicies 3 cum P. Vazquez: quia si pro illo priori tribueretur humanitati Christi gratia habitualis, tribueretur ex affectu filiationis adoptivae: ergo humanitas Christi pro illo priori esset filia vel filius adoptivus; ac proinde illo instanti reali Christus esset absolute filius adoptivus Dei; et hoc non potest dici. Ergo dicendo Deo concedendam esse gratiam habitualem humanitati Christi pro illo priori, non ex affectu filiationis adoptivae; sed ex affectu filiationis naturalis in eodem instanti reali, pro posteriori in ratione, obtinendae; ac proinde in illis non fuerunt Christus filius adoptivus Dei.

Instas. Humanitas pro illo priori non dum habebat filiationem naturalem: ergo habebat ratione gratiae habitualis filiationem adoptivam. Probatur: quia sola filiatio naturalis potuisset impedire filiationem adoptivam; sed pro illo priori non erat filiatio naturalis, et erat gratia habitualis: ergo pro illo priori erat filiatio adoptiva.

Recte distinguendo antecedens humanitas pro illo priori non dum habebat positive filiationem naturalem: sed habebat negative; non antecedens. Gratia habitualis ut coniuncta cum ratione filiationis naturalis communicat filiationem adoptivam Dei; ac proinde cum non coniungat cum ratione filiationis naturalis; quod praecedit tamen prioritate rationis ad filiationem naturalem, et positi-

ex eodem instanti reali iungit ex filiationem nalis; ideo tunc et communicat filiationem adoptivam Dei: ac sequens humanitas ut existens ornata gra habituali in illo priori nec est filius nalis, nec filia t filius adoptivus Dei, q pscinderet ab utraq filiatione; et est ... iusta, sancta et Deo amica.

Obis 6° eiusdem Doctrine. Repugnat aliq id sit tempore equale et inequale alteri, sed in casu dispu[ta]tionis operationes humanitatis Xpi esset sunt tempore inequales, et equales, imo et excedentes in unionis hypostatice: ... mi: q operationes humanitatis Xpi ... priori ... ad unionem hypostaticam essent meritorie de congruo ac sequens ... inequales unioni hypostatice; ... posteriori et ... in eodem instanti reali temporis essent meritorie de condigno, ac sequens absolute equales, imo et excedentes in unionis hypostatice ...

... quoad ... partem e contra dicto: quoad 2am autem suadetur, q in eodem instanti reali temporis, ... posteriori ... existeret unio hypostatica, ac sequens humanitas roe illius esset filius Dei nalis, et infinite dignus: ... ... eius actiones in illo instanti reali temporis essent actiones filii Dei nalis et infinite digni: ... essent infinite meritoria, ac sequens meritoria de condigno, et equales, imo et excedentes rem unionis hypostatice.

Hoc argum sapit Vasquez ingeniosissimum acumen, et multorum ingenia torsit, et hinc et inde distraxit, quorum solutiones in gra acutissimi P. insufficientes esse ostendere, si ... temporis liceret cum ... acumen ... ingenii mei temeritate conabor ostendere, ut illeso custodiam ... sales.

Itaq nando mirum, ad cuius ...

aust

ans quoad eq partes: ad cuius probationem, ita ans, et diruo conseq: erunt actiones filii Dei nalis, et infinite digni fr.no conseq: maliz: sdo conseq: et inde na conseq: illae actiones meritoriae, humanitatis quae priori ne procedentes ad unionem hypostaticam in eodem instanti reali temporis, quae posteriori ne obtinenda, erunt actiones filii Dei nalis, et infinite digni, non fr, et maliz; quia unio hypostatica, ut intelligitur fieret filius Dei nalis, et infinite dignus, nullo modo procederet ad illas actiones; ac proinde se heret in ordine ad illas dignificandas, tanquam si non esset: sicut cum dr musicus edificat; ubi musica se habet omnino maliter et impertinenter in ordine ad edificandum. Unde illae actiones meritoriae non dignificarent per unionem hypostaticam, ac consequenter non erunt infinite meritoriae, nec equales unioni hypostaticae: cessat. sdicho S. Vasquez,

Et ne videamur abligari se exigenti precedentiam gratiae iustificantis, ut ipsa possit dignificare actus, addo, non non sit necessarium, quod dignitas operantis precedat priori ne ad actionem honestam ut eam dignificet, esse in omni necessarium, ut, cum venit posteriori ne, non conferat ut principium illius actionis meritoriae. Unde cum unio hypostatica, licet smanicetur in eodem instanti reali temporis, conferat posteriori ne ut principium actionis meritoriae precedentis, nequit illam dignificare, et ideo ea actio non evadit infinite meritoria, nec equalis unioni hypostaticae; ac consequenter cessat. Sdicho obta. Et ratio a priori huius doctrinae est quia de ratione meriti est movere voluntatem premiantis per eam excellentiam et bonitatem, quam habet ans ad ipsam voluntatem premiandi: etenim meritum est causa moralis motiva illius voluntatis; et consequenter prior illa: quod

premiu, q̃ ut tale ē effectus illius voluntatis premiandi, et sequenter posterior ipsa, n[on] potest ordinare ad meritum, neque illud significare in ordine ad ipsum prius obtinendum; alioquin prius et posterius voluntate p[re]miandi esset.

Instas. Suppositum recipit omnes denominationes naturae, quas significat: sed cum humanitas sit prius illius meriti p[re]cedentis ~~[illegible]~~ priori naturae ad unionem cum Verbo, et illa humanitas in eodem instanti reali sit na[tura] Verbi; necessario in eodem instanti reali illa denominatio prius debet afficere Verbum: ergo Verbum necessario est prius talis meriti; et omne prius ut tale est ante ad illud meritum: sed licet unio hypostatica subsequatur ~~[illegible]~~ posteriori naturae, tamen premium potest significare intrinsece suum meritum ad aliud quemque, imo ad omne premium tale.

Res. actiones attribui supposito: et ideo dici communiter: actiones sunt suppositorum; inde non debet inferri actiones esse a supposito, ut fit supposito: etenim aliud est actiones attribui supposito, et aliud est ipsas p[ro]venire a supposito ut fit supposito; etenim ut actio attribuatur supposito, non est necessarium, quod subsistentia praecedat ad ipsam actionem; neque ex eo, quod natura sit prius meriti, sequitur, quod subsistentia sit prius meriti, et natura est prius meriti: non sic denominatio naturae afficit subsistentiam illius, ut est luce meridiana clarius.

Obies 7. Premium involvit essentialiter augmentum bonorum per se merentis, sed si unio hypostatica esset premium meritorum humanitatis Christi in priori naturae ad unionem merentis, involveret augmentum bonorum merentis: ergo, et Maior per se constat. Minor vero suadet: quia Christus ut merens est Deus homo, sed ut merens involvit hypostaticam unionem: sed unio hypostatica si esset premium meritorum humanitatis Christi in priori

naturae

nẽ ad unionem merentis, n̄ involveret augmentum bonorum merentis: Itemq., quod ipsa unio, quæ esset augmentum bonorum merentis, id erat possessa, et numerabatur inter bona merentis: Quod Vero:

Hæ atque aliæ confrationes, quas accumulat objiciens, originem trahunt ex mala intelligentia quæstionis, quam præ manibus habemus; eam n. confundit cum altera, de qua nos sect. præc. sequenti tractavimus. Resp. Quod breviter humanitatem Xpti ut merentem præ priori nẽ ad unionem hypostaticam, non dicere ipsam unionem hypostaticam, sed ab illa præscindere; et sic dicere humanitatem ut ornatam gratia habituali et elevatam per auxilia supernalia ad eliciendos actus supernales: unde unio hypostatica ut est forma humanitatis sic merentis, dicit augmentum bonorum ipsius merentis; dicit n. unionem hypostaticam possessam a merente, quam ipsa humanitas ut merens non possidebat.

Obj. tandem. Si humanitas Xpti præ priori nẽ ad unionem hypostaticam posset divinitus eam præmereri, de facto illam præmeruisset, sed n̄ præmeruit illam de facto, ut dicimus subsect. 2ª: Quod Vero Pmor: quod quod possibile est, et magis gloriosum Xpto, de facto illi concedendum est; sed magis gloriosum est Xpto, et ipsius humanitati habere unionem hypostaticam ex meritis præcedentibus de congruo, quam sine meritis præcedentibus: Quod Vero

Resp. nando maiorem; ad cujus probationem sussa mari, n̄o nure; tum quod magis gloriosum est Xpto, quod omnia sua humanitatis merita sint infiniti valoris, quam multo quod aliqua sint valoris finiti, sic quod ipsi eam ut de congruo merentio concederet unio hypostatica: tum quia singularis Xpti gratia est, quod ipse ut Xptus sit initium totius gratiæ, et meriti supernalis, ut subsect. 2ª dicebamus.

Sectio

Sectio Secunda
An Xptus meruerit de facto, seu divinus potuerit mereri per propria merita unionem hypostaticam.
Subsectio Prima
Sententia eligitur. ~~~.

Sectione praecedenti sermonem facimus de Humanitate Xpti in se sumpta, et ut ornata gratia habituali; in praesenti vero de ipsa ut unita cum Verbo, sive de Xpto disputamus: rogamusque an unio hypostatica quoad suum esse secunda de facto fuerit, vel divinitus potuerit scedi ex meritis Xpti, non praecedentibus, sed subsequentibus ipsam unionem.

Eximius P. disp. 10 sect. 4. P. Didacus Ruiz de Montoya disp. 6. de praedestinatione sect 2a n. 19. P. Lorinc disp. 8. de actibus supernalibus dub. 7. et alii RR. indicant Deum posse [redacted] sce-dere suam gratiam, ex meritis subsequentibus suis, sive unionem hypostaticam ex meritis Xpti, non praecedentibus, sed subsequentibus ipsam unionem hypostaticam. Contra vero Theologorum pars opposita docet.

+ divinitus

Accedentes vero ad rem ut de facto se habet, docent communiter Theologi de facto suissam fuisse Xpto B. unionem hypostaticam quoad suum esse, independenter ab ipsius meritis ex subsequentibus ipsam unionem hypostaticam. Nec segniter probare hanc solent existimant, ut notat P. Suarez ubi sup. iis S. Script. testimoniis, quae testant Incarnationem esse gratiam et opus misericordiae, non solum rationem viri, sed abste et absque ea liberalissimo. Et licet haec testimonia non videant re abste et evidenter convincere, indicant hanc doctrinam esse tene-

tenenda, salvo opp. coe SS. PPu, & Theologorum, et insp.rationem. Et quidem B. Aug. videtur proxime illam docere: nam si Xpus de facto obtinuisset per merita subsequentia ad decrem de unione hypostatica, et dignificata proli sibi ubi unione hypostatica, careret difficultate discursus, quo, ut sect. 1o notavimus, probabat Xpi humanitatem non eluisse merita, qua bene consequeret unionem hypostaticam; et ipsum fuisse praedestinationum exemplar nrae praedestinationis et gratiae; quia fuit de facto omino gratiosa, et independens à meritis.

Sit 1a nra sctio. Xpus B. non meruit de facto per merita subsequentia unionem hypostaticam quoad tum esse.
Haec sctio, sive res aliter possit divinitus accidere, sive non possit absolute tenenda est. Ro est sufficiens est; quia licet opposita non foret temeraria, qua censura Theologica eam nonnulli notant, est tamen contra nuntum Theologorum, et nullum habet fundamentum rationis, neque authoritatis ex Scriptura, Scriptis sanctorum PPum.

Probo 2o quia Xo communiter Patrum et Theologorum interpretationem incarnatio appellatur in Scriptura, scriptis et Patribus gratia, et opus misericordiae non solum rei viri; sed absolute, et absque ea limitatione: quae excludit omne meritum tam antecedens, quam subsequens rei ipsius, quoad tum esse. Ut omnia. Quia gratiae et omino gratiosae opponit meritum, tam ans, quam subsequens. Et ideo quod confert res ob traditionem ejus futuram pretii, non datur illa omino gratis: nam si gram ex merito emisti, ait Aug serm. 19 de Vbis Apostoli, non gratis accepisti. Ans. iure videtur certum; quia licet gloria aliquando dicatur gra, et gratis data, multoties in vocat corona, merces, et bravium; incarnatio vero ita constanter vocatur gra, ut nunquam appelletur corona, merces, bravium, vel aliud simile, quod indicet rationem pretii.

Pbo 3o quia unio hypostatica praecedit merita Xpi, illaque dignificat extra omnem ordinem rerum supnalium, imo

imo intuitu ipsius unionis offert Xpto gratia habitualis: ergo Xpo
onalis ordine non potest esse effectus et primum ipsorum meritorum.
Et vera; quia nequit onaliter accidere, quod idem sit causa et effectus
meritorum: ergo ut unio hypostatica sit sut prius et effectus me-
ritorum Xpti, debet inverti ordo onalis rerum supernalium. Mo-
do sic. Ordo onalis rerum supernalium non potest dici de facto
inversus, nisi id constet vel ex S. Scriptura, et sctis vel
ex ipsa rerum experientia; sed neutro modo constat fuisse
inversum ordinem onalem rerum supernalium in unione hy-
postatica, ut de facto sit sut prius et effectus meritorum
Xpti: ergo &c.

Sit 2a sclo. Xptus non potuit divinitus mereri uni-
onem hypostaticam per merita ipsa subsequentia. Probatur;
quia si Xptus mereretur divinitus unionem hypostaticam per
merita ipsa subsequentia; deberet prius, nempe unio digni-
ficans meritum, cadere sub meritum ab ipsa unione di-
gnificatum; sed omnino repugnat prius dignificans meritum ca-
dere sub meritum ab ipso dignificatum: ergo omnino repug-
nat, quod Xptus mereatur, etiam divinitus, unionem hypostaticam per me-
rita ipsa subsequentia. Probo minorem. Quia si prius, nempe unio,
dignificans meritum caderet sub meritum ab ipso prio, nempe
unione dignificatum, iam prius, nempe unio, esset prius et poste-
rius natura se ipso; sed omnino repugnat unionem esse priorem et poste-
riorem natura simul se ipsa: ergo omnino repugnat prius, nempe
utique, dignificans meritum cadere sub meritum ab ipso
prio, nempe unione, dignificatum. Maior probatur; quia meri-
ta dignificata ut talia includunt pro ut unionem hypo-
staticam; sed merita ut dignificata pendent natura ad pri-
mum: ergo pendent natura ad unionem. Et vera tamen, quia unio
est primum: ergo unio pendet natura ad seipsam. Tandem, primum
ut tale est posterius natura merito; sed unio est prenuntius: ergo
unio est posterior natura merito; ac proinde posterior se

ipsa

ipsi ut constituente meritum.

Dices nullam esse repugnantiam in eo quod idem sit causa sui ipsius, ac proinde prius et posterius se ipso. Etenim in physicis plures docent non magis repugnare rem esse priorem et posteriorem se ipsa per diversas actiones; quam esse priorem et posteriorem se ipsa per diversas praesentias: ac consequenter non repugnare, ut idem se ipsum iterum producat, licet repugnet, quod se ipsum primo producat: quod addunt ut solvant mysterium SSmae Trinitatis

Hanc doctrinam ut implicatoriam reiicimus lib. 2° physicorum nostrorum 1° disput. 2° sect. 4. subsectione 1°. Unde hanc majorem pro re praesenti assumo. Impugnat, quod sibi providendi rem illud, quod nihil potest praestare nisi res aliunde intellectas adaequate possessa: sed productio supponens aliam productionem adaequatam rei, talis est: sed et voluntas dandi unionem hypostaticam ut praemium meriti Christi ut per ipsam unionem dignificati, talis est: ergo talis repugnat per rem se ipsam reproducat, quia quod Christus mereatur unionem hypostaticam per meritum ipsius unione dignificatum. Reliquis argumentis, quibus alibi nos ostendi impossibilitatem causae efficientis se ipsam tum primo vel secundario producentis, hic non utor; quia contradictione, quam manifeste convincunt in causa efficiente, obscurius suadent in causa intentionali activa ipsius exactiva, nempe in causa meritoria.

Addo modo efficacem eiusdem rationis explicationem. Quia meritum Christi ut dignificatum per unionem hypostaticam exigit ut praemium ipsam unionem hypostaticam: sed ex hoc meritum Christi exigentis ut praemium unionem, praesupponitur in hoc instanti reali existens ipsa unio hypostatica. Providendum ergo, quod licet actio collativa praemii non efficiatur physice a merito exigente ipsum praemium, sed efficiatur a Deo collaturo praemium exactum, nempe unionem; nihilominus ad eam actionem collativam praemii debet praecedere prioritate

ne ut realiter existens, vel cognitum ut adhuc futurum ipsum meritum exigens ut possit movere voluntatem illius, qui daturus est premium: sed ex parte meriti exigentis supponitur in hoc instanti reali existens unio hypostatica: ergo non potest exigere ut premium ipsam unionem hypostaticam. Probo hanc ultimam; quia implicat, quod meritum exigat ab alio id, quod debet possidere, ut possit exigere; sed ut meritum Christi subsequens unionem hypostaticam eam possit de condigno exigere ut premium debet illam possidere: ergo implicat, quod meritum Christi unionem hypostaticam subsequens, illam exigat ut premium.

Probo 2° scilicet: implicat meritum consistere in ratione meriti per ipsum premium; sed meritum Christi subsequens unionem hypostaticam consistit intrinsece et essentialiter in ratione meriti infiniti valoris per ipsam unionem hypostaticam: ergo implicat unionem hypostaticam quoad hunc suum esse, esse premium meritorum Christi infiniti valoris subsequentium ipsam unionem hypostaticam. Sola major indiget probatione. quam sic suadeo. Premium importat potestatem merenti ut ratione illius habeat per se suum meritum augmentum bonorum suorum ultra proprium meritum; sed si meritum consisteret in ratione meriti per ipsum premium; persona merens ut merens non haberet per se suum meritum ratione premij augmentum bonorum suorum ultra suum meritum: ergo. Probo majorem. quia premium ut tale distinguit essentialiter meritum remuneratum a merito non remunerato; sed si persona merens ut merens non haberet per se suum meritum ratione premij augmentum bonorum suorum ultra suum meritum; premium ut tale non distingueret essentialiter meritum remuneratum a merito non remunerato: ergo. Maior videtur per se nota: nam meritum remuneratum ut tale solum potest distingui per ipsum premium a merito non remunerato: quoad reliqua enim sunt similia. Minor etiam

liquet

liquet; q̃ p̄miũ nil boni adderet merenti sup̃ ꝯgruũ meritũ; ac ꝯsequenter nullũ beneficiũ acquireret merenti meritis vt remuneratis, quo careret meritis n̄ remuneratis; ac proinde æque inutilis foret remuneratio, ac non remuneratio.

Ifr. illud, q̃ ꝯfert fralissime, q̃ ante possidet, n̄ põe ẽe premiũ; ꝟ si vnio hypostatica tribueret. ut p̄miũ meritorũ Xp̃i ipsis subsequentiũ tribueret fralissime, q̃ ante possidet. ꝑ vo sic collata non põe ẽe p̄miũ; ac ꝯsequenter ẽẽt p̄miũ ꝛ n̄ ẽet p̄miũ: ꝑ dicit ꝯditionem, q̃ Xatus mereat vnionem hypostaticam ꝑ merita ipsis subsequentia. Mãr ꝑ se nota ẽ: quia volbas ꝯferens rem ꝑcę merenti fralissime, q̃ illam ꝑhabet, n̄ ẽ beneficia, nec remuneratoria rũ merentis; ꝟ prorsus nugatoria: ꝑ eius effeẽs n̄ põe ẽe p̄miũ. Mĩr ꝟo suadet. quia tunc tribueret vnio hypostatica vt p̄miũ fralissime, q̃ in Xp̃o ante supponebant merita ꝯdigna vnionis hypostaticæ; ꝛ merita ꝯdigna vnionis hypostaticæ dicunt essaliter ipsã vnionem hypostaticam ꝑ quam fr digni ficant: ꝑ si vnio hypostatica tribueret vt p̄miũ meritorũ Xp̃i ipsis subsequentiũ tribueret fralissime, q̃ ante possidet. Hæc efficacissima sũ, q̃bus nihil addemus ins ꝯolvendis ꝯriis ꝟo vres

Subsectio Secunda

Argũa ꝯria solvimus, ꝛ sub adversariorum evasiones piludimus.

Obes P. ac P. Suarez. Vi decreti dñi abri ꝛ efficacis intentiũs de Xp̃o ꝛ eius meritis, merita Xp̃i erant infallibiliter futura; ꝛ vt sic futura habebant sufficientem vim ad movendum Deum, vt intuitu illorum ꝯferret p̄miũ: ꝑ merita Xp̃i sic p̄ṽsa potuerunt movere Deum ad execu-

tionem

one incarnationis quod lex eius est. Pro ea, quod diversitas ordinis intentionis et executionis in Divina voluntate sufficit, ut aliquid prius et futurum in uno ordine mereatur se ipsum ut futurum in alio ordine: quod beneficium intentionis et executionis non repugnat, quod prius meritis cadat sub meritis, ac proinde quod unio hypostatica cadat sub meritis Christi ipsam subsequentis, et per ipsam dignificatis.

Pro hanc doctrinam humanis exemplis P. ex. D. Thomas 1a 2ae q. 114 articulo 5. Praeterea, ait, aliquis homo aliquis potest promereri donum iam acceptum; et qui accepit equum a Domino meretur ipsum, bene utendo ipso in servitio Domini, sed Deus liberalior est quam homo: quod multo magis gratiam iam susceptam potest homo promereri a Deo per subsequentia opera. Hactenus Angelicus Doctor. Iterum Rex potest dare arma militi, eo quod sciat illis strenue usurum, ita quod sciat quod ipsa arma sint praemium meritorum, quae deinde secutura sunt. Praeterea potest quis alteri reddere unum ita, ut eius pretium sint deinde solvendum ex fructibus ipsius unius: quod sic Deus potest tribuere Christo unionem hypostaticam propter merita futura condigna ex ipsa unione. Fac de ei per revelationem cognosceres Regem crastina die te tuis armis defensurum, et ob huius cognitionis intuitum donares tua arma in praemium beneficii futuri: tunc sane beneficium illud quod est meritum prius, et posterius est effectus praemii a te illi collati, nempe armorum: ergo prius meritis potest cadere sub meritum. Probatur a priori est, quod ea meritoria est illis in causando, et finali: quod sicut finis existens in cognitione et intentione causat sui executionem: sic ea meritoria praeexistens in intentione efficaci, sive ut illis poterit mereri executionem sui ipsius.

Ut declinent vim huius argumenti, alii recurrunt

ad

repugnantia ordinis intentionis et executionis pro volitiones diversas in divina voluntate: aliqui ad repugnantiam evitandam utrique sive executioni, quae habent actus Christi ut futuri in intentionis efficacis Dei futuri. Caeterum utraque solutio insufficiens est. 1. quia ut supra saepe insinuavimus in Deo dari ordo intentionis executionis, sive hoc sive illo modo explicet, et communiter admittitur a Theologis. 2. quia ut est supra probavimus, res pro decreto intentionis futura habet rationem motivi moralem sufficientem ad movendum Deum, ut intuitu illarum, si habeant rationem meriti, conferat praemium: et ideo merita Christi sub intentionis necessaria fuit gratia

Preo. sicut dicendum, nando causam, et eius probationem. Etenim diversitas ordinis intentionis et executionis non sufficit, ut aliquid positum ut futurum in uno ordine mereatur se ipsum ut futurum in alio ordine. Ratio ex dictis facilis est, nam cum praemium in ratione praemii dicat exaltationem ultra merita aliqua utilitate personae merentis, non potest esse praemium illud, quod supponit habere persona merens ex eo praecise, quod habeat merita et ea merita non remunerentur: etenim si ipsa merens eadem bona possideat, sive eius merita remunerentur, sive non remunerentur illo praemio; quo titulo id, quod confert, potest appellari praemium? Unde cum Christus ut futurus in decreto intentionis habeat unionem hypostaticam independenter a meritis, et antecedenter ad illa, eiusque merita ut futura in eodem ordine intentionis dignificentur pro unione hypostatica, non potest ea unio in ordine executionis esse praemium meritorum Christi: quia ratione unionis sic collatae non haberet Christus aliquam utilitatem, sive aliquod bonum, quo careret, si eius merita non remunerarentur illo praemio: etenim eum iam possideat ut merens unionem hypostaticam, illam haberet, sive huiusmodi merita remunerarentur, sive non remunerarentur illo praemio.

Primo Istrahitur satisfacia, adverto, hanc plus fabio imputari D. Tho: nam illud non adducit Angelicus D. ad suam doctrinam confirmandam, nam potius ut obiectionem ponit et in hunc modum solvit: ad 3um dicendum quod omne bonum opus hominis procedit a prima gratia, sicut a principio, non autem procedit a quocumque humano bono, et ideo non est similis ratio de dono gratiae, et de dono humano. En quomodo D. Thomas proprium opponit solutione sequ. Et ut confusionem, quam possunt inducere exempla omnino similia, iterum satisfacia, in exemplo militis; et facili negotio eadem doctrina potest accomodari pro exemplo.

Regis ergo arma collata militi, sive donentur simpliciter et absolute, atque independenter a facinore futuro, sive donentur sub conditione facinoris patrandi, non possunt per sequendi in praemium facinoris futuri, nam si donentur simpliciter absolute et independenter a facinore futuro militis, dantur omnino gratis; ac consequenter non dantur in praemium, nec propter merita: at si sub donentur sub conditione facinoris patrandi, ita, ut hoc commisso transeant in absolutum dominium, et possessionem militis; illo autem non commisso, Regi restituantur: illa sunt ab initio et donata imperfecte, et solum quoad usum: et deinde per facinus patratum acquirit, et meretur miles absolutum dominium, et possessionem armorum: unde cum per sua fuerunt, non fuerunt sua in praemium facinoris patrandi, sive quod miles promeruerat, et ut mereretur: post patratum autem illud facinus, acquirit miles ex meritis factis absolutum dominium armorum, quod prius non habebat. Tandem si arma donentur per onere, quod in se suscipit miles praeliandi ipsis armis, et perpetrandi illud facinus, utique tunc transfertur dominium armorum in militem; ceterum arma non tribuuntur in praemium facinoris patrandi; sed donantur per onere praeliandi contractu quodam innominato.

Unde colligitur insufficacia huius instantiae de equo et armis in anticipata sollutione futuri laboris

à Domino famulo, et à Rege militi conceditur. Nam unio hypostatica non potest concedi imperfecte, et quoad usum, in ordine intentionis: et deinde praevisis meritis, concedi simpliciter; et non praevisis, negari simpliciter in ordine executionis; sed eo ipso quod datur decretum absolutum et efficax intentionis, absolute, et simpliciter conceditur; quia cum prius illud decretum intentionis, volente ipsi adversarii fatentur, respiciat unionem hypostaticam praescindendo omnino a meritis, et illius conferenda est unio, sive Christus eliciat opera meritoria, sive ea non eliciat.

Quapropter in exemplo adducto arma et alio dominio possessa possunt esse praemium facinoris, quod miles perpetravit eisdem armis ut imperfecte et solum quoad usum concessis; quia sub una ratione scilicet causa meriti; et sub alia scilicet illius praemium et effectus: scilicet enim causa meriti ut imperfecte, et solum quoad usum possessa: scilicet vero praemium et effectus meriti ut perfecte et simpliciter translata in dominium militis merentis: ac consequenter ut participant rationem praemii, conferunt militi merenti ut merenti aliquam utilitatem, nempe absolutum eorum dominium, quam utilitatem non acquireret ille miles, si non eliceret merita, sive si non perpetraret illud facinus; vel si tale meritum non remuneraret. Unio vero hypostatica cum per prius decretum intentionis concedatur, non solum quoad usum, et donatione conditionata, sive dependente a meritis, sed absolute et simpliciter non potest in executione concedi ut praemium meritorum; quia cum vi primi illius decreti humanitas Christi possideret unionem cum Verbo quamvis non eliceret merita, vel quamvis merita eliciti non remuneraret; unio in executione concessa non adderet aliquam utilitatem, qua careret Christus, si eius merita vel non essent, vel non remunerarent: ac consequenter non posset concedi in praemium illorum meritorum.

Subiungo aliud discrimen. Valor facinoris addilitare pervenit fr ab armis, & à fortitudine, prudentia, & perito militari: valor meritorij Xpti provenit fr ab unione hypostatica; & ideo, lo arma possent ee pmium facinoris futuri; unio in hypostatica nõ posset ee pmium meriti subsequentis Xpti. Rõ ẽ; q ex eo q illud, à quo nõ desumit fr valor meriti, sicdat substitutiuz meriti futuri, n infert, q idez sit meritu & pmiu, eo q effus vn eius ra eande, roe, & in eodez genere & modo cause; q qdez inferret si illud, à quo meritu desumit fr totu valorez, sive q ẽ prius frale meriti, daret intuitu ipsius meriti vẽ futuri: na unio hypostatica, q ẽ priu frale & substitutivuz essale meriti, ẽat pmiu ipsius meriti.

Ad 3u exemplu reo in eo eventu dominiu vineæ ab initio stractus transferri in emptore, p onere, q tunc in se suscipit eas colendi vineã, qua reddendi fructus eius futuros venditori, ac inde in ipso ogressu emptionis, & venditionis transferri ius p iure, videlt eius vineæ p iure ad fructus futuros; & illud manere in emptore, hoc vº in venditore: & ideo dici vulgo in illo eventu vineã dari p fructibus eiusdez vineæ. Et qdez tunc evenit, quod sup. tandez dicebamus posse accidere in casu militis, nempe q dominiu armoru transferat ab initio stractus in milite p onere, q in se suscipit pliandi ijs armis.

Insuq do dominiu vineæ transferri in emptore ab initio stractus, p q emptor fructus vineæ daturus est in pmiu eiusdez vineæ; nihilominus nego inde inferri Xptu potuisse per me-

rita

rita subsequentia mereri unionem hypostaticam quoad totam eius existentiam. Ratio disparitatis est; quia fructus vineae post venditionem domini eiusdem vineae in emptore; gaudentis ab initio contractus ita potest vinea vendi, ut si postea tempore assignato tradantur vineae fructus venditori, iudicet translatum dominium ipsius vineae ab initio contractus in emptorem; secus si non tradantur: in quo casu emptor habet ius conditionatum ad vineam. Dominium enim sic translatum in emptorem non est prerequisitum necessarium, ut vinea fructificet; nam eodem modo fructificaret, si tale dominium maneret apud venditorem: inde nullum est inconveniens, quod fructus vineae sint causa translationis dominii in emptore. At cum unio hypostatica sit prius formale necessario requisitum ad merendum, et constitutivum essentiale meritorum Christi infiniti valoris non potest Christus per ea merita subsequentia promereri unionem hypostaticam quoad totam eius existentiam; quia prius formale necessario requisitum ad merendum, sive constitutivum essentiale meriti nequit cadere sub ipsum meritum. Tandem existentia vineae est necessario requisita, ut ex illa colligantur fructus; ut existentia unionis hypostaticae est necessario requisita ut Christus eliciat merita infiniti valoris: verbum inde solum infertur quod ut fructus vineae non possunt causare totam existentiam ipsius vineae, sed ad summum translationem dominii; ita merita Christi non possunt causare meritorie unionem hypostaticam quoad totam eius existentiam.

4° exemplo potest fieri satis ipsi, quo absoluta manent tam 1ª et 2ª exemplum. Ad rationem à priori desumptam ex paritate causae finalis, respondetur ipsius esse disparitatem inter causam finalem et causam meritoriam: nam causa finalis per suam cognitionem et inten-

tionem

tione movet ut illi tribuat extra; at causalitas non movet per suam cognitione et intentione ut illam tribuat extra; ergo potius praevisa ut existens, saltem per aliquam differentiam temporis, ut illi afferat praemium, movet. Nunc finis ut praevisus in intentione non potest movere ad suam executionem, sive non potest causare se ipsum in executione: praemium ergo formale sive attributivum essentiale meriti non potest movere ad executionem sui, ut praemium eiusdem meriti; quia ipsum meritum praesupponat existens, ut possit movere sive causare praemium. Necessarium est, quod praemium formale, sive attributivum essentiale talis meriti praesupponat eius existentiam ut moveat, sive ut causet praemium. Cum ergo unio hypostatica sit praemium formale sive attributivum essentiale meritorum Christi infiniti valoris debet praesupponi existens ut merita Christi moveant et causent tale praemium. Unde ipsa unio non potest esse praemium meritorum per ipsam essentialiter attributi; nam tribueret, quod ante possidetur a merente: quod ut diximus, et praesenti est contra rationem praemii: nam praemium ex se tale est, ut afferat aliquam utilitatem merenti, qua ipse merens careret si eius merita non remunerarentur.

Obiicies 2°. Deus potuit decernere omnino liberaliter subiective dare Christo unionem hypostaticam propter merita ipsius, quae desumerent valorem ob ipsam unionem: et deinde in ordine intentionis possent considerari ea merita Christi ab aeterno futura; ergo haec merita Christi sic praevisa possent movere Deum ad executionem incarnationis: ergo Christus suis meritis potuit mereri incarnationem in executione, quo ad totum eius extra. Et declarat mag. quia Deus potest eligere omnino gratuito praedestinatos ad gloriam propter me-

meriti ante ipsa merita illorum absque persona: quemadmodum voluit, licet non velit tribuere gratiam praedestinationis, nisi propter merita, est subiective omnino gratuita et liberalis, et minime cadens sub merita: et insuper infert ipsa merita: et post ea absque persona confert in executione gratiam propter merita: fil

Ita dicens illud intentionem praedefinientis unionem hypostaticam et dandam propter merita pariter importantia sub valore ab ipsa unione, est implicatoriam: quod ex una parte exigit ut unio tribuatur in praemium meritorum: et ex alia tota perfectio unionem ut non possit subire rationem praemii, quia praemium in ratione praemii debet communicare aliquam utilitatem merenti, quod ultra meritum illi accrescat ratione praemii: alioquin enim esset utilis foret merenti remuneratio, ac non remuneratio meritorum. Donum sic collatum nullam utilitatem communicaret merenti ultra meritum; siquidem unio hypostatica constituit intrinsece et essentialiter illud meritum Christi, propter quod illi posset conferri ipsa unio hypostatica: quare unio hypostatica sic collata non potest habere rationem praemii: ac consequenter est praemium, ut conatur obiiciens ostendere, et non est praemium in illius dicere ut probabimus. Et inde ipsum dicens est implicatorium. Nec urget paritas desumpta ex Deo volente liberari et electione praedestinatorum ad gloriam propter merita siquidem ea merita non constituunt per gratiam; ac proinde nec sunt praemium.

Obiicies 3°: non repugnat meritum in spe, sive formam solutionis; nam aliud est meritum remunerandum: et aliud est praemium, seu solutio: illud est, quod ut iam praeexistens in executione movet ad praemium conferendum: hoc vero est, quod non existit ante, sed post collationem praemii; et ideo dicitur meritum in spe, quia praemium tribuitur tunc in spe meriti; ut solet dari merces in spe futuri

turi physicę n' repugnat, q̄ Deus duceriset s ferre Xpo uni-one hypostica in spe, vel quasi spe meritoriæ operas Xpi subsequentium unione. Ad quę doctrinam sfandam stunt objicientes exemplis de equo, armis & vinea sup allatis.

Ego falsum ēē ans. Et qdem universim hę merita in spe, quorum inventor, ut credo, fuit P. Didacus Baza in manuscriptis de pdestinatione, late impugnant P. Montoya de Providentia disp. 18 sect. 5. P. Cardinalis de Lugo de Incarnatione disp. 27 sect. 3. P. Ovied. t 2ę tract. 7 de merito stroi 1o. puncto 4. P. Ripalda tomo 2. de Ente supnali disp. 86.

Mihi etiam displicent. Primo; q̄ meritum non ēē causa pmij in gre ēē finalis, s' in genere cę efficientis; s' hęc merita in spe, & g num physice solutionis causarent pmiu in grē cē finalis, & n' in grē cę efficientis: g repugnant hęc merita in spe & p num physice solutionis. Maiore cum D. Tho 3 p. q. 2. art. 11, & qone 29 de verite art. 6 tradunt wits Theol. ea q̄ ulterius infra sfirmabimus. Mir. facile suadet. quia Doctrina de meritis in spe antecedenti ad extationem pmij pendens merita solum ut futura sub sditione sfert: n. pmiu in spe meriti q̄ seia media pendet a Deo sub sditione futurum; s' merita posita solum ut futura sub sditione solum poss. causare pmiu in grē cę finalis; ac sequenter nulla roe in grē cę efficientis: g &.

Nec satisfacit; si dicas merita illa in spe n' movere in statu sditionato. q̄ non desiderat a Deo status sditionatus, s' status absolutus illorum. D. n. ē. Etiam si ut volo ea remuneratiora ameb it inferat status absolutus meritorum, nihilominus ea merita in spe solum poss causare pmiu in grē cę finalis; nam q̄ applicat medium

mediu, qua præcognoscit finem esse obtinendum, si tale medium apponatur, solum movet a bonitate finis in genere causæ finalis; ubi certo certius; et in apponit medium in spe, seu intentione et desiderio consequendi non statum conditionatum, sed absolute existentiam finis: ergo tu Deus non desideret statum conditionatum, sed absolutum meritorum tu concurrerent ea merita in spe ut causæ finalis.

2°. quia si hæc merita in spe sive ut causæ finalis et conditionis haberent vim merendi; posset homo mereri tam gratiam, quam tam electionem Dei ad illam: et Xristus posset mereri, non solum unionem hypostaticam, sed et ipsam tam divinam prædestinationem ad illam; sed hæc sunt absurda: ergo. Probo sequelam maioris. Quia Deus prævidens merita sub conditione futura tam hominis quam Xristi, posset desiderare ea merita utriusque non tam statu conditionatum, sed tam statu absolutum ut prius et solutione electionis ad tam gratiam, et prædestinationis ad unionem hypostaticam: et hæc ipsa divina voluntas reflectens super se posset amare se ipsam tanquam primum illorum meritorum, prius quam ipsa merita considerentur ut absolute futura: ergo etc.

3°. quia omnino repugnat gratiam dari propter merita tanquam propter prius, et simul dari, ut existant ea merita: sive dari, quia futura sunt merita, et simul ut futura sint merita: sed sic foret hæc causa de meritis in spe; hæc duo componerent recte: etenim unio hypostatica daretur, quia futura sunt merita Xristi, et ut sint futura: ergo negatur esse verum hæc causa de meritis in spe. Probo maiorem. Est omnino repugnat prædestinatum eligi ut sanctus sit, et sanctum eligi, quia sanctus est: ut ex illo Pauli ad Romanos cap. 8: vocavit nos vocatione sua sancta, ut essemus sancti: et ex illo ad Ephesios cap. 1°. elegit nos in ipso, ut essemus sancti colligunt D. Hieronimus ad Ephesios cap. 1°, D. Aug. de correctione et gratia cap. 9 et de prædestinatione Sanctorum cap. 18, et de

dono

bono perseverantiæ cap. 13, et Epistola 1.a 7. et 10 ad Simplicianum q. 2.a et Diiliu Atrausicanum lu can. 8, et 2y can. 25. dum expendit illa vba Pauli ad Thimotheum cap. 1o: misericordiam consecutus sum, ut sim fidelis. Unde sic arguunt. vocati sumus, ut simus sancti: et misericordiam consecutus sum, ut sim fidelis: ergo non quia futuri eramus sancti; seu quia futurus eram fidelis: hoc è, ex meritis nostris. Modo sic. Hæc ablatio Dei nulla est contra Hæreticos, si posset quis eligi ut sanctus sit, et sit quia sanctus è: et misericordiam consequi ut sit fidelis, et quia è fidelis. ergo si illatio Dei et Diliorum recta è doctrina hæc de meritis in spe, salsa est et falsa reiicienda è. Et sane non multum differt ab errore Semipelagianorum docentium merita futura sub conditione sufficere, ut illis sub tali statu collatis deberet præmium, si serviti ad explicationem eorum, qui docent Deum regi sola scientia simplicis intelligentiæ, ut tribuat præmium pro futuri meriti.

Ad exempla de equo, armis, et vinea, patet ea, quæ sup.a diximus, nec equum, et arma ob bonum eorum usum, et vinea ob eius fructus tanquam præmium, ea intendendo ut finem, posse donari priori natura, immo et quæ dona supernaturale posse priori natura concedi ob bonum eius usum, illum intendendo ut finem; cæterum ea sola non posse dari pro eo priori natura, ut præmium solutionem, seu boni usus præmium. Ratio utriusque è, quia vera solutio et præmium ex natura sua supponunt debitum ab illis, seu ius ab illis ad illa, quod quidem debitum seu ius, cum non possit existere, nec cognosci ut absque existens priori natura ad suum præmium; ideo solutio præmii, seu præmium boni usus non pòe dari in priori natura ad præmium seu bonum usum; possunt ea dari in spe præmii et boni usus, intendendo præmium, seu fructus, et bonum usum tanquam finem; quia finis non debet præsupponi, nec cognosci ut absque existens, ut desideret, et intendatur. Ratio 2.o ad præsumptum argumentum, omisso antecedente, negando consequentiam, quia etsi è certo nostra præcita merita in spe non possent dari unio hypostatica ob merita Christi in spe, in eorum minore subsequentia, et pro iuris dignificata, quæ prius dig-

dignificans intrinsece meritum, neque divinitus potest cadere sub meritum. Probatur; quod id, quod accedit in operationibus meritoriis tamquam principium et conditionis non potest illis valorem afferre: aliquando cum Christi ad quod inituendum in esse physico digni, et valorem merenti accederet primum, sit ipse valor meritorius, daret prius dignificans prius in primum sui ipsius, ac daret in primum valoris meritorius; quod quidem manifesta involvit implicationem.

Sectio 5.

An Christus Dominus meruerit de facto
seu potuerit mereri divinitus
circumstantias Incarnationis.

Subsectio Prima

Stabilitur vera sententia.

Diximus de merito Christi cum substantia Incarnationis, agimus facimus ad meritum Christi circumstantias incarnationis: vocamus quod Incarnationis circumstantias, quod hic et nunc est unione hypostatica humanitatis cum Verbo ratione ipsius conservationis hypostaticae.

Sit prima conclusio: Christus Dominus per sua opera unione hypostatica dignificata in 1° instanti potuit mereri, et de facto meruit ipsius unionis conservationem pro reliquis subsequentibus instantibus. Probatur: quia unio hypostatica ut existens in 1° et sequentibus instantibus non supponitur pro 1° instanti ad dignificanda opera Christi elicita in ipso 1° instanti, non repugnat, quod opera Christi Domini per unionem hypostaticam dignificata et existentia in 1° instanti existere talis unionis merentur conservationem, pro unionis pro 2° et sequentibus instantibus: ergo Christus per sua opera unione hypostatica dignificata pro 1° instanti existentia potuit divinitus mereri talis unionis conservationem. Praeterea magis gloriosum est Christo Domino habere ex meritis, quae sunt illius omnes

onis

onis hypostaticae conservatione: et nullum est inconveniens extra ordinariam providentiam in eo, quod ita res evenerit. quod Christus de facto per opera primi instantis promeruit unionis hypostaticae conservationem sive continuationem.

Probatur 1.° quod Christus eo ardentissimo amore, quo Sacramentum Eucharistiae instituit et confecit, meruit, ut eius humanitas actione Eucharistica poneretur sub speciebus panis et vini omnibus instantibus subsequentibus, in quibus Eucharistia fuit: ergo Christus per sua opera unione hypostatica dignificata potuit mereri ipsius unionis conservationem per sequentibus instantibus. Probatur 2.° quod existentia unionis hypostaticae per instantes sequentibus ad illud instans, in quo unio hypostatica habuit la existentiam, est prorsus distincta a merito eius et dignificato per unionem hypostaticam: et Christus et sic merens haberet fructum per conservationem unionis hypostaticae ipsius seu meritum augmentum bonorum extra suum meritum: quod ea existentia subsequens, sive conservatio unionis, quod est prius meriti existentis per 1.° instanti, et potuit non existere eo merito existente, et est bona merenti: atque proinde cum tale meritum per ea remuneratur, augetur merens aliquo bonum, quo careret, si eius meritum non remuneraret.

Quod dico

Sit 2.° dicto: Potuit divinitus unio hypostatica, sive quod aliud prius merito secundum tempus eius existentia ei premium meriti ante abire futuri, et tempore subsequentis, et ab ipsa unione sive a quovis alio prius dependentis in eo merito dignificanti. Probatur et explico sic: Deus potuit decernere ab aeterno decernere existentiam unionis hypostaticae per tempore A futuro; ita ut decretum sit existentia ipsius unionis per tempore B antecedente ad tempus A, si videat Christum operari meritorie in tempore A. Etenim in

hoc

hoc casu primò meritum Xpti videt ut a b[ea]e futurum v.g. in adulta ætate; deinde unio hypostatica, q[uae] ponenda erat in primi d[ic]ti a b[ea]e, et daturu erat valorem merito in tempore existenti, dat ut præmium talis meriti in tempore anteriori, nempe in tempore B: acquirde unio possidet ut præmium p[ro] tempus B: et duravit eius possessio p[ro] tempus A, in quo existentia eius v. a b[ea]e decreta fuit independenter a meritis: et substituit meritum Xpti in ratione meriti condigni.

In hoc casu meritum Xpti ut dignificatum p[er] unionem hypostaticam a b[ea]e futurum e[st] in tempore A p[er] ut indifferens, et duravit p[er] p[rae]mio ne pecu unione hypostatica ut existente in tempore B antecedente, et eius cognatione: [illegible] tale meritum p[otes]t conferri ut præmium possessio eiusdem unionis p[ro] tempore B ante. Patet ergo; q[uia] unio hypostatica ut si collata p[er] modum p[rae]mii p[otes]t separari ab eius merito, et et bona merentis, et ratione huius p[rae]mii acquisito persona merens [illegible] sua merita augmentum bonorumque careret, si eius merita n[on] remunerarentur isto p[rae]mio.

Sic Xpus præmereri in pueritia ætate stimulationem sue unionis hypostaticæ p[ro] ætate adulta tamq[ua]m p[rae]mium, licet ipsa unio sit p[ri]ncipium totale meriti, ut sublatum probavimus: q[uia] Xpus a b[ea]e etiam in ætate adulta p[otes]t elicere, q[uo]d quæ mereat extra anteriorem ipsius unionis tamq[ua]m p[rae]mium. Probo ergo; q[uia] licet p[rae]mium n[on] potest conferri ante p[er]sonam a b[ea]e merita, id e[st] dicimus conferri ante antecedentia reali temporis ad extra actualia et exercita meriti: ut liquet in gra[tia] collata Angelis, Adamo, et antiquis Patribus p[ro]pter merita Xpti ante actualia et exercita ipsius

Xpi extra: ergo etc.

Sit 3o dicto: Xptus nec divinitas possit mereri meritis prioribus posteriora extra, et sic meritis posterioribus anteriora extra unionis hypostaticae, itaut pro omni tempore suo extra haberet ex meritis unionem hypostaticam. Probatur. Non possunt mereri unio hypostatica ut principium merito Xpi nisi praesupponat et praecedat existens meritum Xpi; et non potest praesupponi et praecedi existens meritum Xpi, nisi praesupponat et praecedat existens unio hypostatica ut principium formale illius: ergo non possunt mereri unio hypostatica ut principium meritorum Xpi, nisi praesupponat et praecedat existens ipsa unio hypostatica. Sed unio hypostatica quatenus praesupponit et praecedit existens meritum Xpi, non habet ex meritis: neque de his iterum possunt formari idem argumentum donec deveniamus vel ad prima merita, ne detur processus in infinitum: vel ad prioritatem et posterioritatem unionis eiusdem in eadem instanti reali, siquidem ut substituit meritum est prius existens, et posterius existens, quatenus est principium.

Item: si Xptus pro omni tempore suo extra haberet unionem hypostaticam ex meritis, nempe in aetate adulta ex meritis aetatis puerilis, et in aetate puerili ex meritis aetatis adultae, unio hypostatica ut est principium necessarium meriti posset saltem divinitas cadere sub meritum; et unio hypostatica ut est principium necessarium meriti Xpi neque cadere, neque divinitas sub meritum: ergo etc.

Probatur minor, deinde probatur utique, quod si Xptus pro omni tempore suo extra posset saltem divinitas habere unionem hypostaticam ex meritis modo dicto, nulla esset temporis differentia, in qua unio hypostatica non caderet sub meritum: et alia differentia temporis est unio hypostatica principium necessarium meriti Xpi: ergo in ea hypothesi unio hy-

pos-

postica quatenus e principium narium meriti Xpti, caderet sub meritum. Probatur: quia ut unio hypostatica quatenus e principium narium meriti Xpti n caderet sub meritum, narium erat, q esset aliqua differentia temporis n caderet sub meritum; ergo in ea hyposi nulla esset temporis differentia in qua unio hypostatica n caderet sub meritum: ergo in illa hyposi unio hypostatica quatenus e principium narium meriti caderet sub meritum.

Hoc modo ... primi sylli: q unio hypostatica quatenus e principium narium meriti e indifferens ad praemium et nationem praemii, quo ipsum meritum remuneratur; ergo unio hypostatica ut e principium narium meriti, neque divinitus potest ee indifferens ad se ipsam, quatenus ipsa e principium narium meriti: ergo unio hypostatica ut e principium narium meriti Xpti, nequit cadere neque divinitus sub meritum: sive q idem e, nequit ee praemium meriti, a ... tuit quibus illud constituit. Mar suadet q principium narium meriti e indifferens ad ipsum meritum, eam indifferentiam q naria e ad libertatem meriti, ergo quod e indifferens ad meritum e etiam indifferens ad praemium, siquidem meritum e ca moralis praemii eius effectus: ut &c.

Probatur 2o. quia vel praecedit meritum etatis puerilis, vel meritum etatis adultae: vel utrumque existit simul: si ... ergo unio prout existens in etate adulta sit praemium illius meriti, ipsa ut existens in etate puerili n e premium. Hoc probatur: quia n potest ee praemium meriti etatis puerilis: nam cum constituat tale meritum ut praecedens in ea etate, meritum remuneraret de ipso tamquam praemio, q omnino repugnat. nec tamen ma tunc potest ee meritum etatis adultae, q non potest dari praemium q n praecedit saltem ut abs futurum;

puritu

merit͡ꝫ ætatis adultæ n̄ pōe p̄siderari ut abs. futurꝫ, p illo priori, ıx quo ɔfert̄ unio hypostica, & p̄cedit meritꝫ ætatis puerilis: ꝭ si prius decernatr Xpus in ætate puerili, & existat eius meritꝫ ı priori nr ad absq futuritiōne meritorꝫ Xp̄i in ætate adulta; unio ꝑut collata in ætate puerili nullo modo cedit à Deo ꝑꝑꝫ merita Xp̄i, ꝫ ōino gratis cedit. Et è averso ꝑꝑꝫ idem argꝫ si nō admittatr, neonjē q̄ p̄cedat meritꝫ ætatis adultæ, n̄ pōe unio hypostica ut collata in ætate adulta ēē ꝑꝑꝫ merita Xp̄i.

Tandem si utrumq. meritꝫ decernatr simul, ꝫ ē: p̄miꝫ in rōe talis importat essaliꝫ augmentꝫ bonorꝫ pꝛe merentis ultra meritꝫ ipsiꝫ; ꝫ unio hypostica ut collata Xpo ꝑut merente sat toto vitæ tempore n̄ importat augmentꝫ bonorꝫ ultra meritꝫ ipsius Xp̄i: ꝭ unio hypostica ut collata Xpo ꝑut merenti sat toto vitæ tempore n̄ pōe ēē p̄miꝫ meritorꝫ Xp̄i. Abo minꝫ; q̄ unio hypostica sic collata ɔfert possessionem sui rā merentis toto vitæ tempore; ꝫ Xpus ut p̄ise merens toto vitæ tempore, et n̄ remunerent eius merita hoc p̄mio, het possessionem unionis hypostice toto vitæ tempore: nam Xpus ut dignè merens unionem hypostica eam importat ut prius fʒale essalis naturꝫ dignificans tale meritꝫ: ꝭ &c.

Dō 4. 2dō: Xpus potuit mereri, & de facto meruit unionem hypostica qm sieptꝫ accitales & circunstantias, quæ supponunt absolute unionem hypostica Xp̄i, eamq. reddunt æstimabiliorem, & magis gratam ipsi Xpo, & Deo. Pr. ideo Xpus n̄ potuisset, ac ɔsequenter nec de facto meruisset unionem hypostica qm sieptꝫ accitales & circunstantias, quæ supponunt absē unionem hypostiꝫ Xp̄i, eamq.

reddunt estimabiores, & magis gratas ipsi Xpo & Deo; quia ut fr merens non fieret per hoc prudentior, quia si eius merita non remunerarentur illo praemio; & Xpus ut fr merens fieret ditior per hoc praemium: Ergo &c. Pbo min. quia Xpus ut fr merens solus importat ut prius essentialiter necessarium ad meritum Xpi unionem hypostaticam cum essentialiter principijs: sed unio hypostatica cum eos coprus accitales, & circumstantias non est prius essentialiter necessarium ad meritum Xpi: sed potest cognosci Xpus ut abstrahens merens, quod praescindat unione hypostatica cum eos conceptus accitales, & circumstantias: ergo si praescindat ab omni praemijs unione hypostatica cum eos conceptus accitales & circumstantias; vere illius praemij acquirit augmentum honoris extrinsecum meriti Xpus ut fr merens fieret ditior hoc praemio.

Sit 3a concl. Aia Xpi unita Vbo potuit de potentia divinitus mereri unionem hypostaticam sui corporis cum Vbo: de facto tamen illam non meruit. Prima pars suadet, quia nulla apparet repugnantia: etenim quae contradictio est in eo, quod aia Xpi praecedat tempore, vel per priori ne, unita cum Vbo: & sic operet honeste, mereat quod de condigno unionem sui corporis cum Vbo? 2a est pars pr. quia de facto aia Xpi non fuit prius unita Vbo, quam corpus: imo si aliqua pars prius assumenda foret, ea maliter eet corpus; quia aia maliter creat ad exigentiam corporis existentis, & per priori ne dispositi: Ergo &c.

Subsectio 2a.

Fundamenta opposita solvuntur.

Opponitur 1o. 3o.

Ex dictis: mereri conservationem unionis hypostaticae est mereri per 1. instans existentiam unionis per seq. & 2o instans

instanti; ergo extra unionis. Sed 1° instanti est eadem ac extra unionis pro seq. 2° instanti: ergo mereri conservationem unionis hypostaticae est mereri existentiam unionis, quae est intus instanti pro seq. et 2° instanti: ergo unio hypostatica dignificaret merita Xpti pro primo instanti ad obtinendam se ipsam pro seq. et 2° instanti: sed hoc repugnat: ergo &c. Ostenditur 1°. Totus valor meritorius Xpti ab unione est, non a duratione: ergo antecedens duratio pro 1° instanti non dignificat merita Xpti: ergo valor meritorius Xpti remuneraret se ipso ut praemio. Ostenditur 2° ex Gonet disp. 7. art. 3. paragrafo 3. Incarnatio continuata idem est cum Incarnatione ut 1° producta: ergo si Incarnatio ut 1° producta non potest cadere sub meritum Xpti, incarnatio ut continuata non potest cadere sub meritum Xpti. Probatur antecedens: quia continuatio unionis hypostaticae nihil addit supra ea, quae ipsi unioni conveniunt ex vi primae suae productionis: etenim non continuatur in esse per additionem alicuius, partis, gradus, vel actionis, aut divini auxilii: quia est tota simul, et commensuratur duratione divino indivisibili, nempe aeternitate participata, siquidem est immutabilis et permanens.

Respondeo 1°. ad argumentum et eius confirmationes, idem potest esse pro 1° instanti causa meritoria et exactiva sui ipsius pro 2° instanti; dummodo sit aliud virtualiter et moraliter et ideo dignum aestimatione; et tale esse unionem hypostaticam in tali casu.

Instas 1°. Ergo causa physica efficiens nunc existens potest se ipsam causare in instanti seq. 2°. quia causa efficiens physica petit simultaneam existentiam sui cum sua actione et effectu: quia causa meritoria petit simultaneam existentiam sui cum suo praemio et effectu.

Respondeo nando utrumque q. tota: nam in eo differunt causa physica et

efficiens et ca exactiva; q̃ ca phica efficiens requirat se ipsã causare et petat simultaneã coexistentiã sui cũ effectu ppt rões, quas dedi libro 2° phicorũ exaciv. ... n posit se ipsã petere p eo instanti, in quo exigit, poe se ipsã exigere p seqĩ instanti; ac proinde petit simultaneã existentiã sui ut causæ cũ se ipsa ut effectu: ut in rebus nõ sua pmanentibus oẽs debent fateri. Inde cũ ca meritoria n sit ca phica efficiens s. exactiva, poe p mune causare sive exigere se ipsã p instanti seqĩ q̃ ad eã causalitã sit necia coexistentia meriti ut causæ cũ pmio et eius effectu. qua ppt unio hypostatica poe in 1° instanti dignificare merita Xpi ad sequendã se ipsã ut pmiũ in instanti seq.

Instas 3° cũ Lanet. pmiũ meriti ẽ ca efficiens moralis pmiĩ: q. debet distingui re ab illo. Pr. nõ. Quia ca efficiens phica debet re distingui a suo effectu; s. eadẽ ẽ rõ de causalite phica, ac de morali quoad hoc, siquidẽ causalitas moralis ẽ realis. 2° Resp. negãdo anti nandõ nõ. Ad pbationẽ, sdo maiorẽ, et nõ minorẽ; q̃ ca meritoria non causat, ut ca phica efficiens p causalitẽ phicã, s. p causalitatẽ intentionalẽ, ac proinde cognitã p 1. instanti a pmiante poe ipsã movere ad sui extã p 2° instanti tanq. pmiũ obtinendũ.

Resp 2°. ad pncipiũ argũ existentiã unionis hypostaticæ in 2° instti ẽ re distinctã ab existentia eiusdẽ unionis p 1° et anti instanti, q̃ ut docui lib 4. phicorũ ... 2ᵃ disert. 2ᵃ a sect. 2ᵃ, et in metaphã ... 4. dissertatione 1ᵃ. sect. 2ᵃ. existentia refererate n alligatã tempori determinato ẽ distã re. ab eiusdẽ rei esstã, et indistã ab ipsius rei duratione, et essentiã

sau-

successiva. Unde à fuentis svellunt, argu & ejus oppositiones: ng argi' min. falsa è; siqdj extra unionis hypostaticæ p 1. instanti n è eadj ac extra ejusdj unionis p secundū inst. Insup ans primæ oppositionis eq è falsus: naj valor meritorj Xpti pvenit fr ab unione ut existente; ac pinde à duratione q identificat cu extra. Præterea ans 2æ oppositionis & ejus pbatio falsificatur: naj incarnatio ut consumata è eadj cu extra, non v. cu extra cu incarnatione ut 1º pducta: naj plj extra dicit extra in seq. & 2º instanti, qua non habuit in 1º & anti instanti.

Opponis 2º cu Lugo disp. 27. sect. 2 num 20. Humanitas Xpti sanctificat, media unione p nram divinaj: g si ex meritis het unionem p 2º instanti, ex meritis sanctificat p 2º instanti; & hoc è & Ecclesiæ PPs q universi affirmant Xpum pria exercitatione & labore non fuisse sanctificatum, & sola nra dina: g & Ifr. prima pductio unionis hypostaticæ è titulus adequatus ut conservet: g ejus conservatio n' fuit ex meritis Xpti.

Resol' nando ta cōa, quia sanctificari è fieri sanctus, q p 1. inst. in quo subsistit sanctus, intellige, non v. p sequentibus, in qqbus ea sanctitas conservat. Resp. 2 admittendo cōa: assero q id n' ce & Ecclesiæ PPs q isti solū ostendunt Xpum ce infinite & substantialiter sanctum p Deitate, & n' solū p gra accitale, quej in nobis ppriè exercitatione & labore acqrit & semp augetur. Ad oppositionē, dato ans & no cōa. Naj q debit ex aliquo titulo, ej posè sccedi ex meritis: ng in unione è titulus ad gtā corporis Xpti, & nihilominus ces Thei qbg subscribit ipse Lugo disp. n 22 docent dotj fuisse

fuisse Xpto ex meritis

Instas ex ipso Lugo. Dimanatio unionis hypostaticae debita ex titulo primae productionis ipsius ante merita Xpti; ergo quod aliunde praesupponit debitum non potest esse materia praemii: nullum enim augmentum bonorum accidit merenti ex eo quod habeat ut praemium quod aliunde erat habiturus etsi non mereretur, vel etiamsi merita non remunerarentur: sed dimanatio unionis hypostaticae non potest in Xpto esse materia praemii.

Hoc argo est ubi Calvinus, et aliquas propositiones exclariz, cui reo distinguendo maiorem: debetur titulo iustitiae: nego maiorem: titulo dignitatis: concedo maiorem. Contraque minorem: quod aliunde praesupponitur debitum titulo iustitiae non potest esse materia praemii: transeat minor: titulo dignitatis: nego minorem et consequentiam. Etenim cum idem, quod titulo dignitatis et non titulo iustitiae debetur, non teneatur conferens necessario servare, potest illud ex meritis conferre seu conservare: ac consequenter potest Deus propter merita Xpti servare unionem hypostaticam, quae non titulo iustitiae, sed titulo dignitatis petit conservationem suam: et quidem ipse Xptus tunc propter sua merita acquirit totam stabilitatem conservationis unionis hypostaticae, consequenter quoddam augmentum bonorum ultra sua merita: imo ipsa unio ut habita ex meritis est quoddam bonum morale distinctum ab ipsa unione ut habita titulo dignitatis; et gloriosius et gratius Xpto debetur haec conservatio unionis hypostaticae ex meritis, quam sine illis.

Opponens 3.° 5.ª ra, sectione ix P. Maratio disputatione .. sectione 3. Si Xptus Dominus posset mereri extra suae unionis hypostaticae et 1.° instanti suae conceptionis pro aliquo tempore ipsam subsequente et participante ab ipsa dignitate meriti,

n. priq mer in cadere sub meritq, quamqz priq meritē:
priq meriti n. poe cadere sub meritq, quapriq meriti
n. e, ut sepe diximus: & Sr sequella maris. quia
volor eorq actuaq tempore subsequentiq penderet ab
extra unionis hypostice in l. instanti, sigdz extra ip-
sius unionis q. sequentibus instantibus iste adulte pre-
dest, et originē trahit a l. extra unionis in etate Infa-
ntili.
Ita ex S. Atrice l. p.e disp. 29 n. 42. quia si
unio hypostica q e priq meriti Xpi caderet sub me-
ritq ipsius tempore subsequens, etq l. collatio, sive ex-
tra gra auxiliantis vel unionis hypostice posset ex
na rei dari per mediū tempore subsequens: sigdz
q diversis instantibus eade gra poe ee priq meri-
ti, et ipsius pmiq: et Xpus de facto meruit pmia
ipsq tempore antecedentia, s. 2a ex titra et Eccle-
sie SS. e to collatione sive extra grē auxiliantis
ee ex meritis et n. gratuita, et ej e D. oes Theoq
Divo Aug. subscribentes. ta extra unionis hypostice
fuisse ex meritis et non gratuitq; sigdz oes docent
fuisse gratuita ex eo, q nullq ante ipsq meritq p-
cessisset: in qua roe evidenti supponere excluso me-
rito ante, nullq aliud posse dari meritq, ac sequē-
ter nec subsequens, si unius n. fuisset gratis necessa.
q. &c.
Alio nando more, cuius pbatio eq e falsa.
Etiamq unio hypostica in dicta hypothesi n. foret
priq meriti, quatenus premiq e, sigdz quatq ex-
tens in etate adulta eet priq meriti, et pmiq illius,
quatenus extens in etate pueriti: et eadē res poer-
it &c. mea pria absq ulla difficultate poe ie pri-
q meriti et pmiq ipsius p diversis instantibus; sig-
dq

sigdem lo sit eadem cum essa, si e eadem cum extra et hyp. dicebamus posse ver 2° extra. Nec extra unionis hypostaticae in etate adulta Xpti dependeret in dicta hyposi ab extra eiusdem in etate puerili; si potius e dicta hec dependeret ab illa: Nam Deus prius decerneret extra Xpti pro etate adulta independenter ab ipsius extra pro etate puerili, et independenter a meritis: et deinde propter merita Xpti elicita in etate adulta, et prisca et alie futura decerneret extra Xpti in etate pueriti, et in 1° reptionis ipsius instanti.

Ad oratione vero nondo sequella maris; quod lo. 1ª gratia possit sedi propter merita temporis tabbrq. de facto in illa Deus tribuit gratiam et absque illo merito ipsius propter eam esfirtu quod dimensionis volvas nobis manifesta e ex sacra Scriptura, et Patribus: in quibus passim invenies tam gratiae collatione in ovno gratiorum quam ne dicat e ipsidem tam gratiae collatione ex meritis temporis subsequentibus. Cessante hac e ordinaria Dei providentia satis convinit ex eo, quod Deus semper homines spe praemii ad virtutem trahat, et timore poenae ab ... ...
... Sicut in hac providentia sedit Xpto primus propter eius merita temporis subsequentia quod tot hominibus si sedat in hac providentia lo. gratia propter merita ipsius subsequentia 1ª in extra unionis hypostatice in 1° suspirium instanti data fuit Xpto ... propter merita ipsius tempore subsequentia etiam adulta etate elicita, et prius prisca ut alie futura.

Vero nondo cum lo ea audeat admittere S. Cardinalis de Lugo disp. 4 sect. 2 a n. 91 ...

vel

oes Theologi uno ore fatent Xpum extitisse in 1° suae conceptionis instanti independenter a meritis: Itaque praesertim D. Aug. testimonia, quae in medium protulimus sect. 1a successione 1° et 2°, demonstrant. Unde arguo. A collatione unionis hypostaticae et generatione Xpi probat D. Aug. tam gratiam auxiliantem, qua lumen amplectimur fines, dari nobis gratis, et absque merito; sed ex D. Aug. haec 1a gratia auxilians datur nobis a 1° eius extra gratis, et absque merito tam antecedenti, quam consequenti: ergo collatio unionis hypostaticae concessa fuit Xpto a 1° eius extra gratis, et absque merito tam antecedenti, quam consequenti.

Nec satisfacit discrimen, quod subiungit Cardinalis Belugo, dum ait, mentem D. Aug. fuisse asserere tam exta utriusque gratiae fuisse gratuita in praefinitione Divina nec multum eius curasse de veritate exempli, quod id declaravit in prima Xpti conceptione et temporali extra. Contra enim est; D. Aug. probat tam exta Xpti in praefinitione Divina fuisse gratuita ex eo, quod 1° ipsius conceptio, et extra temporalis fuisset omnino gratuita: ergo indicavit tam exta Xpti in praefinitione Divina independenter a quasi alia extra et meritis ipsius, fuisse tam ipsius Xpti conceptionem, et extra temporale. Nec verisimile est D. Aug. voluisse ex falso exemplo suam veritatem inferre et persuadere, praesertim cum exempli veritatem magno conatu manifestare studeat.

Quamvis ergo mente D. Aug. recte non repugnare, quod 1a gratia, et unio hypostatica 1° conferantur primo suo primis praevisis meritis tempore subsequentibus, et ante praevisis ut abs futuris: de facto 1a neque tam gratia auxiliante, neque unione hypostatica ab initio existente temporali, ipsius dari propter merita tempore subsequentia, et ante praevisa ut abs futura. quibus accedit, quod is ordo decernendi

di prius Xptus gratis in etate adulta, et deinde in 1° instanti insti dependens a meritis, si sic: sed hec absque urgenti et positivo fundamento non est de facto admittendus.

Subsectio Tertia.

Tres posteriores scles ab arguis oppis pteguntur.

Opponens 1° sic Inprimis. In ea hypothesi unio hypostatica non esset pmium illius meriti, cuius est princ. finale, et nariis: quia Xpus diminuto pre meriti meritis prioribus posteriore exaltat, et sic posterioribus anteriore, unionis hypostatice ita ut pro 2° tempore sue istr heat ex meritis unionem Hypostaticam. At coa. quia si unio hypostatica non esset pmium illius meriti, cuius est princ. finale, princ. meriti non caderet sub merito qua princ. meriti est in dicta hyposi. Ans. suadet: quia unio pout extens in etate puerili foret pmium meriti etatis adulte; et unio pout extens in etate adulta foret pmium meriti etatis puerilis. quia &c.

Reo pdicta hyposi includere ptes implicationes, ut satis supra pbabimus. Preterea in ea vel daret mutua causalitas, et pcedentia in eodem gre unionis in uno insti ad ipsum pa[illegible] sic dicta unio in 1° instanti sive in etate adulta supponeret dignificans meritum ad se ipsum ut pmium in 2° instanti sive in etate puerili; et ipsa unio in 2° insti, sive in etate puerili supponeret dignificans meritum ad se ipsum ut pmium pro 1° instanti, sive in etate adulta: quod manifestam contradictionem involvit: vel saltem in aliquo instanti princ. meriti non caderet sub merito dignificato ab ipso, qua princ. meriti est. Sed princ. meriti neque cadere sub merito dignificato ab ipso, qua princ. meriti

è

e: ergo ea hypothesis implicatoria e. Minor pt; q solum unicus instans unio non pot cadere sub merita alterius instantis, si eranda e mutua causalitas in eodem genere: ergo ut cadat sub meritum, debet cadere sub meritum illius instantis, in quo ipsa supponit existens, et si ex meritis alterius instantis: ergo in eo instanti prius meriti, nempe unio, caderet sub meritum dignificatum ab ipsa, quae prius meriti e. Hoc vero repugnare ac proinde minor ee vera sic ostendo. quia in eo instanti meriti ut dignificatum per unionem ac proinde ut oriens cum illa praecederet prius nec ad prius in eo instanti collatum, et prius in eo instanti collatum eet unio. ergo praecederet ad unionem: ac proinde unio eet prior et posterior ratione se ipsa, quod manifeste implicat.

Instasa servando minoris hypothesis debita rationes propositionis adhuc poe ee ratione prius, quod ut hita ex meritis gloriosior et gratior e: ergo unio hypostatica secuta in instanti gratiae, et independenter a meritis prioritate nec, ut det valorem meritis, pot dari in eodem instanti reali per posterioritatem ad merita, tanquam prius illorum, quod ut hita ex meritis gloriosior et gratior e.

Sed disting. ant. possit quod ut hita ex meritis gloriosior et gratior e, nego ant. et dico quod aliunde nulla e repugnantia. ideo ant. tum pluribus de titulis repugnat, quod unio hypostatica sit ratione prius meritorum quatenus in eadem inst. reali ipsi dat valorem: nulla vero dat repugnantia in eo quod servata unione sit prius meritorum tempore praecedentia, a quibus ipsa dat valorem ut pt. solutio. Nam ut merita quatenus per unionem dignificata exigant prius, requirit quod ipsa unio existat in illo instanti, in quo merita existunt; imo

ideo

ideo exigunt, quo existit unio dignificans merita: sed non possunt exigere unionem in illo instanti tanquam principium, quia illo instanti, quo ipsa unio est prius merito. Et confirmatur quia implet merita in illo instanti exigere unionem tanquam principium, quia illa prohabent in ipso instanti; at non cum merita ut dignificata per unionem in hoc instanti nec supponant, nec habeant unionem pro sequenti instanti, sed habeant titulos dignitatis ad illam, unde, quod possint illam exigere et mereri tanquam principium pro sequenti instanti.

Insuper non potest esse una principium in hoc instanti, quod in ipso possideo et meum est, quia illud possideo et meum est: et sic se haberet unio ut prius meriti ad seipsum ut principium eiusdem meriti in eodem instanti: at ergo quod habuit et meum fuit, et quia illud tuum et meum fuit, potest dari mihi in principium in alio tempore subsequente, nempe quod per merita, quae tuum in ante, sed in hoc tempore subsequenti potest mihi abrenari: et sic se habet conservatio unionis: quae quidem potest abrenari, quia Christus solus habuit ius dignitatis ad eius conservationem: et sedit quum se in hoc instanti, quo Christus in ante illam tuum, et alicui opera pro illam dignificata; et quo dat ex illis gratior et gloriosior est.

Oppones 5 ex 1a stetis. Si Christus posset mereri, et de facto mereret unionem hypostaticam cum suis accidentalibus, et circumstantias, quae supponunt abrenationem hypostaticam, ea quae reddunt aestimabiliorem et gratiorem tam Christo, quam Deo; ipse Christus praedefinito ordine intentionis cum hac vel illa unione suae humanitatis cum Verbo, posset mereri hanc determinatam unionem ad Verbum cum excessu, quem dicit prae alia, ita Christus praedefinito ordine intentionis cum hac vel illa unione suae humanitatis

cum

cu Verbo, n. posse mereri hanc determinatam unionem ad Verbum ratione excessus, quem dicit pro alia: ergo &c.

Dr. minor 1a. quia meritum debet antecedere rationem suam realem et actualem existentiam ad voluntatem remunerativam, ita ut prius praevideatur quam sit simpliciter et ut praevisa merens ut merens, quam Deus velit remunerare; sed Christus praedefinitus ordine intentionis hanc vel illam unionem n. posse, neque eius merita ut praevisa in eo ordine intentionis, possunt antecedere rationem suam realem et actualem existentiam ad voluntatem remunerativam: ergo Christus praedefinitus ordine intentionis hanc vel illam unionem, et cuius merita sic futura n. habent rationem merendi, nec possunt mereri. Dr. minor; quia illud est discrimen inter merita praevisa ordine intentionis, et merita praevisa ordine executionis, quod illa n. praecedant, nec praecedant in se, sed in causa remota; quia tantum praecedit et praecedit ipsa divina intentio meritorum ante voluntatem remunerandi: haec vero ut vere et simpliciter praevenientia a voluntate merente praecedant, et in se praecedant: ergo &c.

Dr. eadem minor 2o; quia si Christus posset mereri hanc determinatam unionem ad Verbum ratione excessus, quem dicit pro alia, ad ipsum meritum praesupponeret existentem eius unionem hypostaticam ut praescindentem ab isto excessu; sed n. posse Christum ad ipsum meritum praesupponi ut existentem eius unionem hypostaticam ut praescindentem ab illo excessu: ergo eius unio ut praescindens ab illo excessu n. possit existere a parte rei; unio quae re vera praesupponit existentem et constituit Christum ut praecedentem, vel determinate excedit aliam unionem, vel determinate exceditur ab illa: ergo &c. Maior pr. quod ante meritum debet praesupponi existentem Christum eius ut praerequisito ad meritum quatenus distincto a praemio; sed unio hypostatica ut praescindens ab illo

exces

excessu è prius requisitus ad meritum Xpti in fieri valoris et dictus à pmio: f. &

Pr. 3. q. merita Xpti n' hent vim movendi ad pmium, nisi ut existentia, vel abse futura in executione. S. ut existentia vel abse futura in executione supponunt suum prius frale requisitum ut existens vel abse futurum in executione: g non possunt illud mereri sive excessum, quem dicit p' aliud. Patet con. q. sic possent illud mereri sive illud pratum, q. n' supponunt existens; et n' possunt illud supponere existens sive unum pratum, et n' sive aliud. g. Implicat. n. q. unio hypostatica supponat ut existens et praecedens prioritate sive unum pratum ad seipsum sive aliud: f. &.

Quarum implicat, q. ipsa unio sive aliud pratum, nempe sive excessum quem dicit p' alia, sit pmium pdestinationi. quia pmium ut pote effectus meriti è posterius meritum merito: f. si unio hypostatica sive pdictum excessum iret pmium, sive illum excessum iret posterior merito: ac proinde sive unum pratum iret prior, et sive aliud posterior se ipsa: siquidem sive illud illud pratum, sive q. è prius frale meriti iret prior merito, ac consequenter prior pmio: et sive aliud pratum iret posterior merito; nam sive illud pratum iret premium meriti. f.

Arg. ex Cardinali Delugo, q. in ea hypostasi Deus n' staret ut pmium unionem hypostaticam sive excessum, quem dicit ppt haec merita Xpti posita, quae postea re ipsa fuerunt, sed ppt alia possibilia. Pr. sequella. quia hoc meritum ut hoc meritum è, n' solum includit actionem meritoriam, sed etiam eius valorem, sed valor huius meriti, q. de facto existit è unio hypostatica et sive excessum, quem dicit p' alia: f. hoc meritum ut hoc meritum è, includit unionem hypostaticam

justitiae ejus, in excessu, quae dicit p[er] alia: q[uo]d si [in] eo signo, in quo praevidentur merita Christi, non videtur unio futura, nempe haec, in excessu, quae dicit p[er] alia, non videtur hoc meritum: q[ui]a non confert unio hypostatica in excessu propter hoc meritum, q[uod] postea extitit, sed propter aliud, q[uod] numquam erit et est mere possibile.

Resp. ad argumentum confessa maiori, neg[ando] mi[no]rem: ad cuius ba[sis] probationem non moror. Nam meritum non causat, ut causa physica efficiens, p[er] suam virtutem actualiter existentem, sed p[er] cognitionem Dei, ut existentis, vel praeteriti, vel infallibiliter futuri: ac proinde non debet ut in se et extra omnes causas existens praecedere praemiatione ad voluntatem remunerativam; quae ad nos deinde non debet tempore praecedere ad ipsam donationem praemii; ut videtur in gratia antiquis Parentibus concessa, quae extitit prior tempore, quam merita Christi, quorum praemium fuit. Ergo quidem non est necessarium, q[uod] merita Christi physice et actualiter et in se existant, ut causent praemium, satis est ut sit ex meritis praeteritis, quae physice non existunt, nec aliquod probatum ipsis intrinsecum existit. Et tamen ipsa cognita ut praeterita movent, et causant praemium. Quapropter ut Deus moveat prudenter ad decernendum absolute et efficaciter praemium, sufficit, q[uod] merita Christi praevideantur ut absolute futura: et sic non solum decreti divini intentionis merita Christi sunt absolute futura ordine intentionis, et ut talia praevideantur sive in se, sive in ea remota possunt, [et] eius meritum movere Deum, ut propter illa praedestinaret. Videtis, ferreum nimis, ut probavimus supra. p[rae]cedente disputatione 3. sect. 2. subsecuta 3.a parte ad solutionem

Ad 2.m probationem, disquo minorem: si supponeretur existentia, in existentia totali et adaequate existentiae si ea physice efficientis

entis ex unione et præscindente ab illo excessu: nego ma-
rem: praesupponere existens prævie ex ordinatione ad ex-
istendum n. e. intentionalis ex unione et præscindente ab
illo excessu: sdo marem. Et similiter distinguo minorem: Non
potest Xptus praesupponi ad ipsius merita ut existens ex existen-
tentia omni et adæquate exercita n. e. phice efficientis
ex unione et præscindente ab illo excessu: sdo minorem: ut
existens prævie ex ordinatione ad existendum n. e. in-
tentionalis: nego minorem. Etenim ut diximus loco præ-
citato n. solius decreti divini intentivi n. e. Xptus ab æterno
futurus ex existentia omni et adæquate exercita, quam
deinde et reipsa habiturus erat; quia adhuc n. e. reipsa
exercita causa sui phicas efficientes: e. m. ab æterno fu-
turus ex ordinatione indefectibili ad existendum
à divino decreto proveniente.

Quia enim illud decretum est efficax et ab-
solutum, n. sit causa phica efficiens, s. intentionalis
potest decernere et reddere certo futuram existe-
ntiam Xpti, vel diminutivè ex hac vel illa unione
hypostatica, vel positivè, decernendo existentiam
hypostaticam, et præscindendo ab hac et illa: et consequen-
ter decernendo unionem hypostaticam ex æquali ipsius
rei, et præscindendo ab omni eius coptu et circum-
stantia accitali et ab excessu unius unionis præ alia:
et ei huiusmodi decreti Xptus e. ab æterno futurus ex uni-
one hypostatica, quæ quidem ex illius decreti n. existit à pa-
rte et ex existentia omni exercita ut præscindens
ab omni conceptu et circumstantia accitali, sive ex-
cessu unius unionis præ alia: quod id e. impossibile pro ut de-
creta, sive ut exitura rei exigentia illius de-
creti, præscindit. hoc e. quatenus per illud decretum habet ordi-
nationem indefectibilem ad existendum, [illegible] exitu-
ra e. [illegible]

ra ordinis conceptus essentialis ipsius in esse unionis hypostaticae: non vero ratione alios respectus accidentales; quae ratione hoc, et aliud decreti posterius decernenda est. Et Christum hoc modo futurum, cuius consequenter merita eodem modo futura habent sufficientem rationem ad movendum Deum, ut pro volito posteriore remunerationem tribuat conceptus accidentales et excessus unius unionis pro alia in praedictis meritis Christi, quae praedicto modo posita sunt, ut absolute futura.

Ad 2um nostri probationem non moror: nam ex eo posito, quod merita Christi sint absolute futura in intentionis divinae praedicto, habent sufficientem rationem ad movendum Deum ut remuneratorem: ut supra diximus. Et licet hoc modo futura supponant suum prius reale, nempe unionem hypostaticam, ut existens in eodem ordine intentionis, non inde infertur ea, quae adversarii colligunt; videlicet quod non possint illud mereri ratione excessus, quem dicit pro alio: nec huius eos probatio urget: nam maior vera est: minor autem falsa: quia non implicat, quod unio hypostatica supponat ut existens in divini intentione ratione unius prioris, videlicet ratione essentialis conceptus unionis hypostaticae: et non ratione alterius videlicet ratione conceptus accidentalis, sive excessus, quem dicit haec unio pro alia.

Ratio est, quia decretum absolutum et efficax Dei post omnia disiunctiva, et praecisiva, et decernere Christum futurum causando per modum causae intentionalis futuritionem Christi, in quo decrevit seu designet illam unionem hypostaticam, qua humanitas Verbo in executione unita fuit: ac proinde merita Christi ex huius decreti absolute futuri supponunt ut existentem unionem hypostaticam ratione praedicati naturae, ut ipsa sint merita Christi, et valoris infiniti: quod supponunt unionem hypostaticam, ut certo existentem ratione conceptus essentialis

unis-

ionis hypostaticae, vel alterius aliis copiis accidentales, nec ex excessu, quem haec unio dicit supra alia. Probatur, nam soli supponunt existentiam unionis hypostaticae cum copiis naturae requisitis, ut ipsa merita sint merita Christi, et infiniti valoris; et soli copiis accidentalis unionis hypostaticae, vel alii ipsius copiis accidentales, neque excessus unionis supra alia e natura requisitis, ut ea merita sint merita Christi, et infiniti valoris: sed soli supponunt existentiam unionis hypostaticae cum copiis exactis unionis hypostaticae, vel alii ipsius copiis accidentales, nec excessus, quem dicit haec unio supra alia.

Unde distinguo eam propositionem: imputat, quod unio supponat ut existens et praecedens prioritate naturae cum omnibus partibus ad se ipsam et cum aliud prioritate reali, et proveniente a causa efficiente physica; concedo; prioritate intentionali, et proveniente a causa intentionali: nego. Ad probationem non [illegible] probationem vero distinguendo ans: physica [illegible] e posterius merito vel posterioritate reali, vel posterioritate intentionali: concedo ans: posterioritate reali deberet ita ut non sufficiat posterioritas intentionalis: nego ans. Et distinguo consequentiam: quod unio hypostatica cum proprietatibus excessus sit prius, cum illud prius sit posterius merito posterioritate reali et physica: nego consequentiam: posterioritate intentionali: concedo consequentiam: et similiter distinguo inde illatam consequentiam: cum unum prius sit prius, et cum aliud posterius se ipso prioritate et posterioritate reali, et physica: nego consequentiam: intentionali: concedo consequentiam.

Contra: quia ipsa operatio meritoria et principium electivum meriti debent re distingui a fructu, ita ut dignificans meritum debet realiter distingui a fructu, dignimodo per rationem, et aequivalentis in praehendo ti-

estimatione posit digni, et in id q. se dignifi-
cat meritum, et in id q. se minus primis conferat. Exe-
plo rem ostendo. Homini lapso, ut ad veniam fa-
vent, posse dari in primis novi meriti, q. potens
gra consisteret in aliqua nobiliore, et in tunc gra
dignificans illud meritum non distingueret r.r.
a primo; sicq. tunc operatio meritoria dig-
nificaret a gra subsequente; et in ea prorsus
eqm et equalentiam moralem inveniret et id, q.
dignificat meritum; et id, q. sortit rationem primi e-
num ea gra subsequens dignificaret meritum,
quando equaleret gre precedenti destructae; et qua-
tus illam excederet, erat primi. Quod heat quis ius
ad dignitatem aliquam hanc vel illam, et simultane-
q. meritum eliciat: tunc isti posse conferri suprema
dignitas in primis illius meriti, non tn ita, ut ex
toto suam estimabilitatem conferat in primis; et ita
sub illa ratione excessus quem importat supra dignita-
tem in se fusa, sortiat rationem primi.

Sic Xpti perfectum obre et efficaciter vel
precisive vel diminutive ut hac vel illa uni-
one hypostatica posse procurari ut primum illudque con-
jectura excessum eius unionis p alia: sicq.
in ea unione nobiliori posse grē et prudenti-
bus estimabilitatem digni et id q. dat gratiam et
continet ut prius necessaria requisita meriti, esse in-
finiti valoris: et id q. tribuit in primis illius me-
riti: et ut prudenter Xpti merita ita abse. fuerunt
ut hac vel illa unione hypostatica vage vel precisive
p definita: unio hypostatica est prior in prisione cum
omnibus aliis exaltis unionis hypostaticae, q. cum illius requi-
sita necessaria requisita ad meritum Xpti et infinitivate.

rit

vis, positivi ... conceptus et circumstantias acci-
dentaliter excessus quod nobiliores minori pretio alia.
Ad ... minis ... dari
minor hypostasis excellentiae ... ex
cessus, quae importat ... merita ... quae
postea fuerunt, ... alia ... pretia
appende naturae ... ad cuius ... od
... non minus ... meritorius,
... ex electivos meriti, ... actualis
Christi, debeant ... in singulari et ...
... remuneratione; unio ... hypo-
statica, ... ea merita dignificant, et fuit
in finitis valoris, non debet ... conside-
rari in singulari; ... potest ... distributive vel
... et ... conceptione ..., et intelli-
gi ... in illo signo, in quo significat illud
... quatenus est ... ad illud meritum.
Unde in ... existit illud ... meritum, quod ... fuit; ...
ad cuius ... et existens ... dignitas ... simul
... unio hypostatica ... existens ... hypostatica.
Et unio hypostatica ... eiusdem ... meritum, quod de
facto existit, ita in ... intra ... et aequalitatem
prudentem aestimabilem designari, quod ... fuit ut ... sig-
nificans illud meritum, et quod ... Christi ... prius
dicta: et tota haec doctrina valide ... exemplis sup.
adductis ... satisfaciendum ... minis ...

Sectio Quarta

An veteris Ss.tes potuerint mereri divinitatem, ...
seu meruerint de facto ... seu
circumstantias incarnationis.

Subsectio Prima

Dividit difficultas ...

Dico 1.° veteres PP. et iusti, licet n. viribus
solis nec gratia et auxiliis Dei adiuti potuerunt de
jure Dei absolute mereri de congruo, n. 2.° de condigno subs-
tantiam incarnationis, sive unionis hypostaticae. Hanc sententiam
suadent ea, quibus debet subjecti a perfectione dico 2.° sti-
tuisse humanitatem Christi tempore praecedentes n. potuisse
de viribus solis nec; potuisse tamen gratia et auxiliis Dei
adiutos et ornatos promereri de congruo, n. 2.° de condigno unio-
nem hypostaticam. Nil enim obstat addendis ideis ea ratio-
nibus.

Dico 2.° veteres PP. et iusti n. meruerunt, nec ex
ordinaria providentia potuerunt mereri de congruo, ac
consequenter nec de condigno unionem hypostaticam sive incar-
nationis substantiam. Ita P. Vazquez disp. 22, cap. 4. P.
Guadingus disp. 10 dub. 4. P. Vernaz disp. 17 sect. 2. P.
Cardinalis de Lugo disp. 4 a sect. P. Rainaudus lib. 3.
de Christo sect. 2.a cap. 2. et alii PP. Et sane haec gra-
ve e contra Thomas ita oppositum insignes Theol. defendunt
Caietanus, P. Valentia disp. 1.a q. 2. puncto 4. P. Sua-
rez disp. 10 sect. 6 consequenter ad sua principia quoad exe-
cutionem, P. Granados, Alvarez, Cabrera, et vetustus
Gonet disp. 2 art. 4. haec e contra ita ap. Thom. Simo Me-
dina affirmat illos PP. diuinitus potuisse simpliciter et absolute
mereri de condigno (et in hoc differt a reliquis) substantiam
incarnationis, dummodo ius cedat divina promissio; illi
q. favet D. Bonaventura in 3. dist. 5.° art. 2. q. 2.a
quatenus asserit praemisse de facto tale meritum de condigno
illorum PP., n. quantum ad principalem incarnationis effectum,
q. e justificatio omnium, sed quantum ad minus principale, q. e
apertio regni caelorum.

Probo q. 1.° sententiam ex S. Script. Paulus ad Titum
cap. 3.° ait apparuit benignitas et humanitas Sal-

vatoris

Salvatoris nostri Dei non ex operibus iustitiae quae fecimus nos, sed secundum misericordiam suam salvos nos fecit. Et ad Ephes. cap. 2. inquit: propter nimiam charitatem suam, qua dilexit nos, cum essemus mortui peccatis, convivificavit nos in Christo. Et ad Hebraeos dicit: Christus est gratia Dei. Et Lucae cap. 1. per viscera misericordiae Dei nostri in quibus visitavit nos oriens ex alto. ~~Quando~~ Et tandem in aliis innumeris Scripturae locis appellatur Christus et Verbi Incarnatio gratia, misericordia, et mera Dei charitas et liberalitas; sed haec omnia non forent in rigore vera, si antiqui SS. et iusti meruerint vel de condigno, vel de congruo substantiam incarnationis: ergo ex Scriptura antiqui SS. et iusti non meruerunt de condigno, nec de congruo substantiam incarnationis. Mirer ergo eo ergo, quo D. Aug., D. Prosper, et alii Ecclesiae PP. vocabant sed Pelagiana et semipelagiana merita, etsi apud istos Hereticos ea essent adeo exigua ut vix merita possent vocari, sed potius levis quaedam occasio gratiae nobis a Deo tribuendae. Ipsi ea merita Pelagiana et semipelagiana etsi exigua, nobis gratiam vocationis tribuunt: ergo ipsa gratia non est gratia: similiter ergo arguo, Ex meritis de congruo antiquorum SS. incarnatio quoad substantiam facta fuit: ergo ipsa gratia incarnationis non est gratia. Quid huic argo possint recte adversarii, ~~plurimorum~~ Theologorum, nec aliud invenio.

Itaque: Christus praedestinatus fuit, ut SS. veteres fierent iusti, et ex gratia ipsius mererent apud Deum quod non fuit praedestinatus, quia SS. veteres ipsam incarnationem promeriti fuerunt quoad substantiam. Ans. est dogma Theologicum, si excipias gratiam Adae ante ipsius peccatum. Itaque vero adeo legitima est ut ea innixi Ecclesiae PP. ex illo Pauli ad Ephesios cap. Primo. Elegit nos in ipso, ut essemus ... : sic ... Pelagianos,

et

ex sensu planiori, sicut in ea titulus animi, cum istorum expositum est in actu, 2 part. 3ª.

Dico 2º. Incarnatio ejusque substantia fuit prius ex meritis antiquorum Patrum ex condigno ordinario; et prius meriti non potest cadere sub merito de condigno vel de congruo quia prius illius est, scilicet ejus ordinaria providentia; et incarnatio ejusque substantia non potest cadere sub merito de condigno vel de congruo antiquorum Patrum, ejus providentia ordinaria. Manifestat ex S. Script. et verbis Patrum et Theologorum sensus, atque in explicatione meriti ejus quod Theos recognoscimus est, ut supra a nobis posita, et infra ulterius munienda, tota a legitima est.

Dico 3º. veteres PP. meruerunt de facto circumstantias Incarnationis, praesertim temporis et loci, has circumstantias Incarnationis Sc. ipse numerant tempus, locum et genus et in hac sectione praesenti de duabus prioribus loquimur, religuarum circumstantiarum distributionem in sect. sequente. de hac difficultas cum est virginis, cum aliis atque, et reliquis remotioribus agnitioribus.

Eandem veterem PP. meruisse circumstantiam loci in quo Xtus natus fuit, tenent aliqui PP. et prob. ex illo Esaiae: emitte agnum Dne Dominatorem terrae de petra deserti ad montem filiae Sion. Ubi Esaias petit Messiae adventum ex petra deserti, hoc est, Xtum propagatum ex Ruth Moabitide cujus avia quae nata fuit in urbe, quae vocat Petra Moab, eo quod rupibus circumvallata sit, ut narrat Strabo lib. 16 et petit eum, quod veniat in montem filiae Sion, hoc est, in Jerusalem quod sane multis de titulis adimpletum fuit. Dein ex Psalmo 131. si introiero in tabernaculum Domus meae etc. donec inveniam locum Dno, et tabernaculum Deo Jacob. Ubi ex pri-

exprimit desiderium David de cognoscendo loco, ubi Xpus nasiturus erat, ut exponit S. Hieronymus et alii. Subiungitur: David vero cognovisse illum locum esse audivimus, inquit, eum in Ephrata hoc est, in Bethlem, quae eadem ac Ephrata dicitur; invenimus eum in campis sylvae hoc est, in Spelunca, quae iacebat ext. urbem.

Inimo veteres PP. meruisse circumstantiam temporis et accelerationem incarnationis affirmant. Suarez disp. 10 sect. 6. Vasquez disp. 23. cap. 5. et coteri DD. cum D. Tha q. 2 art. 11. et probat ex Esaia cap. 45. rorate coeli desuper, et nubes pluant iustum: aperiatur terra, et germinet Salvatorem. Et cap. 64. utinam dirumperes coelos et descenderes. Praeterea ex illo Danielis cap. 9. ego autem veni ut indicarem, quia vir desideriorum es, tu ergo animadverte et intellige visionem. Septuaginta Hebdomades abreviatae sunt. Abreviatis per ista si dicas abreviatae id est mane ac perfectae, ita ut verus sensus illorum verborum sit, tempus breve est, nempe solum septuaginta Hebdomades annorum restant. Contra quia ibi Daniel dicit vir desideriorum: hoc ea desideria Danielis aliquid assecuta sunt et non potest esse aliud nisi quod illud tempus defuisset abreviatum. Et sane cum proprio hoc veteres PP. potuerint mereri accelerationem incarnationis, immerito negatur eos illam superbius de facto obtinuisse, atque non ignorans orationes instabiles et insultas pro impetranda incarnationis acceleratione. Idcirco gratia illis a Deo concessa, ideo pro eorum ipso fundendas, et instabiles et insultae necessario forent. Alia circumferunt S. Scrip. testimonia, quae eandem veritatem videntur suadere; ea tamen omitto, quia mihi sunt inefficacia.

Ant.

An s. hoc merito sit de digno, vel de condigno sub iudice adhuc e hec lis. Circa quam dico 4. Veteres PP. meruerunt de digno circumstantias loci et temporis incarnationis. Pro: quia merita puri hominis nequeunt ut condigna per se ordinari ad augmentum gratiae et gloriae et beatitudinis, sed hoc veteres P. merita dicunt superiorem, imo et aequalitatem cum predictis circumstantiis incarnationis eas 3. de digno mererentur, fateor in eas potuisse veteres PP. innalia predicta de digno mereri.

Subsectio 2.

Difficultates urgent.

Prima e ex P. Ortega d. l. sectione. Licet unio hypostatica sit ex donis Dei nobilissimis e in finitis et creatis donis, nihilominus merita finita et creata puri hominis nequeunt esse illi absolute aequalia. Pro: quia si nullum meritum finitum et creatum posset esse absolute aequale unioni hypostaticae, hoc esset donum infinitum et increatum. Sed veteres PP. gratia et auxiliis Dei adiuti potuerunt divinitus mereri de condigno unionem hypostaticam quoad substantiam ipsius.

Neo. nullum meritum puri hominis iusti posse esse aequale unioni hypostaticae etsi hoc sit donum finitum et creatum. Pro e: quia unio hypostatica e maximum donum, quod libet donum gratiae et gloriae, quod Deus offert in primis condignum iustis pro ipsorum merita, imo quodlibet aliud donum, quod Deus absolute posset illis offerre pro quacumque ipsorum merita possibilia, sed merita puri hominis iusti non excedunt, sed ad summum sunt aequalia his donis, quae Deus dat et posset dare pro ipsis premiis, ergo unio hypostatica etsi sit donum finitum et creatum superat condignitatem cuiuslibet meriti puri hominis

iusti

infpt. Et via, q̄ minio hypostica superat collectionē oīu donorū correspondentiū ab̄g meritis possibilibus cuiusvis, et illorū condignitatem ȩqualē; ita variis superat condignitatem illorū meritorū.

Neo 2° minime hypostica ē creatū, potest illa et resultare inelitabiliter effectū et puritatis entitativę divinę, nec per Deum fieri et ad hoc possunt divinę nulla fieri, hoc quantumcumque meritis possit habere condignitatem, vel illi ēe ȩqualem quod inȩqualis finitū et creatū ē, atque ordinis inferioris. Nec refert ... mereri de condigno visionem Dei, quod inde non assequitur effectū et puritatis entitativę divinę, quale ē ... natiue divinę.

2° ē 3° ... ex Gonet quod ab D. Thom. hic art. 11 ait. Ex condigno meruerunt Sancti PP. incarnationem desiderando et petendo: congruum n. erat, ut Deus exaudiret eos, qui ei obediebant ... PP. q desiderabant n solum circumstantias, ... incarnationis, ea de congruo meruerunt. En totum fundamentum, quo Gonet suam et Thom. ... defendit. Neo V. ibi Angelicus Preceptor loq. de merito de congruo in actu 1°. ... ē inactu 2°, n vero de merito congruo in actu 1°. Neo 2° ... et ... eos PP. ... meruisse, ... desiderare substantiam incarnationis, ... ex ... fidei, qua dirigebant ad ea desideria, ea futuram cognoscebant, et supponebant, ... desiderare eius accelerationem; ad quam ... se disponebant ... ea desideria, et de congruo illam meruerunt et obtinuerunt.

3° ē ... 3° ... Meritum illud congruum veterum PP. dependebat a meritis Xpi ... gratiis PP. ut eliceret illa merita ... ad illa merita supponebat Xptum merentem; ... Xptus ut sic merens

sup

supponebat existens in illo loco determinato: ergo licet eius PP.
non potuerint sua ~~dona~~ merita mereri existentiam Christi in illo
loco determinato. Ad min. subsumpta; quod repugnat esse
ex.ª cas & non esse in aliquo loco determinato, et Christus
virtute merendi existeret ex. cas: quod existeret in il-
lo loco determinato.

Hoc ergo ... mea prius ... ratione carere difficultate, quia Christus ... ordine intenti-
onis in hoc vel illo loco potuit considerari ut honeste
operans et merens, et eius merita visa possunt
necnon sufficienter movere Deum
... ut ... PP. ad merendum
& ... ... de ... potuit Deus decerne-
re Christum nascituri potius in Bethlehem quam in alio loco.
Adde ... posse divinitus existere ... Christi
considerari existentem, ... sine locatione ... exi-
stendi operari, ut docui lib. 4. philos. dissert. 2ª sect.
2ª. part. ... tandem.

4. e ex Forza Dsp. 22. ... si Veteres
PP. promeruissent circumstantiam temporis, meruissent,
ut tempus decreti incarnationis abbreviaret; sed hoc re-
pugnat: nam ad illud requiritur, quod incarnatio decreta pro tem-
pore remotiore, predefiniatur pro tempore proximiori;
ac sequitur ... Deus ... : ergo. Haec ratio
... excogitata est: etenim non acceleratione
venit, quod Christus venerit propter PPum merita ante tem-
pus, quod decretum erat antea ipsum esse venturum; sed ve-
nio quod virtualis antecessio ... in eo ... quod subsistat
incarnationis decreta fuerit ab aeterno in se precinden-
do a differentia temporis, in quo primo eventura fuit,
sed ... Veteres PP. promeruerint, ut ... existeret
in hoc tempore: quae inceptio foret ... ...
in tempore remotiori, nec PPum merita ... ab aeterno pre-
scivit

perdiderunt.

5º. ex S. Aug. dist. 8 sect. 4. Ad D. Aug. in quaestionibus novi testamenti qst. 83 ait: tali modo tunc venit, quando debuit venire, voluntas enim sua ... na si merita perpendas, venire non debuit. Resp. D. Aug. recte dixisse Xpum ex meritis venire non debuisse; quia merita nostra ... fuerunt merito ... tory ... non inducant debitum ... Resp. 2º. ibi Aug. loq. non de circumstantiis, sed de substantia Incarnationis; ... merita ... substantiam Incarnationis, sed ... circumstantias, optime asserimus ... Xpum ... venire non debuisse. Resp. 3º. ... de decreto Dei intentivo ... Xpi, ad quod nullus meritis ... sed Deus ... sua voluntate ...

6º. et gravissima, quae, in nostra doctrina, post ... sic se habet. Merita inducunt ... quod ... duratio: igitur Xpus non potuit perdere ... quin perderet ... in hoc determinato tempore: sed Veteres PP. non potuere ... ut Xpus existeret in ... determinato tempore: quia Veteres PP. non potuerunt ... accelerationem Incarnationis. ... pro ... quod ... veteres ... merendo Xpum ... in illo determinato tempore ... Veteres ... meruerunt ... ex meritis Xpi in illo determinato tempore ... Primum a. ... ex quo toto ... difficultas oritur, e nobis verissimum, quod in plurimis ... ubi sup.

Hac ergo, ... tanti momenti e ... et vera ... illud nempe meritum ... Veterum ... in acceleratione Incarnationis, ... fragia ... Thes ... ipsa sacra Virginum.

viderit illi favere. Nihilominus ex istis, quae jam
insinuavi, et posterius suo loco prae praecedente disseret 3a
sect. 2 subsect. 3. et in hac disput. discurs. 2. sect. 9a
subsect. 3. a parte rei ad argum. colligitur satis proba-
bilis huius difficultatis solutio.
Dico ... Igitur Christus et divina efficax intentio
fuit praedefinita rage cum hac vel illa existentia et dura-
tione, et hoc vel illo tempore, atque merita eodem mo-
do praedefinita fuerant cum hac vel illa exsta et du-
ratione, pro hoc vel illo tempore et sic posita pro-
meruerunt gratiam, pro qua Patres SS. ignorantiae obse-
quii ..., ut potius hoc tempore primorum quam alio
remotiori poneret in executione Incarnatio. Ro
est quia merita Christi sub divina providentia et absolute
et infallibiliter futura determinate et in singulari, licet
cum determinata et singulari exsta et indeterminate cum hac
vel illa, neque ex hoc capite destruitur eorum merita
et sufficientia ad movendum: quia licet hoc meritum in
suo genere meriti includat existentiam ac sequentem
durationem, non includit potius hanc quam illam, et hac
vel illa ... vage: atque licet hoc meritum ex amoris Dei
et ... excitat, non pro exta, sive duratione ..., et
pro exta sive durationem ..., est idem numero meritum physi-
ce quoad esse; et absolute moraliter sive in existimatio-
ne prudentum, et in ordine ad rationem remunerativam:
ut dicebam in pluribus ubi supra. Ita respondendum 4o ar-
go. S. Sine.
Non ex eo illius decreti hoc meritum exi-
turum est, et habet ordinationem indefectibilem ad existen-
dum, licet maneat physice indifferens pro qualibet ex illis
existentiis, et durationibus vage determinis: ac proinde est
operatio honesta libera Christi, cui ut titulo debetur

corre-

correspondet primi quoniam, quae ipsius durante existentiae et durationi, quatenus haec est ratio formalis, ut illud meritum potius existat in hoc tempore, quam in alio: et ideo Deus intuitu illius meriti ut sic futuri voluit movere, ut offerat gratiam ... antiquis ad merendum ut Christus et etiam ipsius meritum potius hoc tempore, anticipata ibi incarnatione, existant, quam in alio remotiori.

Sectio Quinta

An et quomodo Beata Virgo meruerit Maternitatem Dei.

Subsectio Prima

Sententia affirmativa authoritate et ratione Munitur.

Cum Deiparam meruisse Maternitatem Dei sit ipsum meruisse circumstantiam generis Incarnationis, in hunc locum reservavi examinandum an antiqui Patres meruerint circumstantiam generis, hoc est, esse Christi progenitores; et ut meam fidem datam liberem, prius examinabo: an Deipara meruerit Maternitatem Dei, sive esse Matrem Dei, inde inferam, quid de reliquis Christi progenitoribus tenendum sit.

In hac quaestione difficultate duplex datur sententia, Prima negativa, quam tenent Vincentius de Sancto Thoma Christo q. 5 art. 3 dub. 2, Nazarius ... 3 sect. 4, Silvius q. 2 art. 11. Lorca disp. 22 n. 21. Vadingus disp. 40 dub 8: Secunda vero affirmativa quam cum D. q. 2. art. 11. ad 3um defendunt omnes eius interpretes Caietanus, Medina, Alvarez, Gonet ubi supra parte 3: quibus accedunt ex nostra Schola Eximius D. disp. 10 sect. 7. et 8 Vazquez disp. 23. ... toto, Ragusa, Lugo, Vernal, Ulloa, Hurtado, Alderete, et alii innumeri.

Dicen-

Secundo, ē nobisl. Deipara abtē meruisse iē Matrē Dei. Hbo. 1º. authorite Scrip. et Pij: cap. 1. Lucæ ibi: Beata q̄ credidisti, quoniā pficient ea in te, quæ dicta sᵗ tibi. Hic eba ita illustrat D. Aug. serm. 13 de sanctis. quia Xptū n̄ seq̄ꝰ centia carnis, s. obedientia genuit mentis. Et in eodē cap. Lucæ Virgo Deipara subiungit: q̄ respexit humilitatē ancillæ suæ; ecce n. ex hoc Beatā me dicent oēs generationes. Ad q̄ oba ita exclamat D. Aug. serm. 14 de Sanctis: o felix obedientia! o insignis gra q̄ dū fidē humiliter dedit, cœli in se corporavit opificē! Hinc pmeruit illā gtā &. Et D. Basilius Homil. 8 de humana Xpti generatione ita fat: ppter sua merita Beatā Virginē electā fuisse in Matrē Dei. Et reddens roē cur p̄ aliis electa fuerit, ait: quoniā nulla merita par Mariæ reperiebat. Et D. Ambrosius Epist. 28 inqt: q̄ta sit virginalis gtā, quæ meruit à Xpto eligi, ut eet eis corporale Dei templū. Et 2º de Virginibꝰ inqt: quæ dignata fuit, ex qua filius Dei nasceret. Pruf. Damianꝰ serm. de assumptione ait: singularis eius sanctitas et gra hoc pmeruit, ꝰ susceptione Dei singulariter indicaretē digna. Omitto alia pta testimonia: ꝰ Deipara abtē meruit iē Dei matrē.

Hbo. 2º. roē. Veteres P.P. pmeruerunt iē Xpti pgenitores, sive circumstantias generis: ꝰ B. Virgo eā abtē meruit iē Matrē Dei. Ans. pr. ex illo Genesis cap. 22. q̄ obedisti voci meæ, benedicent in semine tuo oēs gentes. Ubi Abrahe pmittit Xptū ex semine ipsius ppagarg ppter meritū obedientiæ. Et ibi sermonē eē de Xpto docet D. Paulꝰ ad Galatas cap. 3. q̄ semen tuū ē Xptus. Eadē ꝰ mi-

missio ipsi merito facta fuit David Psalmo 1 31: Iuravit Dnus David veritatem, et non frustrabit eum: de fructu ventris tui ponam super sedem tuam et eius promissio adimpleta fuit in Christo, ex illo Gabrielis ad Mariam cap. 1 Luc: Et dabit illi Dnus Deus sedem David Patris eius et regnabit in domo Iacob in aeternum, et regni eius non erit finis ergo Abraham et David et reliqui PP. aliqui suo gradu meruere esse Xpti progenitores, sed etiam potuere antiqui Patres mereri esse Xpti progenitores, inquantum obtinuisset, quod aliqua ipsorum filia, esset mater Dei, quod non potuerunt mereri nisi ex Xpti merito: quod vero est difficultas tum merito Virginis esse Dei Matrem, ea narrata suggerenda est in merito gratiae illius vestrum Ibi [illegible] Loreae multis conari reddere disparitem; caeterum omnia adeo levia sunt, ut non indigeant expugnatione, ut ruant.

Dico 1º Magnitudo Dei collata fuit Virgini Mariae ipsius Xpti merito: quod si haec veritas semel stabiliatur, debet sedere eius Virgine meruisse Magnitudinem Dei. Ex illatio: quod si aliqua ratio virginitatis impediret, ea esset, quod illa veritas destrueret. Etc. Dico 2º quod gratia habitualis concessa fuit Virgini ex meritis, et nihilominus praecessit, valet in executionem ipsius incarnationem: quod eius merito Virginis potuerunt praecedere ipsam Incarnationem in executione divino decreta, et non exemplo divino exercita et mereri ipsam Virginem esse Matrem Dei.

Hinc insurgit altera difficultas videlicet an hoc meritum sit condigni vel congrui: In qua 1ª Sa affirmat Virginem meruisse merito condigno Magnitudinem Dei. Hanc sententiam indicat probabilem Gabriel in 3º dist. 4. q. unica art. 3. dubio 3º, ipsiusque alii

defen-

defendunt Almainy, Maior, Abulensis, P. Vernal disp. 17 sect. 4. parf. 3. & P. Ortega ttor.º 3.º disp. 5.º q. 9 certamine 2.º Alteram: Sa tradit tale meritum fuisse dignum. Ita D. Bonaventura in 3 dist. 4. art. 2. q. 2 Marsilius ibidem q. 5 art. 2. Julio 3.º lo ni satis exponant in quo hoc meritum dignum differat a condigno & congruo: attamen cum ideo vocant dignum, quia negent illud esse aequale praemio Maternitatis, & quia aliorum merito indicant non esse digna, neque aequalia 3.ª & verissima ita affirmat hoc meritum esse congruum. Ita Beatus Alvarus Thomas Suarez, Valentia, Vazquez, Lugo, & alij quam plures.

Dicendum nobis est 2.º Virgo Beata meruit, non condigne, nec digne, sed merito congruo esse Matrem Dei. Probo. Totus valor condignus meritorum Virginis ex hoc praecedenter accepit tanquam praemium augmentum gratiae & gloriae sibi correspondens: sed illis non supererat valor condignus ad promerendam, ultra illud augmentum gratiae & gloriae, Maternitatem Dei: Sed merita Deiparae eatenus fuisse possent mereri de condigno Maternitatem Dei, quatenus propter illa, ut tribueret Virgini tanquam praemium augmentum gratiae & gloriae, sed maternitas Dei: Sed absurdum est asserere Virginem nunquam habuisse gratiam et gloriam, quae ipsi cedit maternitas Dei propter eius merita condigna, ac quando illi cederet gratiam & alia ejus merita. Sed & Nat P. Ortega hoc esse absurdum, sed facto immerito & omnino gratis id negat.

Obiecies cum Vernal & Ortega aequalitas meritorum cum praemio habere latitudinem, sicut & iustitia postquam rerum illarum habet, nam dat prius infimum, medium, & supremum: atque inde meritis Virginis designari, non ut reliquis iustis praemium medium, sed speciali privilegio praemium

niy summq ex augmento gr. et glę et ipsa Dei matris coalescens. ... ordinarię providentię Deus dat pēniy extra dignum, sed Deus nulla dignitate pēniy manet sine pēnio: ut dicemus in ma de pēnio. Si si Virginia tribuat magnitas Dei ... pēniy correspondentię dignitati meritorię, aliqua gratiis gr. et glę, quę alioq conferenda erat pēniy ...

Ex dictis colliges antiquas PP. ... circumstantias generis; ita ut ... in suo gradu meruerit ... Xpi ... genitorem. ...

Subsectio Secunda

Evertunt argumenta opposita.

Arguit 1º. 1a sctes. Meritum Virginis, quod non fuerit ad Magnitatem Dei, non potuit illa mereri; sed nullum meritum Virginis fecerit ad magnitatem Dei. Ergo nullum meritum Virginis potuit mereri magnitatem Dei. Ergo minor; quod de merito Virginis supponebat in ipsa magnitate Dei. Probans: quod si de merito Virginis fuisset ex meritis Xpi, supponebat Xpum merentem, sed Xpus ... posuit fieri merens independenter a Virginis Magnitate, supponit ... Virginem ut Matrem ... &c.

Huic argo varias adhibent DD. solutiones, quas et relatas et plures impugnatas apud Aldrete disp. 29 invenies. Ego vero 1a trita a nobis via incedo, reo quod Xpus efficaciter pēnitus fuisset dependens, vel a solo Deo, ut si et Redemptor ab aliqua femina generis humani indirecte hac vel illa ... Xpus potuerit vel a solo Deo gigni, vel ab hac seu illa femina generari; ... priori illo ... pēnitus exti-

turus

tionis ab aliqua illarum causarum, nullo in singulari de- trante, et ex maiori operatione et ipsa merita Xpti in singulari decreto ordine intervenientis, inclusive dico, vel in se vel illius dum ipsa, potuit Deus sedum Virgini ... merueratur dig- nitate Mariæ; et ipsa illa meritis potuit De- us mereri, ut Xpm ex ipsa generaret potius a Virgine Maria in parti, quam alia femina ... Xpti stedit ad meri- ta Virginis: ... merita Xpti, merita Virginis ... Maternitate ... competit Virgini; et quomodo illa ... Et ut hanc doctrinam clarius ... recognoscere ea, quæ dixi Tract. 1. disput. 3. sect. 2. subsect. 2. a parte En merita Xpti.

Arguitur 2.o Beata Virgo meruit Maternitatem Dei ergo et meruit ipsam incarnationem. Nego conseq.: quia aliud est maternitas Dei, hoc est, quod consistit in actione productiva humanitatis et ... hypostatice ... a Virgine, et aliud unio hypostatica sive incarnatio: meruit ... Maternitatem Dei, non vero ipsam incarnationem, quia cum incar- natio separabilis sit, imo et de facto ab se dicta fuerit independens tam a maternitate, quam a maternitate hac singulari, sive actione procedente a Virgine, po- tuit Virgo Maternitatem Dei mereri et obtinere tanquam ... et ... mereri incarnationem quoad substantiam.

Instas. Qui meret dare esse et existentiam, meret ipsam rem, ... existentiam; sed Virgo quatenus meruit Maternitatem Xpti meruit dare esse et existentiam ... hypostaticæ incarnationi, et Xpm ... meret ... solum prædictam actionem productivam, sed et ipsam incar- nationem. Major ... quia eatenus merimur ea, et exist

gr(, quatenus meremur et Deus in nobis eam operit. Resp. quod mer. et actione, mereri tamen exaltationem illam meam: seq. et Virgo meruit actionem producentem incarnationem, meruit incarnationem. Atqui prob. quod illi, quod eam mereretur actionem non posse dari tanquam primum alterius meriti, tamen illius actionis.

Resp. neg. maiorem, huius probatio non urget. Enim ideo mereri esse, et subinde gr. et mereri, ut Deus in nobis eam operetur, quia gratia non supponat ante futura independentem ab illa actione, qua in nobis illam efficit mereri illam actionem a Deo, et mereri esse, sub. et entis gr. at si ut incarnatio supponat ante futura independentem ab illa actione, qua in executione premit a Virgine mereri hanc actionem, non est mereri ante esse, subsis. et entis incarnationem. Adde mereri primum ab aliquo nihil aliud esse, nisi mereri ab eo, ut illud donet, ac proinde mereri gr. a Deo nihil tamen esse nisi mereri gr. a Deo in nobis effici, quia eius donatio ab actione illius non distinguitur. at vero mereri Magnitudinem Dei non esse mereri incarnationem, quod Virgine mereri Magnitudinem Dei, est ipsum mereri, ut productio incarnationis ab ipsa efficiat: et ut actio illa quatenus a Virgine fit, est nec sit actio, nec donatio Dei. Virgine mereri Magnitudinem Dei non est ipsum mereri incarnationem sive ut a Deo donet.

Ad oppositionem, resp. ans. et ad cuius probationem neo neg. tamen actionis, ad 2m quod eam promeruit, non posse esse primum novi meriti, ex terminis non quod tamen ille est primum debitum merito, cui necessario fuit actio per nunc primum; si quod omnino nario, eadem s. nova ratione remunerantis sequitur actione. Etenim cum primum sit solum illud, quod remunerans pro suo libito credere vel nare, non pro est materia novi primi.

primij suus actionis, prius in primis suis; quod ille suus vario
ponit absque nova libertate remunerantis; nec quod ijs suus
suedit in primis alterius meriti ostante actionis collatione;
vel concomitanter cum illa. Adde hunc actionis, in
qua ziciit maynitas Dei, tum, nempe incarnatio-
onem, esse a bre futurum independenter, et a merito Deipare,
et ab actione ipsius; ac proinde non poseda-
ri per suum primis pro tale merito Deipare.

Arguis 3º contra secta: quicumque de
condigno disponi ad aliquem statum, meretur eum de condigno ipsum
statum; sed Beata Virgo meruit de condigno illam eximiam
sanctitatem, qua ultimo disposita fuit ad Maynitatem
Dei: ergo meruit de condigno Maynitatem Dei. Probatur 1º augmentum
gratiae est maius bonum, quam Maynitas Dei: constat
ex illo Lucae cap. 11. quinimo Beati qui audiunt
verbum Dei et illi proferunt gratia titulis Maynitatis Dei:
et exponit D. Aug.: Beatior fuit Maria percipiendo
fidem Christi, quam concipiendo carnem Christi; sed Beata
Virgo meruit de condigno augmentum gratiae et charitatis.
Ergo etc. Probatur 2º quia plures PP. Christmus Damascenus,
Bernardus, Ambrosius, Prudentius, Bonaventura fortunatus
dicunt Virginem meruisse eligi in Dei
Matrem: ergo etc. Probatur 3º Virgo Deipara fuit electa in Dei
Matrem, quia eius virtutes et merita excellentiora fuerunt
quam virtutes et merita aliarum feminarum; sed plures
feminae potuerunt mereri de congruo, et forte de facto
meruerunt Maynitatem Dei, seu circumstantias generis;
ergo Virgo Deipara meruit de condigno Maynitatem
Dei.

Nego distinguendo maiorem: qui meretur de condigno dispositionem
necessario connexam etc.: omitto maiorem: dispositionem non connexam,
et solum decentiam, et congruitatem importantem: nego maiorem.

fateor Virginem huisse dispoem in rõe dispoñis idignem ad
Magnitudinem Dei; quia huit à Deo pta dona infusa gra-
tis et aliqua meritis; ad et alia innumera in pmis me-
ritorum secreta; que magnifice et idignè eam disposuerat
ad magnitudinem Dei; nego tamen hanc dispoem fuisse meri-
tis idignis in rõe meriti ad magnitudinem Dei. Etenim
hec dispositio, et si mirabilis et fuit excelsis, nec ex
nã rei connexa cum Magnitudine Dei; nec habuit o-
dignitatem in rõe meriti ad illam; et habuit ogru-
itatem, quatenus ex supp. quod decrevisset Deus assu-
mere nam humanam ex foemina, ex nulla congruentius,
quam ex Virgine Maria potuit carnem assumere ob
eximiam Sanctitatem et mirabilia eius merita.
Adde maiorem ee alteram falsam. quia potest
quis de idigno mereri dispoem ad aliquam dignitatem; et
tamen non mereri de idigno ipsam dignitatem; ut pote qui ex se
acquirere peritiam militarem, quae e dispositio ad dignitatem
Regis; et nihilominus ipse pot non here potestatem adac-
quirendam ex se Regiam dignitatem. Ita Virgo potuit ac-
quirere talem eximiam sanctitatem; et nihilominus non potuit ac-
quirere nec mereri Dei magnitudinem.
Ad 1m confirmationem nego maiorem: quia magnitudo
Dei e dignitas quodammodo infinita, et multis de nomi-
nibus superat congruentias habituales, ut tradunt Eximius D.
et S. Ripalda, et nos sup. probavimus contro. 1. disput.
3. sect. 2 subsect. 2. à parf. quia Magnitudo Dei. Ad
2m dico eos P.P. loqui de merito digno ad dispoem dic-
tam; non de merito ad ipsam Dei magnitudinem. Ad 3m nego
merita Virginis fuisse magis congrua quam merita re-
liquarum foeminarum ad magnitudinem Dei; id quod ex supp., quod
Deus decrevisset nam humanam assumere ex foemina, ex
nulla tam congrue, quam ex B.a Virgine, potuisset car-
nem

ne assumere; quo reliquas facieias, gratia, sanctitate, et virtutibus quasi in fite superabat.

Tract.us 3us

De qualitate et ratione incarnationis

Disceptatio Prima

An Christus Dominus sit, possitque dici vere et proprie compositus.

Sectio Prima

Pars affirmativa stabilitur.

In Christo Domino inveniuntur subsistentia Verbi, natura divina, et natura humana, ita ut Verbum divinum habeat sibi sunctam vero et reali unione humanitatem, et dicuntur non sit dicta et humana et vere in persona Verbi subsistentia. Unde inter catholicos insurgit difficultas, quae mea indice fere vocalis est, an scilicet Christus, sive persona Christi sit, et possit dici composita. Primam negat indicans unione naturae divinae et humanae, et subsistentiae in Christo non esse rigorosam, et propriam compositionem. Sic D. Bonaventura, Scotus, Durandus, et alii, quos refert P. Vasquez disp. 16. et illis videtur favere D. Thomas in 3o dist. 6 q. 2 art. 3. Affirmat vero 2a sententia, quam defendunt Eximius D. disp. 7. sect. 4. et P. Vasquez ubi supra cap. 4, et communiter Th. seinti D. Thom. hic art. 4.

Sit nostra sectio. Christus realiter sumptus est persona vere et proprie composita ex natura divina et humana et ex humanitate et persona Verbi. Probo 1o ex Scriptis et Sanctis hac fere omnibus. Ecclesia in Concilio Constantinopolitano 5. collatione 8. cap. 4. dicitur personam Christi esse compositam et can. 7. Christum esse compositum ex duabus naturis. Concordes quae doctrina spirat Synodus Constantinopolitana actione 8, ubi est expresse de fide per unionem incarnati-

naturis facta ēē compositione; et post unionem pag.
Christi ēē compositam: ubi est adducito ratio asserenti: quod unio
quae per incarnationem facta ē, non solum inconfusas sua
quae convenerant, conservat, verum est discretionem suscepit. Idem tradit in 6 synodo generali actione 4.
in Epistola Agathonis Papae ad Imperatores Heraclium et Tyberium, et actione 11 in Epist. Sophronii
approbata à toto coetu; ubi Christum appellat personam
compositam ex insfusa constans temperamento. Et S.
Damascenus lib. 3. fidei orth.: in Domino Iesu Christo
duas naturas agnoscimus, unam autem hypostasim ex utraque compositam. Et plura alia possunt videri Patrum testimonia apud Vasquez et Suarez ubi supra.

Pr 2° ratione: quod ex rebus distinctis et unitis resultat, ē vere et proprie ex illis compositum; sed persona
Christi re sumpta resultat ex duabus naturis
humana et divina, et ex humanitate et personalitate
re distinctis et unitis: ergo ē vere et proprie composita ex
duabus naturis humana et divina, et ex humanitate et personalitate. Maior pr. t. quia quod, quod resultat per
unionem non potest ēē simplex: nam repugnat resultare per unionem, et ēē simplex; sed non datur medium inter simplex et compositum: ergo ē compositum. 2°, quia compositio nil aliud ē nisi distinctorum simultanea positio
sive unio. Minor vero facili tradet; quia persona Christi realiter sumpta ē sunt divina et humana, sed non esset sunt divina et humana, nisi in ēē realiter per divina et humana
non consitueret. Ergo &

~~Solve~~ Sectio 2°.

Nonnullae obiectiones solvuntur.

Dices 1°, quod ubi
non sunt proprie partes, non ē proprie compositio; sed in Christo
non sunt.

n. u. ppriè partes: q. n. e ppriè spositio. Praeterea; q. na dina non e pars, nec Vbu e pars Xpi. totl. Dr ans; q. pars, e entas partialis, dicens in spletione et ordinatione ad sstituendum totum; q. pars sic sumpta affert imperfectionem, que neq. in Vbo, neq. in na dina pot reperiri: q. etc.

Pro Va nando mare: q. ad ppriam et veram spositionem n. u. narie pt que sint ppriè ptes et que totes dicant intrinsecam insplecione et intrinsecam ordinatione et exigentiam ad sstituendum totum; q. sufficiunt entites realiter diste, quales u. na dina et huna, seu pralitas Vbi et humanitas. Etenim lo sposit. ut natiter stingit, et poe regulariter stingere, includat ptes imperfectiones, quarum la et reliquarum radix e, q. extra heant roem partis, sive entitis intrince insplete; id in non requirit. absolute ad vam et ppriam spositione; nam ad hoc sufficit, q. extra heant roem numeri. Et ut plura, que in creatis dicunt imperfectione, ut v. sapientia, libertas etc. agnoscimus in Deo, ord. facata imperfectione, ita et spositione in Xpo absq. imperfectione intrince insplectionis ex pte nq. dinae et Vbi admittimus.

Pro 2o sessa mari, nando mitem; sed cuius pbatione, nio ans; ad cuius pbatione no mare. Etenim lt pars regulariter dicat insplectione, et intricam ordinatione ad sstituendum totum, ea dicit ex roe specifica talis partis, non ex roe partis in com. et generice; ac pinde poe dari pars, que sit entitas intrice spleta et n. petat sparte, posit tn extrice ordinari ad sponendum cum alia spte totum; sic se het ta no dina, quam Vbu; ac pinde ab-
sq.

sq. aliqua imperfectione posi. in Xpto subire roē partis. Sic ex Deo & creaturis tamquam ex partibus resultat quoddam compositum, quod dicitur universum, cuius caput è Deus, ut tradit Philosophus 12 metaph. text. 52. Sic in sententia satis probabili ex intellectu Beati, & essentia divina per modum speciei unita resultat unum compositum, quod è principium visionis: et ex speciebus panis & vini, et ex Xpto sub illis contento resultat quoddam compositum, nempe è Sacramentum Eucharistiae. Ubi Deus, natura divina, & Xptus seclusis imperfectionibus habent roē partis.

Dices 2°, roē compositi è maius, & perfectius quavis eius parte seu quantum parte: sed Xptus non è maior, nec perfectior natura divina, aut personalitate Verbi. Ergo Xptus non è quid compositum ex natura divina & humana, & ex humanitate & subsistentia Verbi. Confirmatur 1°, si Xptus esset vere compositum, eo libere posset dici vere compositum: nam ea quae verificantur de Xpto, eo possunt dici de filio Dei per communicationem idiomatum, sed non potest dici de Verbo, & filio Dei quod sit persona composita: ergo &c. Confirmatur 2°, quia Xptus sive persona Xpti importat in recto solam personalitatem Verbi, & de sola personalitate Verbi non potest verificari, quod sit persona composita ex persona Verbi, & natura humana: ergo &c. Pr. tecta, quia praedicatum solum dicitur de illo quod ex parte subiecti affertur in recto. Confirmatur 3°, quia Verbum ante Incarnationem non erat persona vere composita: ergo nec post incarnationem è persona vere composita, alias persona esset [illegible] hoc non potest dici. ergo &c. Confirmatur 4°, quia si persona Verbi esset plane composita, esset humana et divina, creata & increata; haec repugnant: ergo &c. Confirmatur 5°, Persona Xpti è ab aeterno; & si esset vere composita, inciperet in

te

tempore. f cum implicet psam Xpti ee ab æterno, et incipere in tempore, imitas psam Xpti ee phice et vere spotam. Pr mir. Quia tunc incipit ee spotus, q. collectio sponentium incipit. ¿ si psa Xpti ee phice et ve spota, collectio sponentium incipit in tempore. f[illegible]

Ideo bene ee maius, et pfectius quaius pe dr pes u. finite, n. q. altera pars, vel quasi pars e infita; quia eum extremum illud, q e infitum stineat eminenter totam pfectionem alterius, n. poe spotum dici maius, nec pfectius intensive. Pt porsit dici extensive maius et pfectius quaius pe vel quasi pe. Ad primam sfrationem ro mare. Quia illis seu filius Dei abste et absq. addito significat psam SS. Trinitatis ut in na dina subsistentem, de qua psa sic siderata n. poe dici, q sit spota ve et phice; ac pinde nos solum dicimus Xptum realiter sumptum, sive illis ut subsistens in na huna, sive psam huam Xpti ee vere et phice spotam. Ad id q addit de comunicatione idiomatum, Ideo eam n. hic locum, q. do pratum detrat subtum, nempe Xptum, ut auipiat pspota ex na dina et huna, seu humanite et psalli; et tales su. hic pationes: Xptus e ve et phice spotus: Xptus e ... psalis resultans ex unione psali duarum naturarum. Ad 2am reo voce Xptus seu psa Xpti hic sumi, n. quatenus importat in recto solam psalitem illi, n. quatenus significat aggregatum ex na huna et dina, p unione psalem unitis; nos. n. in nra ste loquimur de Xpto rr sumpto; ac pinde n. supponimus voce Xptus importare in recto solam psalitem illi, loquimur de psa Xpti reduplicative et ut subsistente in na huna; ac pinde de toto illo aggregato. E valde notandum

ene

è ne magis logicis q[uaesti]o obtenebret.

Ad 3am dico ans[wer] et no[n] co[nsequentia]m, q[uia] eadem p[erson]a, q[uae] ante incarnatione[m] subsistebat in sola na[tur]a diuina, et ideo n[on] erat vere et p[ro]priè q[uae] sita, post incarnatione[m] subsistit et[iam] in na[tur]a humana, ac p[er]inde ex ipsa et na[tur]a huma[na] unitis resultat p[erson]a, q[uae] realiter se[cund]um ipsa sive ut talis siderata, è p[ro]priè q[uae] sita. Ad 4am reo ea p[ers]ona n[on] repugnare, q[uae] appellant inq[uam] diversa saltem: etenim p[erson]a Xpti ut sic se[cund]um se sumpta appellat[ur] diuina et increata: ipsa v[er]o ut incarnata appellat[ur] humana et creata. Ad 5am reo p[erson]a Xpti ut subsistente p[ro]priè in na[tur]a diuina, sive specificativè accepta, ee ab ae[te]rno: ipsa v[er]o reduplicative et ut subsistente in na[tur]a huma[na], n[on] ee ab ae[te]rno, et incipere in tempore: ubi nulla è repugnantia, q[uod] p[erson]a Xpti specificative accepta, seu ut subsistens in sola na[tur]a diuina sit ab ae[te]rno, ipsa v[er]o p[erson]a Xpti reduplicative accepta, seu p[ro]ut subsistens et[iam] in na[tur]a humana incipere in tempore. q[uia] ut sp[ecifica]tim dicat[ur] incipere in tempore, suffit q[uod] alterum eius extr[em]um in tempore incipiat, licet alterum sit ab ae[te]rno; ac p[er]inde et[iam] q[uo]d p[ro]xime Unio humanitatis in tempore incipiat, p[ot]e p[erson]a Xpti reduplicative, et ut subsistens in na[tur]a huma[na] incipere in tempore.

Disserta[ti]o Secunda

An Xptus Deus existat p[er] unica[m] increata[m] exta[m]?

Sectio Prima

Sa Thomas de unica increata exta impugnat.

Thomistae maximè s[ecun]d[u]m ad[versus] Gonet disp. 8 art. 2o docent Deus diuinus n[on] solum subsisten[tia]

juxta q. ex. exta in humanitate Xpti singulari, ac proinde humanitatem Xpti existere non per propriam extam, sed exta increata Vbi. Communis Thomistarum Tenet humanitatem Xpti existere per propriam extam. Ita cum D. Thoma Thomas Eximius Doctor disp. 36 sect. 1a Valentia 5 part. ad quaestionem 17 art. 2o Vasquez disp. 71 cap. 2, Lugo Ybadinguez, Vernal et omnes nostrae Scholae DD. Scotus, Durandus, et alii, imo ex antiquis Thomistis Hervaeus et Paludanus.

Sit nostra conclusio: humanitas Xpti existit per extam propriam, ac proinde in Xpto D. datur duplex exta, una increata Vbi, et altera creata humanitatis. Probatur 1o ex doctrina D. Thomae hic q. 17. art. 2, ubi ita fatur: Pro dicendum, quod quia in Xpto sunt duae naturae, et una hypostasis, necesse est quod ea, quae ad naturam pertinent in Xpto sint duo, quae autem pertinent ad hypostasim in Xpto sint unum. Unde sic arguo. Exta pertinet ad naturam, sed in Xpto est duplex natura, ergo et duplex exta. Probatur 2o in 6 synodo generali actione quarta in Epistola Agathonis Papae, et actione 11 in Epistola Sofronii definitur Verbum assumpsisse naturam humanam cum omnibus partibus, proprietatibus et perfectionibus eius naturalibus; sed exta propria pertinet ad naturales perfectiones naturae humanae, ergo Verbum illam assumpsit et existentiam propriam extam.

Ad probationem vero Sonet Vbi divinum assumpsisse naturam humanam cum omnibus perfectionibus eius naturalibus, separabilibus cum unione hypostatica, de quarum numero non est subsistentia, ita nec exta. Cuius solutio eodem iure posset adaptari argumento desumpto ex D. Thoma. Praedixerat Sonet ea et alia huiusmodi argumenta esse levia, nec sudore aut labore egere, ut

sol-

ut solvant. quibus ego addo ut hac inertia solvantur, neque ut ipsi re vera solvant labore studio, industria opus est. forte deinde opus et ordine ... erit opus. Amovit h. extra propria ... seu ... ad naturam; ... hypostatica quod gratis asserit, et nulla ratione probat.

Impugno h. doctrinam et solutionem. Nam ... Epiphanius ait naturam ... hypostasi ... quod naturam significat humanitatem existentem; hypostasis vero addat subsistentiam, h. ... assumpsit naturam ... hypostasim, non assumpsit subsistentiam, ceterum assumpsit humanitatem existentem, ac consequenter extra propria humanitati ... propria humanitatis non est ... unionem hypostaticam.

Sed ... verborum Epiphanii est, quod natura ... humanitatem existentem radicaliter, i.e. ex se ipsa potentem existere et exstituram de facto sinon ... fuisset ab ... Verbi. Haec solutio adeo futilis et inanis est, ut me pudeat illam impugnare quibus ... potuisset Epiphanius ... dicere humanitatem et eius propria ... dicit humanitatem existentem ... aliud ... clarius ... Unde ... humanitatem ... in hunc ... radicaliter, i.e. ex se ipsa potens ... potius ... dicitur humanitas existens ... radicaliter, i.e. ex se ipsa potentem ex-

extere.

Adde q. si na diceret humanitas hy. radicaliter extente, sive exse ipso potente existere, debebat addere Epiphanius: hypostasis v.º addere subsistam et extam. at hy. dicit: hypostasis v.º addit subsistam: q. na dicit humanitas n.' hy. radicaliter ex se extente. Insuper si humanitas existeret p extam Vbi, humanitas extens vel diceret, vel supponeret subsistam Vbi communicatam; ergo male diceret Epiphanius humanitati existenti addendam esse subsistam ad hypostasim, sive suppositum.

Impugno 2.º q. 2.º Thos in ma de Trinitate, in divinis n.' dantur tres exte relativae, sed unica exta, ea q. absoluta deitatis, p qua tres personae, sse Trinitatis existunt: q. si humanitas existeret extam exta, n.' qua, s. Vbi, tunc n.' magis existeret exta Vbi q.m Patris vel Spiritus s., s. hoc nego admitti: q. &c. Nr sequella quia exta absoluta Deitatis n.' è magis Vbi, q. aliarum personarum. Dices extam Deitatis facere humanitatem existere n.' sub rõe coi exte, coi tribus psis, s. sub rõe, qua identificat cum Vbo. s. differentia ea exta, qua exta increata è, reddit humanitatem existentem; at n.' ideo è exta increata, q. Vbo identificat, s. q. ex se exta talis è: q. n.' reddit humanitatem existentem sub rõe, qua identificat cum Vbo, s. sub rõe, qua exta increata è, et coi tribus divinis psis.

Tum q.º unio facta è ad aliq. praty absolutum et coe toti Trinitati: s. unio humanitatis n.' è facta ad aliq. praty absolutum et coe toti Trinitati: q. &c. Ret Gonet distinguendo majorem: primario et immediate: negat majorem: secundario et mediate: concedit majorem:

na

na humanitas fuit assumpta primario ad ipsam subsistentiam pro[priam] Verbi divini; secundario v[ero] et mediate ad subsistentiam absque, sive ad existentiam cum tribus personis.

Haec solutio manifeste demonstrat falsitatem contrariae sententiae. Primo namque patet humanitatem hic esse formaliter existendi ab extra, non per se, fr., immediate et primario, sed secundario, mediate, et materialiter unita: quo nihil absurdius in bona Philosophia. 2° quia humanitas existit immediate, et repugnat ipsam existere immediate per existentiam non immediate, sed mediate unitam. Sed Probo maiorem. Quia si humanitas non existeret immediate, immediate esset pure possibilis; nam ea ratione quae potest existere, et non existit, est pure possibilis; sed humanitas potest existere immediate, videlicet per suam existentiam; et nulla ratione existeret immediate: ergo immediate esset pure possibilis, et nihil absurdius. 3° quia inde infero, quod humanitas subsistat immediate, nempe per subsistentiam Verbi, et existat mediate, nempe per existentiam esse totius Trinitatis. 4. implicat humanitatem uniri Verbo, et non existere: ergo implicat uniri immediate, et non existere immediate.

Probo 2° sententiam, quia cuncti viventibus esse ut sint, fratrum ipsam, ac subsistentia ea patet: ac vivere viventibus est esse, cuius ratione ea est, ut dicunt, atque propria fratrum in humanitate est fractata: ergo humanitas vivet et existet per illam, et non per existentiam Verbi. Maior est Philosophi 2° de anima cap. 4. texto 37, et communis est inter philosophos apud Thomas, ex quo inferunt non tamen existere per existentiam fratrem.

Dices tamen vivere sumi a Philosopho pro vita in actu 2°. Contra haec iam fratria est Sancto Thoma, qui illud vivere intellexit pro vita in actu 1°, et sunt nota doctrina satis manifeste tradit 3. p. q. 2 art. 5. ad 3um, ubi ait: dicendum quod duplex est principium vitae corporalis, unum

qdeq effectivu, et hoc modo Uny Vbi è prigoris ista. Alio mo è alia prigrita fr. Cum n. vivere viventi: bq esit èè, ut dicit Phus 2° de aia, et unumqd qd fre p fram suam, ita corpus fr vivit p aiam, et hoc mo non ponit corpus vivere p Uny, q n poè èè corpo: ris fra. Hactenus Aug. Pezg. Verdum vita in actu 2° non è fra neqs subsra, ? actus et operatio vitalis: neqs è ea ut sint viventia, ? operatio illorum, q pindicibla supponit adequabe sibstta et existentia: neqs è fra qua fr et non active vivunt: sed si ita, de quo Phus et D. Thas loquunt, è fra, et subsra, et ea ut sint viventia, atqs fra quasi fr, et n active vivunt et ex: istunt viventia, vnqs loquunt n de vita in actu 2° ? de vita in actu 1°, et de ipsa aia et fra subsrali viventis.

Obo 3. sola, humanitas Xpti prius prioritate n temporis, ? rei existit in rerum na et ex. cas, q fue: rit assumpta ad Persalita Vbi Divi: sed ut exterus sua ppria tota assumpta fuit ad subsista Vbi divi. Obo ans. Humanitas Xpti prius prioritate na fuit pducta, q assumpta: sed et exterus. Ut cola: na prius èè pducta, et n èè existente, oino repugnat, si qdem pductio è, ut trat ad exta. Ans v° pr., qd in eodem instanti reali prius na prioritate na fuit humanitas pduci, q assumi: sed prius prioritate na fuit, q humanitas eet pducta, q qo eet assum: pta.

Rep. Ponit nando ans, et ejus pbatione: ad aliam pbatione, reddit ans, et nat cola. Exeni, ait, humanitas prius prioritate assumptione è, q fu: erit pducta, siqdem n potuit ee exterus, sive pducta, q prius prioritate na eet subsistens ac assumpta n eet potuit èè prius humanitas pduci, q assumi, q

potuerit esse prius prioritate naturae, quod humanitas fuerit producta quam quod erat assumpta, quod producta esset sibi [illegible] subsistentia et existentia, et quamvis non sit inconveniens admittere quod prius prioritate naturae humanitas Christi fuerit in via ad subsistentiam et existentiam, quam assumeretur a Verbo divino, non possumus tamen dicere, quod prius habuerit subsistentiam, et subinde neque existentiam, quam fuerit assumpta, et potius est dicendum, quod prius fuerit assumpta quam existeret.

[illegible] Haec solutio, quam prius ipsius Verbi [illegible] tractaret, prius evanesceret, valde dissonat bonae Philosophiae. Et ergo est 1º prius prioritate naturae fuit humanitas Christi producta, quam assumpta: ergo prius fuit ipsa existere, quam assumi: ergo prius existit humanitas propria existentia, quam assumeretur et subsistentia et existentia, in[illegible] admittit ab adversariis. Probatur 1ª facile suadetur, quod res producta et res esse existentia idem sunt: et [illegible] prius prioritate naturae fuit humanitas producta quam assumpta: ergo prius prioritate naturae fuit humanitas esse producta quam esse assumpta. Major nemo aequo iure poterit negare, cum productio sit [illegible], per quam res est producta et productae. Eadem [illegible] suadetur 2º, quia 1ª productio humanitatis tendit ad aliquod esse novum ipsius humanitatis, quod non erat, prius quam daretur illa 1ª productio: ergo si prius prioritate naturae fuit humanitas Christi producta, quam assumpta; prius prioritate naturae fuit data productione humanitatis tendere ad aliquod esse novum ipsius humanitatis, quod non erat prius quam daretur ea productio, quam ipsa humanitas assumeretur; sed hoc esse novum humanitatis, quod non erat, prius quam daretur ipsa productio humanitatis, est non existentia divina, quae haec prius [illegible] erat, sed existentia propria humanitatis: ergo prima productio humanitatis tendebat ad existentiam creatam propriam hu-

ma

humanitis.

3ᵒ è 2ᵒ repugnat humanitas esse prius assumpta quam producta, sed prius prioritate naturae fuit producta quam assumpta. Probo antecedens. Repugnat esse assumptam prius in signo esse producta: sed esse prius in signo et nec existere. Sicut quod non est, nec existit, quomodo potest assumi? Ergo si humanitas prius assumeretur, quam produceretur assumeretur pro illo signo, in quo non esset, nec existeret: ergo de. Probo minorem. Assumeretur pro illo signo in quo non esset producta; sed pro illo signo in quo humanitas non est producta, non est, nec existit; ergo de. Dices: in illo signo tendere ad existentiam, licet non existat in illo signo, non satisfacit, quia sed pro te in illo signo humanitas tendit ad existentiam, et non existit, ac proinde in illo signo nihil est. Deinde in sequenti quod in illo signo non potest assumi. Probo consequentiam, quia quod nihil est, est nihil, et in signo, in quo nihil est, non potest assumi.

3ᵒ 2ᵃ est ergo pro te ex parte humanitatis non praesupponit esse actuale et existentiale, sed esse potentiale sive politas: sed vivere et vita in humanitate Christi non potest defficere. Probo consequentiam. Vivere et vita in viventibus est esse existentiale sive existentia, sed esse existentiale sive existentia in humanitate Christi non potest defficere, neque subjective, neque terminative: ergo vivere et vita in humanitate Christi non posset defficere. Probo minorem: quia ex parte humanitatis praesupponit esse potentiale sive politas, quod naria et ęternae, ac proinde non potest defficere; rursus existentia increata et ęterna Verbi non potest defficere, neque in se, neque in sua subsistentia, neque humanitatis, siquidem ex parte humanitatis affert politas, quod indefficibilis est: ergo de.

2ᵃ 4. quia anima est vita sive fra
vivi-

vendi ac proinde existendi vel se vel per approximare in existentibus: sed implet anima Christi ea unitate eius corpori, quia corpus, et tota humanitas vivat, ac proinde existat.

Probo 4. secundum Doctorem Thomistarum. Angelus sive bonus, sive malus viribus naturalibus videt intuitive humanitatem Christi ut potentiam existentiam eius, et existentem, ut docent Thomistae; sed hoc non posset contingere, si humanitas Christi Domini existeret per existentiam increatam Verbi: ergo. Probo minorem; quia ens non potest intuitive videri ut potentia existentiae eius, et ut existens, quin eius formalis existentia, sive actualitas existendi videatur intuitive: sed non potest videri intuitive album ut album, quin videat intuitive albedo; ergo si humanitas Christi Domini existeret per existentiam Verbi, eius existentia formalis, sive actualitas existendi non posset intuitive videri ab Angelo viribus naturalibus: ergo. Probo minorem. Quia humanitatis existentia formalis, sive actualitas existendi non posset videri intuitive, quin videretur intuitive increata Verbi existentia; siquidem eadem est; sed existentia Verbi increata non potest videri intuitive ab Angelo viribus naturalibus, per certum in sententia Thomistarum, qui tradunt visionem Dei non posse esse possibilem: nam si Angelus viribus naturalibus posset videre intuitive existentiam inclusam à Deitate et ipsas, etiam Deitatem videret et esset Beatus: ergo etc.

Sectio 2a.

Thomistica fundamenta debilia esse ostenditur.

Primum fundamentum est ab authoritate. Sophronius in Epist. approbata à PP. sextae Synodi actione 11. ait: in illo itaque (scilicet Verbo) et non in se ipsa existentiam habuit caro. similiter ipse probatur contra Nestorianos

unica subsistit in Xpto; quia enim extat persona composita ex inconfuso utriusque temperamento, partitione evenientium nescit, sed esse et permanere unus indivisus sortitur. Et deinde: ex quibus est unus sortitus pariter duplex, sicut unus permanere servavit. Unde arguitur Sophronius non habere existentiam in alio, sed existere per suam existentiam; subsistere quoque in semetipsa, seu existere per propriam existentiam; et e contra priorem verba Sophronii humanitas Xpti habet existentiam in Verbo, et non in semetipsa, quia existit per existentiam increatam Verbi, non vero per existentiam creatam et sibi propriam. Et certe posteriora verba manifeste docent Sophronium, non humanitatem, sed personam Xpti, et utramque naturam, divinam et humanam, habere unum esse indivisum et unum permanere, sive unum existere, sive unam existentiam. Itaque ex D. Thoma, qui hic q. 17. art. 2. rogat utrum in Xpto sit sit unum esse, et respondet affirmative: idem quod videtur asserere Quirinus in hoc ipso art. 2.

Secus Sophronius et alii PP. ea frasi utuntur, ita intelligendi sunt, ut credant dicere humanitatem non subsistere in se propria subsistentia, sed in Verbo, cujus sola et una subsistentia, praelibata, ipsa invenitur in Xpto: quod satis perspicue tradunt ea verba habere existentiam, sive existere in Verbo: PP. enim unanimiter dicere humanitatem existere per Verbum, seu existere in Verbo, quasi innitendo; quod habet habet in persona sive supposito; non vero in existentia. Et ab initio ex eo PP. erroris Ecclesiae usurpatione, hoc nomen ~~usia~~ usia, substantia, et hoc nomen hypostasis, personam sive suppositum significent; nihilominus in primaeva significatione forte idem signabant, et haec vox hiparxis, quae graece existentiam sonat, idem significat ac usia, sive substantia, ut tradit Athanasius Ep. a

Episco-

Episcopos africae, et est facie idem ac hypostasis ut ut notat Bardaeus in commentariis linguae graecae ac proinde apud SS. Graecos saepe pro substantia saepe pro [illegible] accipit. Unde ex voce [illegible] nihil movere.

Ad posteriora verba Sophronii et ad verba D. Thomae, respondeo, vel unum esse vel debere intelligi non de esse existentiali, sive extra, sed de esse essentiali, sive [illegible]; quod magis est et proprie dicitur, sive sit simplex, sive compositum ut evenit in Christo: vel debere intelligi de esse proprio sive subsistentia, quod unica est in Christo; vel debere intelligi de extra proprio, non de extra [illegible]; quod in Christo est unica extra propria, sive subsistentia, et duplex extra duplicis naturae.

Addo D. Thomam si in dictis agit de extra Christi esse [illegible] ut fatetur Salmeron, et ipse Thomas, cum Angelicus Praeceptor Quodlibeto nono art. 2. asserit esse humanitatis in Christo esse distinctum ab esse divinitatis. Nam, lo, quod humanitas est pars et divinitas, quamvis proprie [illegible] pars, [illegible] totum, nempe Christum, dicat necessario humanitatem, [illegible] divinitatem, haec esse simplicia. Ergo quod: quod est simpliciter vocat esse totius subsistentis per se, et non in alio, quod esse non potest convenire extra [illegible] non unum esse, hoc est, unicam extra, et duplicem docet esse in Christo Angelicus Praeceptor.

Instas ex D. Thoma cum P. Vasquez: Angelicus Praeceptor sibi supra ipsi opponit: in Trinitate est unum esse quia est una natura: quod in Christo sunt plura quia sunt plures naturae. Ex quo sic esset [illegible] concedendo [illegible], quod deberet [illegible] si ibi asseret [illegible] suppositi, sive proprie, siquidem pluralitas suppositorum, sive personarum Trinitatis [illegible] identificent. Praeo D. Thomam negare [illegible] et extra simplicis et suppositi, hanc esse unum asserere;

nere, q̄ ipse pie doces in ṗiis dinis nullum aliud esse ṗsalitas in re extra dari, nisi ea et extra n̄ est esse dina: ac proinde debet fateri in dinis ṗiis, sive Trinitate, nullam esse realem sive extram dari. Et aliter eveniret, si ṗsalitates dinae nonea iverent ṗirse rōe identitatis cum ea dina, et deinde se fr herent ea et extra ṗpriam; illam communicarent sui ṗsoī.

Rum fundamentum est a rōe. Extra in creatis est rr dista ab esse. Sed humanitas Xpi n̄ existit extra ṗpria, et extra increata Vbi. Ergo. Humanitas Xpi subsistit, n̄ ṗpria, et Vbi subsistit. Ergo existit n̄ ṗpria, Vbi extra.

Neo, scesso ant, nando ceq; imo ex illo ant hancin dico esse improbabilem: nam ex illo bene infero. Ergo humanitas Xpi existit existentia a se realiter dista. Ad ṗbationem stāo ant, et no ceq; imo ex ant infero oppositum. Pro est, q̄ humanitas assumitur ad unione cum subsistet Vbi: Et a priori n̄ ad assumptionem humanitas ṗcedit Existens, et n̄ existit Vbi; q̄a a illo priori n̄ dum existit Vbo. Ergo ṗpria ṗpriq est creata extra. Prima pro est Dr. mente D. Tho: q 3a p. q. 4. art. 2 et 3. docet humanitem n̄ esse assumptionis rrm, et ad illam supponi, et n̄ in statu possibilitatis, sed quem solum rras assumptionis supponit, et statu exis; illud, ait, q̄ assumitur oportet ṗintelligi assumptioni, sic illud, q̄ movet loeatio, ṗintelligitur ipsi motui. Ergo humanitas existit extra ṗpria prius na q̄m uniat Vbo, ac proinde n̄ existit ṗ extra Vbi: q̄ deinde subsistit in Vbo. Insuper Humanitas est pars componens cum Vbo Xpum: Ergo in se et ṗpria extra existit prius, ut deinde cum Vbo actu componat Xpum.

Rum fundum est ab absurdis. Si humanitas Xpi ṗpria gauderet extra, primo humanitas Xpi cum Vbo essent duo entia in actu, et n̄ posset esse unum, q̄ se ostitui ex duobus entibus in actu: ṗ est

2°, darent in Xpto duo existere substaliter, et hoc implet. 2 Prbr min: q Xpto non est ens substaliter unum, et tota. Probo prbr ant: q ex duabus existentiis et positive substare ens substaliter unum, naturae est, q una ex illis habeat rone potentiae resp alterius: 2 probr min: q eius causa eius ultima rei actualitas substalis; ea extra est ultima rei actualitas substalis, et n est ultima; est ultima, ut suppono, n est ultima; q ex haberet rone potentiae ad alia actualitates ex substale, ad ipsas requireret alia, numperilla, ad qua dr ee in potentia. Probo: 3° q extra est actus ltq suppositi: q repugnat: nam substita sive ia suppositum e actus ltq; et extra e actus ltq suppoti. F. Vbo fit communicatione idiomatum diceret existens existentia creata q repugnat.

5° humanitas n traheret ad esse Vbi, ac consequens unio hypostatica n foret substalis in Xpto, q tum soly e unio substalis, cum ee unius extremi trahit ad ee alterius. 6°. Humanitas prius prioritate rei, q assumeret a Vbo, existeret eo propria exta; ac sequens Beata Virgo n fuisset proprie Mater Dei, et hoc e hereticum: Probo seqla q terminus totalis generationis Virginis fuisset sola humanitas, n Vbo: ergo q Beata Virgo fuisset Mater solius humanitatis, n Vbi Dei. Prbr ant: quia decursu B. Virginis eet totaliter tratg, tribuendo extra humanitati, prius quam haec assumeret a Vbo.

At hy pta dixi lib. 1. Philosophiae stror 2a disert. 3. sect. 3. ubi agere de extra in re distincta extra fre; et 1a pte de Incarnat. stror 1a disert. 1a sect 2a, ex quibus reo dis quando mare: cum duo entia inae tu omnino completa et totalia: no mare: n totalia, sive incompleta, et partialia, saltem quantum e ex pte Humanitatis

manitis: ideo marg et disguo mire: ex duobus entibus in actu omnino splexis et totalibus; ideo mire: incomplexis et totalibus, sive partialibus: non mire. Tho. hoc prius deru-
munt ex Pho 7 methaphysicorum cap. 13. Ubi ait: impo-
" le e substantiam ex substantijs ee, que sic sunt in actu: que
" n. duo sunt actu sic, nunquam sunt unum actu sic, et si potentia duo
" sunt, erunt unum, ut duplum ex duobus dimidijs: actus namque
" separat. Unde nil pisidij servit doctrina Thomis-
tica. Primo quia ipse Aris[toteles] 5 methaphysicorum in opposi-
tum inclinat: asserit enim fascem vinculo colligatum, et
ligna visco unum per se efficere; et incertum est in tali-
bus gpositis, sive aggregatis ee plura entia in actu. Ut
in citato cap. 13. non dicit Phus absolute ex duobus entibus
in actu non posse fieri unum ens per se; sed ex duobus entibus
sic in actu: quod frequens insinuat, ut intelligeret se lo-
qui de vera de ideis Platonis, quas impugnabat: illas enim
idee ponebant a Platone separate a singulari-
tatibus, et nulla publica unione copulate: quapropter ad-
didit actus separare: quod quidem verum est; sed, ut liquet, Thomis
non favet.

S. deberemus gratis Thomis illud prius ee Aristote-
licum; recte tamen ee falsum in ea distinctione a nobis adhi-
bita intellectum: nam de medio tollit ens per se incomplexe
et physice gpositum, cuius passio est unitas per se resultans
ex causis unitis. Etenim gpositio non potest fieri ex nihi-
lo (qualis actu est humanitas in sa. Thomis) et
aliquo; sed ex aliquo et aliquo, sed entia gposita quoad
aliquid et aliquid sunt existentia in actu: quare ex duobus entibus
in actu potest resultare unum ens per se.

Addo ipsum argumentum posse retorqueri in Thomistas.
quia si idem calor divinitus poneretur in duplici subiecto non unum
et idem; sed duo entia, et duo calida resultarent, quo-

ry mg n̄ ē aliud: q̄ ex actu existe, quaz p identi-
tate hent Vby et mediate p vnibus humanitas,
duo entia in actu resultaret: q̄ in Xp̄o n̄ fieret vnū
p se ex duob; entib; in actu. En the tenent vere
eōdz argo. Igit ut ex duob; entib;, vno cōple-
to et altero incōpleto possit fieri vnū vnū p se;
ideo ex Vbo cōpleto, et humanite cōpleta in rōe ex-
istentis, incōpleta vō in rōe subsistentis, et pcarente
subsistentia aliena, pōe fieri unū ens p se
substalit subsistens.

Ad 2ū vō, dicta mai; nando min:
ad min pbatione, no ans: ad ēius pbatione, pōe
nari mai, log. detrae de Xp̄o ll, transeat ma:
et no min: ad min pbatione distinguo anay: est vltima
et n̄ est vltima in eodz gre; no ans: in diverso gre:
cōto ans. Enim est vltima actualitas substalis in
ordine ad existendum; q̄ ita humanitas existit p ppri-
a exta, vt n̄ indigeat alia exta, vt ipsa fr existat:
n̄ vō est vltima in ordine ad subsistendum; q̄ huma-
nitas vt fr existens p ppria exta, dicit pog et ca-
pacitate ad subsistendum p subsista Vbi Divi; si-
qdz vt fr existens ē pars Xp̄i.

Ad 3ū rēo nulla est repugnantia in eo, q̄
exta sit actū lg; subsista vō, sive ēē suppositi sit
actus 2s suppositi; imo ignoro, quomodo oppositū possit in
bona Phia sustineri: nā ēē suppositi dicit exi-
stere p se et in se, si subsista ppria sit, et exi-
stere in alio, si subsista aliena sit: q̄ implat in-
telli, sive ēē suppositi; et n̄ intelli, sive ēē exta. Ad-
de. Existere pscindit ab eo, q̄ sit p se vel in
se, et in alio: q̄ sceptū exte prior ē prioritate ma-
ris vniversalius, quam ēē suppositi. Igitur sicut
sista

sistasit entos supadditam; prior e[st] ea ut existes prioritate causalitatis, q[ua]m substantia, siq[uide]m ista vel educitur ex illa, vel ab illa dimanat.

Ad 3[um] neg[o] nando illationem; quia existentia sit magis solum potest communicari essentia realiter existendi entiti ex se capaci admittendi illum; et unius modo et extra sit ipsa. Neg[o] obiectionem; quia valet communicatio idiomatum, ut suo loco dicemus. Etenim nobis non potest circumvitale vel reale communicationem idiomatum; ita non potest dici communicatione idiomatum existens ab extra propria humanitatis. Ad 3[um] neg[o] me audivisse Theologum eruditissimum, qui meditabat unionem hypostaticam non esse intrinsece substitale, quae ... extrinseca ab extris; huius ... repudiavit privata disp[utatione], n[on] quod mihi videret absurdas quae a ... Philosophia sine urgenti fundamento recedebat. Neg[o] 2[o] credendo illationem nando et inde inferri unionem hypostaticam non esse intrinsece substitalem: et q[uia]de propositio in probatione assumpta sapit Errorem Eutichetis ut ex dicendis dinoscet. pro ... sequenti sect[ione] 1[a] probabit.

Ad 4[um] neg[o] l[ibe]r[tatem] Thomas immerito, quod nos illo uti ergo, siq[uide]m urgentius eos premit: nam generatio Virginis non trat ad existentiam Verbi; quia hoc eterna est; neque ad existentiam propriam humanitatis, quam ad ... Thomas ipsos, et implicita, et eterna est: ergo debet trahi ad extra propria humanitatis; sicut alibet alia actio tendit et trahit immediate et ... ad rei productae existentiam: Inde si ut Virgo sit Mater Dei, non sufficit, quod eius generatio trahit ad existentiam humanitatis ut existentem, a fortiori, neq[ue] sufficiet, quod trahit et attingat existentiam propriam humanitatis, ut ipsi docent: et e converso: si hoc sufficit a fortiori illud sufficiet. Neg[o] 2[o] totale ... generationis Virginis esse hunc hominem, et solius humanitatis extra sit ... formalis generationis Virginis; sit totus terminus dictae genitus et filius; et sola unio substitalis sit ... formalis generationis: ac proinde Virginem dici Matrem Dei, quia hic homo est homo Deus, et eius in illius generationis Virgo sit Mater huius hominis, cui est

ē Mat Dei, sive filii hoīs filij Dei. Ideo 3º generatione Virginis est attigisse in ralit unione hypostica, et ideo Dei rigorose Mater Dei; ut docui disp. 2ª disce.
sect. 1ª

Disert. 3ª

De Persona assumente et assumptiva

Sect. Prima

An et quomodo unio hypostica facta fuerit in Persona et in nā dīna

Subsect. Prima

Proponitur difficultas, referuntur et refellantur errores circa ipsam.

Presens difficultas fere a b ipso nascentis Ecclesie exordio celebris fuit, et 1º inter hereticos; dein 1º inter ~~[illegible]~~ catholicos famosa; et ne simultanea sensuum diversorum tractatio confusionem pariat, decrevi prius inter catholicos 2º hereticos defendere, levi tn calamo; et deinde veriorem inter catholicos sententiam eligere. Suppono 1º id, q inter catholicos et hereticos constat, nempe Verbum Divinum esse illud, q de facto assumpsit nam humanam: Verbum caro factum est dr a D. Joanne cap. 1. Suppono 2º n tota Trinitas, sed solo Verbum divinum, Dei filius assumpsisse nam humanam: haec veritas est herealiis fatentur, si excipias Sabellianos, et nnullos alios eos que suadent ptes Ecclesie defoeg et SS. PP. testimonia, ut videre lb apud Eximium D. disp. 12 sect. 1ª

Unde divisio inter catholicos et hereticos orta est: asserimus q. vstans catholice q. catholicis 3º Eustiquianos Hereticos unionem hypostaticam n fuisse factam in nā dīna, aut etiam in nā humana, ita ut haec unione hypostica illi duabus naturis una facta fuerit; sed unionem hyposticam factam fuisse in Persona eo q. dīna; ac pinde dīnam Personam in duabus naturis, scilt Divina, et humana, integri-

grls permanentibus, subsistere, sive substaliter et per se existere; ac consequenter unione hypostatica, per Dei ipsius, et ab ipsius genitam factam fuisse in tempore ipsam pro hoies.

Imprimis Eutichetes, quem per impium Nestorium refutaret, in hunc modum arguebat: in Xpto est una persona: ergo est una natura: radicabat quod recta esse consequentia; quod existimabat personam nihil aliud esse nisi purum unione naturam: ac proinde ex falsa et heretica non unitate in Xpto inferebat veram et catholicam unitatem personae: vel e contra ex vera unitate personae inferebat hereticam unitatem naturae. Effectu non satis constat quis sit heresis Eutichianae: et ideo in eo exponendo, valde inter se dividunt PP. Catholici, quorum expositiones referam, ut veritas catholica clarior appareat.

Primo P. Vasquez, quem alii sequuntur, indicat unum sensum huius erroris esse, unam resultare naturam ex duabus unitis, non nisi quam ex corpore et anima; ac proinde ex duabus omnino permanentibus, imperfectis et inadequatis, unam perfectam et adequatam resultare. 2° alii existimant illum hereticum dixisse utramque naturam unione destrui, aliamque inde ab utraque omnino diversam resultare; quemadmodum ex elementorum mixtione dicitur substantia mixti resultare. 3 Cardinalis noster Venerabilis Belarminus, P. Suarez et alii putant istum hereticum asseruisse divinitatem fuisse conversam in carnem, et nobiliorem et perfectiorem nostra eccl. delapsam, ac proinde divinitatem et humanitatem fuisse proprie destructas. P. Vernat sequutus alios antiquos credit 4. istum insanum sene docuisse humanitatem per transubstantiationem conversam fuisse in Deitatem, non minus realiter, ac catholici credimus substantiam procedentem panis in Eucharistia converti in corpus Xpti. 5 Car-

di-

dinalis de Lugo subscribens alijs antiquioribus tradit Euthiquem asseruisse duas Xpti naturas, nempe divinam et humanam, per unionem substantialem diminutas fuisse ita ut aliqua pars humanitatis in Deum et alia divinitatis in humanitatem entitative mutata fuerit.

Iste error Euthiquetis, sive hoc, sive illo modo explicatur, ut haereticus et detestabilis a Patribus et Theologis damnatus est. Plura sacrae scripturae et Patrum testimonia pro eo refutando inveniuntur apud Petavium lib. 6 de Incarn. Nunc dicunt validissimae rationes ad eum refutandum.

Primus sensus huius erroris videlicet quod detur compositio unius naturae ex duabus permanentibus, refutatur. Quia licet in Xpto Domino dentur duae naturae, seu entitates, seu species scilicet Dei et hominis; neutra tamen est inadequata, sive incompleta in sua ratione; ut materia et anima sunt inadequatae et incompletae in suis rationibus: ergo in Xpto Domino non datur compositio unius naturae ex duabus unitis non minus, quam ex corpore et anima. Probatur antecedens. Quia nec materia prima, nec anima sufficit ad constitutionem hominis vel equi; quae natura humana, ubicumque invenitur, sufficit ad constitutionem hominis; et natura divina ad constitutionem Dei: Ergo etc. Probo consequentiam, quia implicat contradictionem, quod duo uniantur sub ea ratione, sub qua neutrum est inadequatum et incompletum; ac consequenter neutrum possit per unionem aliquid dare, nec accipere: et ideo ex duabus materijs nequit materia per unionem informationis fieri: nec ex duabus animabus una anima maior: neque ex materia prima et Angelo una natura: Sed cum nec humanitas in ordine ad Deitatem, nec Deitas in ordine ad humanitatem sit sibi inadequata et incompleta; non possunt uniri in ordine ad constituendam unam naturam

2us sensus huius erroris, videlicet, quod utraque

natura

nā desinat, & in aliq diversq transeat, adeo ut rationalis è ut ipsa apprehensione terq maneat reiecta. Primo: qª erro repugnat, q ipsa vel nā desinit, q adquaerit ditq à creatore & creatura: q implicat, quod in Xpo det nā, q nec creata sit, nec increata; sed ex creata & increata destructis resultans. 2º qª Xptq è vus Dq, ut ex eius natiuite, vita & morte colligit evident; & eq è vus Deq: etenim verq caro factq è, & Deq erat Vq: ut ait Joannes cap. 1. q Xptq actualiter & in fesse constat ex nā dina & humana actualiter perseverantibq. 3º qª nā dina è immortalis & indefectibilis: alioqn. n eet infinite pfecta & sine imp fectione & obnoxia pluribq imperfectionibq: q in incarn. n destruunt nā Dina & humana, nec loco illarq alia substituit.

3q & 4q error, sive tq huiq erroris valde sibi affines: et utq impugnat à D. Tho: qª nā dina è incorruptibilis: q n poe verti in aliud nempe in humanitate: insup è ingenerabilis: q in ipsa n poe verti na humana.

Dices ad vq conversione n requit q terq formalis à quo desinat, nec q terq formalis ad que in se & substantialiter incipiat, sed suffit, si terq formalis à quo desinat iè quoad aliquod munq q incipiat subire terq formalis ad que: et ideo in Eucharistia salvat vera & substantialis conversio, lt sec. probabilissima opinione corpq Xpi n incipiat, nec produat substantialiter; imo lt panis n destrueret substantialiter; dummodo substa panis cederet corpori Xpi munq substantandi, sive conservandi intra se accia panis: q pdictq error n satis reijcit ex incorruptibilitate, et ingenerabilite nē dinē; poerit eq in incarnatione, lt n destruat divinitas, humanitas incipiat substantialiter

Rno.

Pro vero D. Tho. de quaesita
P. Suarez in commentario q. 2 art. 1, et disp. 7. sect. 2. ec effi-
cacez. quia Eutichianus et eius sequaces non de qualibet con-
versione, sed de mora, et detrate de illa qua divinitas trans-
iret in humanitatem, vel humanitas in divinitatem, vel utraque
in aliquid tertium diversum, loquebantur: ad quam conversionem sal-
vandam, non sufficit illa cessio muneris, sed detrate requiritur dis-
tructio unius, et productio alterius naturae. 2° quia nulla propria conver-
sionis ratio potest accommodari Incarnationi; quia omnis conver-
sio importat mutationem termini a quo, sive cedentis, et termini
incipientis, sive succedentis; sed omnis mutatio repugnat di-
vinitati utpote immutabili: Probatur 3° quia humanitas
Christi in hac providentia non praeexistit ad incarnationem, ergo non
potuit converti in Deum. Et tandem. quia omnis terminus a quo conver-
sionis aliquo modo desinit vel cedit; ac proinde debet
praeexistere. et quia conversio vel desinit esse quoad aliquid si-
bi essentiale, vel quoad aliquod munus; sed Deus per incarna-
tionem nec desinit esse quoad aliquid sibi essentiale, neque quo-
ad aliquod munus; immo potius incipit habere humanitatem libe-
rationis: ergo Chimerica est haec conversio Deitatis vel Dei
in humanitatem vel hominem.

Secundus error, quod videlicet utraque natura diminu-
ta, ex dictis relicta satis supple est. Et insuper refutatur:
quia natura divina indivisibilis est. et humana divisio in-
divisibilis, ne est in oppositione et situatione corporis
et animae: Et divinitas neque minui, quia tota deficiat; nec pars
hominis, videlicet corpus vel anima potest deficere, quia deficere-
t ille homo; ac proinde in Christo non esset idem homo. Praeterea
Christus sine corpore non posset pati morte corporali;
et sine anima non posset elicere actus meritorios et lauda-
biles: ergo non posset digne mereri, nec satisfacere ad exe-
quendam generis humani redemptionem.

Nestorius et ipse hereticus Catholicus antiquior agnovit in Xpto duas easque invicem separatas personas, unione solum affectiva unitas. Heresis ista validissima voce damnant Catholici Patres quia si humana natura non iniret intrinsece, et substantialiter, sed tantum affective, Verbo; Xptus non esset potius filius Dei naturalis Verbum, quam Pater, seu Spiritus S. Sed Xptus potius est filius Dei, seu Verbum, quam Pater seu Spiritus S: siquidem de solo Verbo divino dicit Scriptura: et Verbum caro factum est &c. Et consequenter ... unio affectiva, sive consistat in amore divino, sive ... est cum singulis individuis Trinitatis personis diligentibus humanitatem Xpti amore aequali, et ab humanitate vicissim pie dilectis: &c. Subsectio 2da

Sententia Durandi impugnatur.

Succedit difficultas inter catholicos, rogamusque quaenam sit terminus formalis et immediatus unionis hypostaticae ex parte assumentis: sive quaenam sit proprietas, cui formaliter et immediate iungitur per incarnationem humanitas Xpti? An scilicet personalitas Verbi, an natura divina, an potius utraque?

In qua difficultate sententia est Durandi, qui in 3 dist. 1a q. 2a, et dist. 5 q. 1, et 2a docuit unionem humanitatis prius factam fuisse ad naturam divinam, et subsistentiam absolutam atque communem Dei, et deinde proprietati Filii, seu relationi personali Verbi.

Haec sententia merito rejicitur a Theologis et a nonnullis damnatur gravibus censuris. Ea impugnatur 1o ex concilio Toletano 6 et 11. ubi: solus Filius assumpsit humanitatem in eo quod proprie est Filius; non quod commune est Trinitati. Et in 6 synodo generali act. 8 definitur: Ideo Verbum tantum est incarnatum; quod Pater et Spiritus S. nihil in incarnatione habent commune, nisi benignissimam voluntatem: ergo unio humanitatis non fuit facta immediate et formaliter, per se prius in natura divina, et subsistentia absoluta et communi.

Impugnatur

Impugno 2°; q̄ unio humanitis, ut se prius
facta fuit immate et fr ad naz divinam et subsistam absolutam
et coēs: q anteq ad 2am unionem humanitatis facta immate et
fr ad proprietatem filij et relationem psalem; ita ut prioris illius
unionis Ds. ho factus eet, et ho Ds. subsistens divina et absoluta
subsistentia q independenter a 2a humanitatis unione tanta immate
et fr ad psalitem Vbi; ita Ds. ipsius pratis coe fr et immate
unitus humanitati eet ho: q non solus filius, sed etiam P. et Spi-
ritus Sanctus eet ho. Ideo hanc coa, q prata q Deitati, seu
Deo v. tali, aut alicui per rōe Deitatis conveniunt singu-
lis psonis divinis etiam conveniunt, ni q illa impetat seu smotet
oppositio relativa, qua pse inter se distinguuntur. Ifr: Vero
unio facta fuit ad naz divinam et subsistentiam absolutam et coem: q hic Ds.
qua hic Ds abse incarnavit: q hic Ds. qua hic Ds passus
et mortuus fuit: q P. et Spiritus S. passus et mortuus fuit.

Dices cum Durando 1°. ex eo q pratis Dei abse et absolute sit rō in qua
facta fuit unio ñ infert abse et sine addito q sit ho. Sed tantum q Pater
qua Ds. sit ho: q adeo inconvenienti poe sueli q unio facta fue-
rit immate et fr in aliquo prato absto Deitatis.

Ideo nan-
do ans; naz pratum q convenit alicui persone rōe Deitatis absevento;
atqinde de quatuis psa poe praedicari, v.g. q sit creator, q
ng, intellat de Ande falsum supponere Durandus; dum
insinuat q quatenus in quantum Deus in addito dimi-
nuens; q tq sevit rōe prati aliq abse venio. Prete-
rea illa ppo: P. in quantum Ds. e ho: e falsa, valde
dura, et minime admittenda.

Dices cum ipso 2°. Subsistentia Dei e tm absoluta,
et prolibas e tm relativa; sed humanitas Xpti primario
terminus subsista, et 2dario in prato relativo seu psalite:
q humanitas Xpti primario unitur prato Dei ab-
soluto; et 2dario tm prato Dei relativo.

Ideo

Reo evando manet ea falsa; qa. 2a. pria omnino de Trinitate personalis proprietas, seu relatio supposit. in divinis e subsista: ac proinde ex eo, quod humanitas immediate et fr. uniat personalitati Vbi, bene infert ipsa subsistere in Vbo. Unde min. ejus e falsa: tanquam subsista e relatio: ac sequens si poe unio fieri primario ad subsista, et in relatio ad relatione; tum qa nulla vel apparens ro dat, propter quam humanitas prius uniat cu subsista, qi cum psalibe: tum qa lt diva filiatio n sit subsista ra Deitatis, nec ra filij; poe m ee subsista ra humanitis: ut 2a. probabilitas personalitas Vbi n e Sanctitas ra Vbi; qa non e radix honestatis et Beatitudinis ipsius Vbi; et nihilominus personalitas, seu psalbi, seu Deitas, quae n e sanctitas, gra, et donum ra ipsius Vbi; e sanctitas, et gra, et donum liberaliter scessum ra humanitis. Rο a priori e, qa personalitas Vbi poe ~~et de facto gerit ...~~ munus subsistentiae ra humanitis, et id oe pstat, q cuius pria subsista pstaret: ergo e subsista humanitis.

Subsectio 3a.

Duplex Thomistica sa rejicitur.

2a sa quam tenent Capreolus dist. 1o. q. unica art. 1o. sita 4, et art. 3o. ad arga Durandi 3o. 4a sita, vocans periculosam Durandi sa, Alvarez, et alij Thi, tradit humanitem unitam fuisse per duas uniones, quarum prior terminat ad proprietate seu psalitem Vbi; posterior vo et ex priori nascens ad divinitatem tanquam pri. ad unitam subsistam et extum, tam divinitatis, qm humanitis, ut dicebat Capreolus, sive ad proprietatem relativam tanquam pm ad subsistam, et ad divinitatem tanquam ad extum, ut videtur docere Alvarez, quod qs m in eo differret a Durando qd dicat humanitem primario uniri proprietati Vbi; secundario vo Divinitati.

Hec sa

Hæc sn̄ sunt ꝯ Durandi sām eo displicet l'unica subsist̄ cōis eaꝗ; abta in Trinite ponat absq; fundo; imo ꝯᵃ Patres et Scolā: eoque de situto vtraque videtur nota temeritatis digna ꝯ communis Theologorum suffragium: et ideo Illustrissimus Lodoy conat inutili in labore ostendere hanc non fuisse mentem Capreoli.

Nil dēēt

2ᵒ displicet qᵃ sūlia ꝯ Durand. Laudatos pphmarios docent incarnationem n'ēē factam in aliquo proprio cōis et alias psas trinitatis. hinc Thomistæ nil here in incarnatione, ni effluentiā, et benignissima volunte. 3ᵒ displicet q' ꝯ unio redderet humanitem immate averam prox. ad Deum roē pranti abti et cōis; ac pinde roē Dei vt absoluti et pscindentis à psis; et roē Deitatis, et n roē alicuius psæ: q' n'illa hic Deus abte, quā hic Deus vt pscindens a psis incarnavit; ac ꝯsequenter fuit passus et mortuus: sed P. ē hic Deus, et Spiritus S. ē hic Deus: q' P. et Spiritus S. incarnavit, passus et mortuus fuit.

Negat haec cōn. quia subsista abta et cōis n' abtem, sed solum vt inclusa in filio fuit unita humanitati. Caa pptr hic Deus abte cōis n' incarnavit, nec passus, nec mortuus fuit: ac ꝯsequenter nec P. nec Spiritus S. qᵃ subsisto cōis vt inclusa in filio, in aliis psis n' ē. Et essa et intellectio essalis, sunt in P. et pt. psa generativa, et generatio activa, n' tn̄ abte et in se: et ideo lz sint abte in filio, et Spiritu Sancto; in illis tn̄ abte n' sunt psa generativa et generatio activa.

Hæc sol. n' minus plena ē aurane, q'm

falasia. Ergo ly ut incausa in filio: vel exprimit subsistentiam eius ... humanitatis quatenus proprietas illi, cui ipsa identificatur, e immediate et formaliter unita humanitati: et in hoc tu recedunt isti Thomistae et Averrandistae à sua opinione: nam tunc subsistentia ... unita in se immediate et formaliter, ... cui doctrinae ipsi adversantur; vel exprimit subsistentiam eius, et identificatur cum filio, in se ... et ratione sui immediate et formaliter, et non solum ratione filiationis, sive proprietatis filij, terminare unionem: et in hoc tu falsam doctrinam ... quam inde reijcio.

Quia enim unio, quatenus attingit subsistentiam eius in se et ... ratione proprietatis filij, e unio subsistentiae divinae absolutae, et ... ad humanitatem: ... sufficit ad communicationem idiomatum utriusque: nam divinae scilicet et humanae: siquidem haec formaliter adaequate fundatur in unione humanitatis ad subsistentiam alienam formaliter, immediate et in se ... illi ... e vera haec ... absolute ... : hic Deus e homo: sive hic homo e Deus: ... cum X. hos AA. in divinis unica ... subsistentia ... absoluta, ... fundamentum ad communicationem idiomatum, quae de facto datur, e unio humanitatis ut ... ad subsistentiam eius, ... ad proprietatem filij, ... haec ... subsistentia ... idem datur fundamentum ad communicationem idiomatum ... Patris et Spiritus Sancti ... filij. ... quia unio filij cum humanitate X. hos AA. eatenus solum ... e hypostatica in filio; quatenus ad subsistentiam eius, ... solo subsistentia et hypostasis e in divinis, terminat: ... cum X. ... in divinis tota hypostasis, sive subsistentia ... sit in eo et ab ... hypostasi: sive subsistentia ... unio ... hypostatica, ... quatenus terminat immediate et formaliter ad hypostasim absolutam et eius.

Adilal, quo sua solutione ... generationis et generatione ... non ... solum ... et

& intellectus, sive intellectione, cum & essentia Dei; & ex proprietate Patris, a qua essentialiter sumitur, vel quam essentialiter connotat & supponit: unde cum haec deficiat in Filio & Spiritu S.; ideo in illis ad extra non est propria generativus, nec generatio activa; subsistentia vero divina est talis, ut se possit considerari; ac proinde nec per filiationem constitui in ratione subsistentiae, neque eam connotare & supponere; ac proinde indigere unione cum extraneo ad se ipsam. At fundari eam communicationem idiomatum, quae per intellectum in Patre est generans, non vero in Filio; quia in isto non habet id, quod intellectio essentialiter supponit ut sit generatio, videlicet proprietates Patris, quam a Filio differt, et quia non sit Filius genitus, qui est ratio adaequata generationis; at vero per unionem humanitatis ad subsistentiam divinam in se & ratione sui immanet & fit, et ita est in Filio, permanet communicatio idiomatum ex parte Patris & Spiritus Sancti; ergo non fundat communicationem idiomatum, quae est in Filio; sed quae est in tantum se et eius se immanet et fit.

Quae displicet quatenus ponit unionem humanitatis ad subsistentiam divinam, ut humanitas existat per eam Deus. Tum quia humanitas existere per existentiam increatam est chimaericum est, ut ostendi direct. 2. Tum quia hi docent unionem humanitatis prius fuisse factam ad filiationem, quam ad subsistentiam: ergo pro illo priori in quo humanitas non est unita subsistentiae divinae, habet existentiam ab ea, quia in quavis re actus existendi est prior, vel saltem non potest esse posterior quocumque alio actu reali & physico eiusdem rei; sed unio humanitatis ad filiationem, sive proprietatem Filii est actus realis & physicus humanitatis; ergo actus existendi humanitatis est prior, vel saltem non est posterior unione humanitatis ad filiationem; ergo pro illo priori, in quo humanitas non est unita subsistentiae divinae habet existentiam: sed non accepit extra Patrem a subsistentia divina, ergo mato dicto ab ea habere eam; quia pro illo priori non du

ē

e unita subsisty eo, sive grato divo abso.

3º Tõ thomistice, q. defendunt M. Victoria & Dominico Soto ap. S. Vazquez disp. 26 cap. 3 et alijs Theologos accedunt Nominales, Ochamo in 3 q. 1 art. 2 Gabriel dist. 11 notabili 5, Gregorio & alijs insup. Marsilio in 3 q. 2 art. 1. Scl. 1. & S. Moraines disp. 18 de Incarn. & alij Rel. ap. Martinon disp. 5 sect. 5, media ingredit via, asserit q. una integra et adequata roe trahendi unione, sive trey fralle immaty unionis hypostice coalescere ex fralite absta, & ex fralite relativa Vbi: ac proinde humanitey fuisse unita immate indivisibiliter ad subsisty coe, sive na. divina, & subsistã relativã filij: sive ad subsisty absta & coe ut modificata f. fralite relativa Vbi.

Haec tã reliqs numoratis phabilior e. & ideo, lt n. õdicta Suarez, Vazquez, Hugo, & alijs, q. illas appellant temerarias, periculosas, erroneas, imo et hereticas, hanc oi censura theologica immunem ee iudico. Displicet m. 1º q. õditia allegata inqs affrant, videlt unione facto fuisse ia pprietate filij: & aliud neant, videlt facto fuisse in aliquo coi: in singularite pse, non in essite dine nã in eo q. pprius e filij, non q. coe e Trinitati: q. sic opponit Scilijs, q nãt unione ee factã in pprietate filij, ita opponit scilijs q affrat ee factã in grato coi, sive nã dina.

2º q. absurdy e asserere humanitem n. minq immate unirl Deitati, q. pprietati filij: ac proinde Deitate n. minq ee trã frale unionis, q. m pprietate filij, ut ex ijs q. õa duas priores sntias deduximq, ssat. q. õ si Humanitas uniret indivisibiliter immediatione frali toti pse, sive grato abso & relativo Vbi, tanq. trõ simplicissimo, n. minq humate uniret

unirit Deitati quam proprietati filij; ac proinde Deitas sū-
ming eet terminus formalis unionis, quam proprietas filij: et
absurdum ē asserere humanitatem unire indivisibilitati ter-
minatione formali vel per, sive prorato absoluto et relativo
Ubi tamquam [illegible] simplicissimo. Et min. quia ut Deitas si-
ve prorata absoluta ut modificata per proprietatem filij ē
terminus formalis immediatus unionis, et unitur; ita etiam propri-
etas filij ut modificata per Deitatem, sive prorata ab-
soluta et vice ē terminus formalis immediatus unionis et unitur:
Ergo eodem modo ē Deitas terminus, ac proprietas filij: ac consequenter
vel sunt duo vel formales, sive modificationes, sive
per vel dicti; vel una simplex modificatio, specificatio,
seu sensio, et simplex terminus: [illegible]

Dices Deitatem ēē terminum formalem, sive
terminum quem proprietate vel sive personalitate filij ēē terminum formalem,
et simul ēē vel formalem sub qua assumptionis, ratio-
nis, et unionis hypostaticae. Haec solutio [illegible] illi instat vocab-
ulo omnino vanas. Primo enim ēst, per te Deitas ē terminus forma-
lis, sive terminus quem immediate [illegible] unitur: Ergo trahat in se
immediate et [illegible], et vel sub unione: vel assigna id
defectum cur non trahat vel sub, et ut vel formalis sub qua.
etenim ut Deitas ut modificata per personalitatem filij, ita
personalitas ut modificata per Deitatem: et ut illa ut
[illegible] per personalitatem, ita et haec ut ampliata per Dei-
tatem trahat unionem.

2° multo disparitate assignata, et probo
non ēē ad rem. quia si duplex unio daretur, et altera
Deitatem, altera personalitatem uniret immediate et per eam
humanitatem, iam si unionis Deitatis cum humanitate
[illegible] ut [illegible] a [illegible] [illegible], et [illegible] diceret [illegible]
unitur incarnatur, et [illegible]: Ergo si de facto unio aequiva-
let duabus, et aequali immediatione formali unit formali-

ter

solita et Deitate cum humanitate eius nisi Filius dicit Deus ut pretendunt a Persis, imo et Pater non unitus, incarnatus, et hoc.

Opponens 1° cum Thomistis. Deitas prout modificata per realitatem Filii, sive prout in Filio, non est in Patre; ergo quamvis Deitas prout in Filio tenet immediate et per se unionem, Pater nec dicit realiter terminus unionis, nec incarnatus, nec homo. Resp. distinguendo ant: non est in Patre, nec potest esse: concedo ant: et potest esse: nego ant et consequentiam. Enim Filius nec est, nec potest esse in Patre; et si viveret in Patre, si posset esse in Patre quin propterea Pater possit esse unitus humanitati; est solum de facto illi unitus, si divinitas de facto immediate et per se uniretur humanitati, ut illi est unita filiatio: hoc cum unio, quod traheret per se immediate ad divinitatem, aequaliter illi unioni quod sufficeret, ut Pater diceretur unitus, neque per unionem immediate per se trahere ad solam divinitatem, ... redderet Patrem non unitum. Resp.

Resp. 2° distinguendo ant: prout in Filio non est in Patre, id est, filiatio non constituit Patrem: concedo ant: id est; non permittit quod Deitas sit in Patre: nego ant et consequentiam. Enim licet proprietas Filii non constituat Patrem, permittit nihilominus, quod Deitas eius sit in Patre. Unde facile retorquetur argumentum in ipsos Thomistas. Quia si Deitas non unitur immediate et per se unitur humanitati, quin proprietas Filii, hic quamvis ut unita non constituat Patrem existentem in humanitate, permittit tamen quod ratione Deitatis immediate et per se unitur, Pater sit homo.

Opponens 2° cum Nominalibus. Filius est, si includatur ... cum Patre identificatus distinguitur non a Patre; ergo, si includat ... unitus immediate et per se cum humanitate et identificatus cum Patre, ipse solus erit terminus unionis et homo; et Pater non erit terminus unionis, nec homo.

Procedendo autem, nando

cum

coq. Rō disparitis ē, q̄ly filius supponit explicite et in recto pro filiatione, et cum haec realiter distinguatur à Paternitate, ideo filius realiter distinguitur à Pr̄e. At vero cum x̄ de hoc Aff. non solum filiatio, sed cum Deitas pro unione, rō seu virtualiter extrinsece dicta, explicite et in recto, q̄ immediate et per unia humanitatis; ideo P̄r non solum ut pluries hic Deus, sed cum ut P̄r denominabit realiter unitus humanitati; ac tū: ut diceret distinctus à sua divina, sine natura divina non nisi distinguerit ā se à P̄e, ac distinguit ipsa filiatio.

Opponens 3º cum Moratio. quia pro generatione convenit tū Divinae, non cum se, sed ut modificatae pro relatione Paternitatis; ideo P̄r, et non filius generat: sed cum rō tractandi unionem humanitatis conveniat soli divinae, ut modificatae pro filiatione; filius et non P̄r habet unionem humanitatis et dicetur tū.

Ad hoc argumentum multa dixi supra à Sorof. naut coq: quibus addo, omisso aut, q̄ supponit pro generationem Dei in solo primo absoluto sive esse, vel in illo et relativo, et notatum manifeste idem argumentum retorqueri; et in divinis ita P̄r generat et filius generat et Deitas nec generet, nec generat, nec generare, aut generari possit, ac proinde non potest dari generatio duarum aequalium, quarum una sit à P̄e ad filium, et altera à Deitate ad Deitatem; eorum Deitas x̄a cum se petit, et x̄. adversarios de facto est unita per immediate, ac totum incarnata, et x̄. omnis rr immediate: g. si concedat, quod Deitas immediate et per sit de facto unita humanitati; cum debet scedere, q̄ sit sufficiens unita ut P̄r sit et dicatur rr unitus.

Subsectio quarta

Coni sa inullis Thomistis in con-

sequentijs defaecata defendit.

Sit nra sctio. Fi-
lius seu Verbum divinum rõe solius psonalitatis seu proprietatis pnt dis-
tinctae a Deitate ẽ unus immato fralis, sive trat immate
per unionem hypostica. Ita tenet coir sa, qua defendunt Exi-
mio D. hic disput. 2 sect., ẽ fere oẽs nrae scholae Ad. cum
D. Tha. quibus accedunt fere oẽs Theol. et Scotus in 3 dist.
1a q. 1a et 5a cum suis discipulis apud Magnum Caaresinus
[illegible]

Et ut coir et nra doctr facilius pcipiat nota 1. huma-
nitatem ñ exigere subsistere pluribus [illegible] sigde oz exi-
stentie [illegible] et 2. ppria [illegible] si ẽe plures [illegible]
[illegible] in una natura ẽe pluspriis [illegible]
ẽ [illegible] multiplices psalitates [illegible]. Unde Lo hu-
manitas posset assumi immate et fr a divinite eamdo
ñ fuisset facta [illegible] indigentia ipsius humanitis. Nota
Noto 2o posse recte dici unionem hypostica prim. dire
psalitatis Vbi ut distinct a Deitate; et secundario Deitatis
[illegible] humanitas [illegible] uera cum divinite; ac pinde
Lo incarnatio [illegible] Filius pspa denominat simpliciter [illegible] in-
carnatus, et assumens. ut docent coir Theol cum D. Damasce-
no lib. de fide cap. 3, imo et oẽs catholici, ut tradit P.
Valentia libro 2o cap. 3. 2o ubiquetarios. Pro ẽ; quia unio hy-
postica quatenus in humanite supplet defectum psalitatis
ipsius, & correspondet devabilitati illius ad aliam psoa,
[illegible] ut nasci [illegible] pelio usalis [illegible]
psalitis Vbi; reliquas [illegible] quae [illegible] illa identificantur [illegible]
caterias materialiter et idemnice: et ut supplet defectum pro-
prie psalitis, et loco ipsius complet ~~[illegible]~~ ita ẽ unio
psalitis Vbi, ut [illegible] alterius divi, [illegible]

humanitas

41

ex quo patet ... filiatio in re hoc est ... quod ideo Deitas unit humanitati, quia filiatio inventa fuisset in Deitate unit; et est ... eadem unio talis est, ut si per impossibile filiatio distingueretur a Deitate et illius uniret filiationem Deitas tamen non uniret humanitati. Unde constat, quod nullus dat caput inducens necessitatem ut per eam unionem uniatur etiam et Paternitas eius humanitati. Cum formalitas primario directe et per immediate unita non possit inducere necessitatem ut Paternitas et uniatur, [illegible] distinguit [illegible] Deitas ... secundario, materialiter et quasi indirecte uniatur non posse inducere necessitatem, ut Paternitas virtualiter dicta uniatur secundario humanitati, quia id quod primario directe et per immediate unitum posset inducere necessitatem uniendi secundario; sed in Deitas sola filiatio ut distincta a Paternitate unit primario directe et per immediate humanitati; ac proinde Deitas virtualiter dicta a Paternitate solum secundario et indirecte, sive materialiter unitur: ergo nec filiatio, nec Deitas sic unita potest inducere necessitatem ut Paternitas uniatur et eius humanitate.

Idem aliter explico. Causa unio, unitque formalis immediate est sola filiatio, deberet eam unire realiter humanitatem cum Paternitate, quatenus aequivaleret duabus, quarum una est unio Deitatis, et altera filiationis; sed non aequivalet illis; quia unio hypostatica de facto unit primario et directe solum formaliter filium; et ideo etiam secundario et indirecte Deitatem; ergo.

Alia quod dicto sic intellecta per quod unio facta fuit per immediate, quod in aliquo praedicato et absoluto fuisset, neque in aliquo et absoluto, et simul in proprio et relativo filii; quia facta fuit immediate et per [illegible] formaliter sive proprietate, sive in proprio et relativo praedicato filii: ac proinde filius sive [illegible] dicitur [illegible] solus humanitati sine

4

personalis qua distinguitur à Deitate è tribus immate et fra-
lis, sive tranz immate et fr unione hyp: ac proinde incarnatio è
unio facta p se et primario, non in aliquo grato
abso, & tantum in relativo et complente gralis humanitatis.
Ea arga, quas sat Drial expugnavimus, demonstrant autem, eam
&c. non posse nani; quia nullum aliud restat pro statu divino, in quo
facta fuerit immate fr unio humanitatis.

Hinc colligo 1° intra Thomistas, quos sequuntur Godoy disp. 5, et Gonet disp. 8 art. 1° parag. 1°: isti n. docent 1° solam gralitatem filij eē terminum fralem immate unitum; Deitatem v. unitam mate mediatione quadam virtuali, quæ fundatur in distinctione virtuali Deitatis à Personalitate fr immate unita, et vocatur iam fralis, iam cum toto, cum fieri in re, iam fundtalis. Et ipsi, videlicet Godoy disp. 97 de Trin. et Gonet ubi supra art. 2. docent humanitatem existere vi et opus per exta Ubi absoluti et coei: quam doctrinam discerent 2a impugnavimus: modo vero solum ostendo hæc duo non cohærere.

Humanitas existens per exta Ubi dina coei et alta, existit fr omnis p illa, ita ut magis fr existere non valeat; sed humanitas existens fr p exta Ubi dina coei et abta, neg non eē unita immate et fr illi exte: ergo humanitas neg non eē unita fr immate exte dina coi et abte: ergo extra cois et abta Dei non minus è terminus fralis immata unionis, quam personalitas Ubi: ergo hæc sa Thomistarum incidit in eadem absurda, quibus eius Ab nobisque impugnabant Durandi sam. Prima et 2a ista rite inferunt: maior v. suadet 1°. quia exta ut exta nil formaliter posse communicare existentiam, ut hoc p illam existat: ergo n. aliter communicaret, si esset ea fralis, ut aliquid fr immate existeret p illam. 2° quia existere fr immate p aliquam existentiam è extam eē fram, seu quasi fram se intrinsece communicantem existentiam. 3°. quia implicat, quod aliqua res existat ab-
se

se et n. existat immate et fr: aut q.d una immediatius et fralis existat q.m alia: aut q.d una et eadem modo fr, modo tm realis existat. 4. quia unio q. sufficit ad vere communicandam existentiam ex se et ex conceptu suo essali e. ppe immate et fr communicatio existentiae: f.b.

Quo modo nunc primi sylli. quia dno implat, q.d humanitas sit fr extens p exta eoe, et absq Dei, et q.d hec exta n. communicet immate fr. ibli humanili: nam roe communicationis ~~hts~~ ee extens fr a Dina exta; et coicatio exte dine est fralis. mo exte dine: f neg n. ee unitiva immate et fr exite dine eois.

Dicy: exta dina coicari fr, s. n. immate. Hanc solutionem impugnavi disc. 2°, et iterum impugno. quia lo alijs tta phice frales ut volentis intellentis &c possint ee intrici, et n. immati s. p unionem mediatam uniri; seu ee immediati roe unionis mediate; onus implat, q.d esse fralis existendi preveniat fr abextra tm mediate unita: ergo conceptu subsistentis n. e. continuior humaniti, q.m conceptu existentis: imo humanitas ee extens in divinitate involvit ee subsistens: s. si humanitas petit subsistere immate p unionem immatam, etiam petit existere immate p unionem immatam. 2° a roe nali n. repugnat quod res sit extens et solita fr a pure poli et nihilo, et tota ex.a suas causas: et q.d hoc accipiat fr a fro, nec identificata, nec immate unita: et q.d valde intimum e., fiat fr et uniatur in roe intimi p id, q.d minus intimum e.: f.b.

Colligo 2° aliam invsa in [illegible] scholisticis et pcipue in Thris q. nant in relationibus dinis p fictionem fralem ppriam; et hi admittunt subsistam ubi supplere et p finire

psalit humanit: q' duo ista se n conveniunt. Cum p-
sonalitas relativa Vbi suppleat roe sui munq psalitis
create: h hanc ut pfectiorem mire et impfecta, et 2a
Thas positiva eminenter continet: h psalitas relativa
Vbi, vel roe sui e pfectio; vel roe sui n e trus fra-
lis immate minus, nec mativa et pfectiva humani-
tis; ac p inde isti conveniunt cum Durando, quae reji-
ciunt.

Subsectio 5a

Obiectiones solvuntur

Obiect. 1o Xptus

ut talis fr primo e Deus; s Deus n e quatenus Xptus, nisi p
divinitate unita humanitati: h divinitas fr primo, seu dire-
cte unit humanitati. — Resp. dist. ma: distinguendo
mi: p divinitate fr immate et primo unita: nego mi-
re: secundario, indirecte et mediate: 2do mire: et not.
Enim ut Xptus fr et primario sit Deus et Dei Filius, sufficit
q' Xptus sit psa realiter hens sibi identificata divinitate,
et à P[atre] naliter genita: h qua Deitate vere et rea-
liter e Deus. οἰκονομ, ... q' qdem habuit simpliciter
Xptus prius q' fuisset incarnatus, q ois n sub denoe a-
dequata Xpti; at vo ut humanitas n nunq primario
unire Deitati, q psaliter Vbi, regrebat, q' substitueret
et suppleret in roe Vbi et eius dependentis, etc., immen-
sitatis; et substituit et suplet in roe psae.

Unde ostendo hoc argum ee sophisma.
Xptus ut talis, fr primario e Dependens, etc., immen-
sus, et simpliciter, qua vis n sub reduplicatione huis, aut
denominatione adequata Xpti, sicut existens in u-
trasque na, ut multi heretici delirant, s non e talis
in res sua nisi p οἰκονομ, etc., immensitatem et unitas
humanitati: h Depend, etc., immensitas et uni-
ans fr primario seu directe humanitati. Eu ea-
dem

de trows dispoe, infert eius absurdis, videlt, q Xptus
dr subsistens in na humana, sive in quantus tro et
eius na humana sit Dixoens, ehns, inonensis &c.
e pdicta obiectio sophisma e.

Dices 2°. Deitas in Xpto aliquo
modo unit humaniti, quo nec P nec Spiritus S.
unit, ? illeruis inexplicabilis e, ui dicat Dei-
tas immate et pr unita humaniti; Deitas im-
mate et pr unit humaniti. R. mai: q PP assi-
q saepe dixere na dina ee incarnata et unita hu-
maniti, et numquam dixere Patrem vel Spiritum Sanc-
tum fuisse incarnatum, sive unitum humaniti.

Pzo, sub maiori, nandomine Na
Deitas mediante pr psalibe ibi immate unita cum
humanite, et sibi identificata, unit mediate, secun-
dario, indirecte, seu materialiter cum ipsa humanite et
nec hoc modo unit Spiritus Sanctus, vel Pr, sive
Paternitas cum humanite; tb Paternitas identificetur cum
Deitate identificata cum filiatione; q cum filia-
tio, q sola immate unit humaniti, distinguat realis
a Paternite n poe dici Paternitas unita mediate,
mediante scilt filiatione: nec mediante Deitate; q
hec cum mediate unit humaniti; et ideo n poe efficere
re q roe illius Paternitas uniat mediate humani-
ti. quam doctrinam latius explicui subtractione 2. quaest
cum app. Itsus na dina aliquo de titulo est uni-
ta humaniti; quatenus scilt subsistit in eodem sup-
posito cum humanite: quo de titulo n poe dici unitus
Pr vel Spiritus Sanctus cum humanite; q n sub-
sistunt in eode supposito cum na humana.

Unde colligit sensus, in quo admittendi
e eam ppo: na dina e incarnata: et alie huius-
modi:

modi, hoc è, è incarnata mediate modis et identice illi; ac proinde n' tang.m terminus formalis immatus et proprius unionis, et tang.m na identificata cum personalitate Vbi, q' è terminus formalis immatus unionis, sive tang.m na identificata ejusdem suppositi in quo è humanitas. Et ideo lo Deitas cum hac limitatione et n' simpliciter, neque alio modo sine limitatione praedicta, dicatur incarnata, et assumpsisse humanitatem, nihilominus n' dr. ho q. sit juncta per unionem humanitati, n' è juncta ut terminus formalis et proprius unionis, neque tang.m suppositum; sed tang.m na illius suppositi, q' è ho. Vnde bene dixit Niz. tasl. 3 tesauri cap. 11. hanc propositionem: na dina è incarnata absque limitatione explicita vel subintellecta plata, errore n' carere.

Obj. 3°. Deitas identificata cum P.e ivocat immate per identitatem filio, q.n P.r ivocat per identitatem filio: Deitas identificata cum P.e ipse unire immate humanitati, q. P.r uniat humanitati: q. Deitas prout in filio nòe èe terminus formalis immatus unionis hypostaticae, q.n eadem prout in P.e sit terminus formalis immatus ipsius unionis: ac proinde q. P.r dicat incarnatus. Item Deitas et personalitas Vbi identificantur realiter. P. personalitas Vbi unit immate terminus cum humanitate: q. Deitas unit immatè et formaliter cum humanitate.

R. Neo, quasi ante, nando coa. Sto disparitas satis perspicua è ex dictis. Certum, Paternitati divino repugnat identitas cum filiatione; at v.o ipsi Paternitati n' repugnat unio cum humanitate unita filiationi: et ideo lo na divina communicet per identitatem filio, n' communicat Paternitati q. sit na dina communicabilis è filio; Paternitas v.o è incommunicabilis filio: at v.o si Deitas uniret immate formaliter cum humanitate, vi ipsius unionis uniret realiter Pat

nitas; q. ut Paternitas n. uniat de facto cu humanitate: n. in repugnat unio Paternitatis cu humanitate; ac proinde unio immediate Deitatis n. impediret communicabilitate Paternitatis p unione; imo potius ipsa Paternitas redderet realiter communicata, et unita humanitati.

Ad confirmationem tertii primissis, nego cons; quia Deitas et Personalitas Vbi, quae identificantur realiter distinguuntur virtualiter in ordine ad haec praedicata: unit immediate fr: n. unit immediate fr: et ideo ly praedicata verificantur de Personalitate Vbi, et n. de Deitate: et ly verificat de Deitate, et n. de Personalitate Vbi: et cu distinguunt virtualiter in ordine ad haec praedicata: unit mediate, n. unit mediate: et ideo ly verificat de Deitate, n. vero de Personalitate filii: ly vero verificatur de Personalitate filii et n. de Deitate. Inde Deitas et Personalitas Vbi n. distinguuntur virtualiter in ordine ad haec praedicata: unit: nullo modo unit: et ideo ut ly verificat de Personalitate filii, ita n. verificat de Deitate; quia cu Personalitas filii vere, proprie et immediate uniat cu humanitate; necesse est, quod Deitas cu Personalitate realiter identificata uniat mediate cu humanitate: et ut id, n. sufficiat ut natura dicatur immediate unita, sufficit ut dicatur mediate unita et incarnata; id est, subsistens in eo de supposito cu natura humana.

Instas. Deitas et filiatio distinguuntur virtualiter, et ideo verificantur de illis haec praedicata: filiatio producit: Deitas nullo modo producit: ergo et verificantur haec: filiatio unit immediate fr: Deitas nullo modo unit. Conseq. nulla est tota. Ratio disparitatis est; quia Deitas nec produxit nec potest produci: ac proinde distinguitur virtualiter a filiatione tantum in ordine ad haec praedicata: producit: nullo modo producit: quia

in

in ordine ad hec: è producibilis; nullo modo è producibilis. Atq. ipsa Deitas ita de facto n̄ unit immate. fr. ut nihilominus possit uniri immate. fr. cu humanitate: ac p inde n̄ disquit virtualiter a filiatione in ordine ad hec prata: unit immate. fr. nullo modo unit: na ut disqueret virtualiter in ordine ad hec prata, nariq erat, q. Deitas n̄ solu n̄ uniret immate fr. de facto, s.d etia q. eet incapax talis unionis cu humanitate: ac sequenter disqueret virtualiter à filiatione eti in ordine ad hec: pote uniri immate fr.; n̄ pote uniri immate fr.: cu ḡo Deitas et p̄ralitas filii non disquant virtualiter in ordine ad hec; ideo neq uniri filiatio immate et fr., permanente Deitate omnio inunita.

Obiet 9. At Paternitas et filiatio identificant cu Deitate, è falsa hec propositio: Pater identificat cu filio: ḡo ut Deitas identificet cu filiatione, et humanitas uniat immate fr. cu ipsa filiatione, è falsa hec propositio: Deitas è unita humanitati, sive incarnata, ni Deitas uniat immate et fr. cu humanitate: ḡo cu v.o sto et à DDbus recepta hec propositio dicenda è ut salvet eius veritas, etia Deitatē uniri immate fr. cu humanitate.

Reo nesso ant.; q ea propositio affrat identitate inter rectu subiecti, et rectu predicati, nempe inter Paternitatem et filiationem: et Paternitatem à filiatione realiter disqui docet catholica fides; ideo m ant. si proferret cu hoc addito: P.r identificat cu filio realiter eius: q. etia docet fides tandem ee essentia utriusq; ac p inde Patre et filium disqui realiter ratione Personas, et identificari ratione essentia: et disquendo conseq. è falsa hec propositio Deitas è unita humanitati, sive incarnata prata absolute et absq. additione subintellecto; sdo, cu addito subintellecto: n̄o. Nam prata absq. ulla limitatione videt affrare Deitatem eē unitam imma-

nate fr humanitati: q. ut diximus, falsum e; et nam q. a Ubus asserts: at v. si intellat cum addito, nempe Deitas e unita mediate, sive identice, e vera; et in hoc sensu pfert a Ubus et se infert ex eo, q. Deitas identificet realiter cum Persalite Filii immate fr unita cum humanitate.

Instas: ergo ideo e v. hec ppo: na Ubi e incarnata: q. na Ubi identificat realiter cum psalite Ubi immate incarnata; sed et na Patris vel Spiritus Sancti identificat se cum Persalite Ubi immate incarnata: ergo et e v. hec ppo na Patris vel Spiritus Sancti e incarnata; sed hec non pot admitti: ergo nec illa.

Dico hanc ppem: na Ubi e incarnata: ee vam; q. denotat, nam dinam ideo dici incarnatam; q. Persalitas Ubi e immate et fr incarnata: et in eodem sensu altera ee falsam; q. falsum e nam dinam ideo dici incarnatam, q. psalitas Patris vel Spiritus Sancti e immate et fr incarnata. Unde si hec ppo: na Patris vel Spiritus S. e incarnata; accipiat spreci ficative et ut equivalens huic: na Patris vel Spiritus S. e incarnata, non q. P. vel Spiritus S. e incarnatus, sed q. Filius e incarnatus: et e v. na na Patris et Spiritus S. e eadem, ac na Ubi, q. incarnatum e: Primus m. sensus e magis pprius et ideo illa ppo. ut falsa resjiciendum e, [illegible] intelli.

Obes 5. Hec ppo. Ubum caro factum e: e v. et de fide; sed non eet vera, ni totum Ubum cum psalite et Deitate uniret fr immate humanitati: ergo Dei. Pr. min: q. si solum corpus uniret cum Ubo n. diceret humanitas Unita cum Ubo: ergo si sola psalitas Ubi, et n. na dina, q. e altera pars nempe Ubi, uniret cum humanite, n. diceret Ubum esse unitum humanitati. Ipr,

a
q

q̃ Xp̃tq rrsumptq ē Ita vere et p̃prie c̃posita ex nã
Dĩna et humana, et ex subsista Vbĩ et nã huma-
na; vt dicebamus dixert. 2°; s.ᵈ hoc est falsũ, si nã
dĩna ñ vniret immate fr eĩ humanite: ḡ &c. Pr mĩr.
quia ñ põe dari vera et p̃pria c̃positio vbi ñ dat vera
et p̃pria vnio; s.ᵈ si nã dĩna non vniret immate et
fr eĩ humanite, inter eas ñ daret vera et p̃pria vnio;
q̃ sola vnio immata, et ñ vnio mediata ē vera et p̃-
pria vnio: ḡ &c.

Ato, c̃sequentiã, maiori, et mĩre; ad cuius p̃ba-
tione omitto ap̃s, et nõ iõa. Chrũ totũ Vbũ dr abẽ et
rr vnitũ eĩ humanã nã, lz vniat immate fr eĩ p̃sa-
libz, et solũ mediate eĩ nã dĩna; q̃ eĩ Deitas identi-
ficet rr eĩ Persalite Vbĩ, neq̃ Persalitas Vbĩ vniri imma-
te fr, q̃ Deitas mediate,ʳʳ et identice vniat cum Hu-
manitate; humanitas vt ñ dicit realiz vnita eĩ Vbo
ex eo q̃ solũ corpus vniret. q̃ corpus realiz disquit
ab aĩa. et non suffit vnio vnius partis, vt toti realiz
inadequate dicũ dicat fr vnitũ. Addo, sufficere, nõ
partem vniri, vt totũ dicat abẽ vnitũ; et ideo vnius
si aĩa. sic caput dr abẽ vnitũ collo, lz ñ vniat
immate eĩ s. totũ.

Ad c̃frationem s.ᵈᵒ maiorem et nõ mĩrem:
ad cuius p̃bationem disquo mãrem: vbi ñ dat vera et
p̃pria vnio omniũ partiũ inter se: nomãrem: vera et
p̃pria, hoc ē immata vnio aliquarũ partiũ, et
solũ mediata aliarũ: c̃domãrem. Igit Xp̃tq ē vere
et p̃prie c̃positũ, sive p̃sa vē p̃prie c̃posita; q̃ et. sola
vnio immata sit vē et p̃prie vnio et c̃positio; ac
sequens vnio mediata non sit simpliciter vere et p̃-
prie vnio et c̃positio: et lz p̃salitas Vbĩ vniat im-
mate; Deitas vero mediate, nihilominus Persa
Xp̃i

Xpti, utpote includens in se psalitem Ubi, Deitatem, et
humanitatem, e vere et pprie sposita; q ad veram et p-
prias spositionem n requirit, q quelibet pars spositi sit
pprie et immate uniata singulis aliis partibus
sed sufficit q. nulla pars realiter dicta maneat inunita immate
pprie et vere; unde cum humanitas vere et pprie et immate
uniat psalitati Ubi, et Deitas, q n unit pprie vere et imma-
te humanitati, lt sit realiter dicta ab humanitate, n sit re-
aliter dicta, s potius realiter identificata cum psalitate Ubi, ideo
lt int Deitatem et humanitatem n detur vera, ppria et imma-
ta unio, et spositio, psa Xpti realiter sumpta e vere et
pprie sposita in unitate suppositi (q valde notandum e)
ex na dina et humana et psalitate Ubi.

Eodem universim n ee oino nariam immatam
unionem om partium int se ad veram spositionem, ostat tum
ex eo, q in sposito viventi tam fra corporeitatis, q. aia mi-
ant om ta, et Xo. pbabilem sta int se n uniant immate:
tum ex eo, q. d. n oes pter sposti integralis uniant immate
int se: tum ex eo q. d. gradus intentionis, q una qualitatem
sponunt, lt uniant cum eadem ptu subiecti, n m uniant int
se Xo. pbabilem tam. cum doctrina, lt in aliis spositis n ad-
mittatur, in Xpto D. debet admitti; q psa Xpti realiter
sumpta speciali titulo debet dici vere sposita; q pra-
litas het immatam identitatem cum na dina, et trat immatam
unionem cum na humana, et aliunde unio immata utri-
usque nae n debet admitti; q ita psa Xpti e vere sposita,
ut ex na dina et humana n fiat una na, ut diceba-
mus subsectione 1a. P. una psa; atque si admitteret unio
immata nae dinae cum na humana, ex utraque na fi-
eret una na.

Sectio 2a

An tres Dinae Psonae possint sut
assumere eandem nam creatam.

Subsectio Prima

Pars affirmativa pre fert.

Rogamus an ut Personalitas Verbi trahit in se immediate et ratione sui hypostaticam unionem naturae divinae non in se et ratione sui, sed ratione personalitatis Verbi, cui identificatur, sive realiter, et solo iure identitatis cum personalitate; ita similiter omnes divinae personae possint in se immediate fr., et ratione sui trahere unam vel plures naturas eiusdem naturae humanae, vel alterius naturae creatae? Pro negativa militant Scotus in 3. dist. 3 q. 2. parf. ad quaestionem igitur, Ricardus art. 4 q. 4. Cardinalis de Lugo hic disp. 12 sect. 6, et de Sacramento Eucharistiae disp. 8 sect. 6. Pro affirmativa suffragium D. Thomas hic q. 3 art. 3 et cum ipso Caietanus, Alvarez, et communiter Thomistae, ut refert Soarez disp. 8 art. 4: accedunt Eximius D. disp. 13 P. Vasquez disp. 29, et communiter nostri DD. et ex Nominalibus Ochamus q. 1 art. 3, et Durandistae ex Durando dist. 1 q. 3; utraque sententia esse aeque probabilis tradit P. Aldrete disp. 43 post. Paludanus et Lorca...

Sit nostra sententia ex 2ª sententia. Tres personae Divinae possunt eandem naturam humanam, sive creatam trahere. Fr. quia nulla apparet repugnantia ex parte naturae creatae assumendae: neque ex parte personarum assumentium: neque ex parte unionis: non ex parte naturae assumendae, quia ex parte ipsius datur potentia quasi passiva ad terminandas plures subsistentias. et in eadem materia datur potentia ad recipiendas plures formas substantiales: et in eodem corpore ad hendas sunt plures praesentias circumscriptivas: et in eodem effectu ad terminandas plures actiones adaequatas, non ex parte personarum assumentium: nam personalitates divinae ita possunt trahere unam naturam, sicut divina, ut a se eadem non se mutuo excludant: neque ex parte unionis: quia cum unio specificetur ab extremis, si haec unioni non repugnant, neque unio in se repugnat.

obs

Obj. 1º cum Scoto. Non potest idem effectus à pluribus causis totalibus pendere: ergo neque eadem natura à pluribus personis divinis, quarum quaelibet sit totalis, et adaequata trahens. Ob hoc argumentum P. Amicus docet tres divinas personas posse trahere eandem naturam, dummodo quaelibet illarum non trahat adaequate, sed inadaequate. Thomistae et alii accedunt ante, et nunc eorum; et inutili studio conantur reddere disparitatem: ego vero libenter Thomisticae doctrinae insistendo contendere; quod si dependentia reddit impossibilem causalitatem duplicis causae adaequatae; eadem impossibilitas remanet, sive haec dependentia sit causalis, sive trahiva. Respondeo concedendo antecedens: quia non repugnat quod divinus idem effectus proveniat à duplici causa adaequata: hoc est, sufficienti; licet non possit provenire à duplici causa adaequata; hoc est, exclusiva: imo probabile est, quod idem effectus possit naturaliter provenire à duplici causa adaequata et sufficienti in actu 2º, ut docui lib. 2 physicorum.

Obj. 2º quia si natura creata posset esse sub in tribus divinis personis, esset infinita; sed hoc implicat: ergo etc. Probatur sequella maioris. Quia ex eo, quod natura divina subsistat in tribus suppositis, bene infertur, quod sit infinita: ergo etc. Respondeo negando maioris sequellam; ad eius probationem distinguo antecedens: ex eo, quod natura divina possit subsistat in tribus suppositis, bene infertur, quod sit infinita: nego antecedens. Ex eo quod natura divina subsistat ex exigentia naturali et per identitatem: concedo antecedens et nego consequentiam. Etenim natura creata non potest esse per identitatem, neque per naturalem exigentiam, sed ex divinitate et pura non repugnantia in tribus suppositis, et ideo licet natura divina sit infinita, natura creata licet sub possit esse in tribus divinis personis, non est infinita.

Obj. 3º. Repugnat quod natura creata ultimo trahat in una persona, trahat utcumque in alia persona: natura trahit ultimo

ultimo e totaliter ñ posse trahi ulterius: et ulterius trahi e ie ulterius trahibile, ac consequenter ñ ie ultimo tracta; 7 si eadem na creata sunt unitae tribus divinis psis, ultimo tracta in una psa, traheret ulterius in alia psa: q &.

Res distinguendo maiorem. Repugnat q na creata ultimo tracta in una psa specificative accepta trahat ulterius in alia psa: nõ maiorem: reduplicative accepta, 7 ut ultimo tracta in una psa, trahat ulterius in alia psa: cõtra maiorem: et sic distinguo minorem: ultimo tracta in una psa specificative accepta traheret ulterius in alia: cõtra minorem: ultimo tracta in una psa reduplicative accepta, 7 ut ultimo tracta traheret ulterius in alia psa; nõ minorem et cõa. Etenim illa na creata p subsistentiam Patris ultimo traheret, non quatenus ipsa in se sumpta nec traheret nec posset trahi ulterius, 7 quatenus ipsa ut tracta p subsistentiam Patris ñ traheret ulterius, nec posset ulterius trahi. Nam na creata p subsistentiam Patris ñ traheret ultimo negative, hoc e, natione excludente om̃em aliam tractionem; 7 traheret ultimo positive, et logice negative, quatenus subsistentia positiva Patris, qua traheret, petit q na ut tracta p ipsam ñ trahat ulterius p aliam subsistentiam; imo petit 7 ipsa na creata secundum se sumpta ñ trahat nullius p aliam subsistentiam; ac proinde cum haec 2a exigentia nullius sit, pie divinitus superari: ac cõsequenter na creata ultimo tracta subsistentia positiva Patris pie simul ultimo trahi subsistentia positiva Filii, et subsistentia positiva Spiritus S., licet ñ possit ut ultimo tracta p unam subsistentiam trahi p aliam.

Obiectio 4. D. Anselmus lib. cur Deus homo cap. e 9. ait: partes per se requirunt unam, eundemque q. hoc assumere in unitate psae. Quare in multis psa hoc fieri necesse

sic est: ergo D. Anselmus nobis contrarius est: et id maxime colligit ex eo, quod in eodem capite infert solum Filium Dei fuisse incarnatum; quia non poterat natura humana assumi simul a pluribus personis divinis: et consequentius erat quod assumeretur a persona Verbi quam ab aliis. Ratio: repugnat naturam creatam subsistere in uno supposito, et simul transire ad aliud; sed si natura creata tracta a Patre posset simul trahi a Filio, subsisteret in uno supposito, et simul transiret ad aliud: ergo etc. Maior est certa; quia subsistere et transire, est subsistere et non subsistere: quod manifestam involvit contradictionem. Minor probatur suadet: quia subsistere in Patre idem est quod subsistere in illo; sed natura tracta a Patre subsistit in illo: ergo si natura creata posset sic trahi a Verbo, subsisteret in Patre et non subsisteret in illo.

Ideo his et aliis D. Anselmi testimoniis, S. Doctorem dixisse esse impossibile quod natura humana assumeretur simul a pluribus divinis personis, et simul assumeretur in unitate personae: non supponebat catholicam veritatem [illegible] naturam humanam et non divinam [illegible] resultaret persona. hinc consequenter inferebat tres personas divinas non fuisse incarnatas nec potuisse sic incarnari, nisi [illegible], sed ex suppositione quod inde unita resultaret persona.

Ad rationem vero distinguendo maiorem: repugnat naturam creatam subsistere in uno supposito, et sic ut subsistentem transire ad aliud: concedo maiorem, et sic ipsam naturam subsistentem specificative acceptam transire ad aliud: nego maiorem. Etenim eatenus solum verificatur, quod natura creata quae subsistit in uno supposito, sistat in illo, quatenus ipsa ut subsistens in uno supposito non potest transire ad subsistendum in alio subsistente, non tamen quatenus illa natura quae [illegible] subsistit, subsistentia non potest specificative accepta transire ad subsistendum per aliam subsistentiam: ita natura divina subsistit in Patre ut non sistat in illo; quatenus excludit subsistere in aliis personis, sed est quatenus ut subsistit per subsistentiam Patris non subsistat ulterius per subsistentias Filii et Spiritus Sancti. [illegible]

cañã creatã rigorose subsistat et possunt in qualibet pro his é infra discutienda.

Obes 3.° q si eadem na creata posset trahi a pluribus psis, posset trahi ab infinitis; etenim nulla è rõ, vt potius possit a tribus et n ab infinitis; ꝯ hoc è absurdum: Ergo. Ifst 1.° q si tres psæ assumerent eandem na creatam, vg. humanam, tam ille ho diceret P. filius et Spiritus S.; ꝑ communicatione idiomatum P. eet filius, vel Spiritus S. Pr: cõa hoc syllo expositorio: hic ho è P. hic ho è filius: ergo P. è filius: ac proinde propria vnius psæ posset dici de alia ꝑ communicationem idiomatum. Ifst 2.° idem ho eet P. et. et sp. S. ꝑ idem ho eet genitus et ingenitus spiratus et n spiratus: ac proinde hæ pp. erant vera hic ho è genitus: hic ho n è genitus: ꝯ hæ sunt extreme contradictoria: ergo Resp.

Obseruando sequelam maioris. Ita q ex pluribus rõ ipso q psæ diuinæ poss. trahere alienam na; etiam hæ sint tres tm, ex eo q eadem na posit illis trahi, n infertur q. possit trahi in finitis. Ita q lo inferat q non posit ita trahi ꝑ tres, vt n posit trahi ꝑ plures, n tn infertur q possit trahi ꝑ infinitas; neq tn sint ptes et ptes possibiles in infinitum; impossibilis n ee infinitum actu, sive cathegorematice, vt docui in Phicis.

Ad Ium ꝯfrationem rõ nando ꝯcq. Etenim ꝑ communicationem idiomatum ita pôe dici de psis q. illis conuenit rõe Deitatis et humanitatis, ac proinde præter propria vnius psæ n poss. dici de alia. Nã si rõe illius vnionis ad eadem humanitatem P. posset dici Filius ꝑ communicationem idiomatum de facto P. posset dici Filius; siquidem P. identificatur eidem na diuina, cum qua etiam identificatur Filius: et vinculum strictius è identitas ꝑparum cum na diuina, q. foret vnio ꝑparum ad eadem na humana: ꝑ si identitas n sufficit, vt q. sit propria vnius psæ dicantur de alia; vnio ad eadem na humana n sufficit, vt q. sit propria vnius psæ dicantur de alia ꝑ communicationem idiomatum. Vnde sicut licet de facto arguere: hic Ds è P. hic Ds è Filius: ergo Filius è P. ita in ea hypoti n liceret inferre: hic ho è P. hic ho è Filius: ergo Filius è P. Pro è q illi tri: hic ho: hic Ds: q gerant vices medij n sunt adeo stricte singulares, vt officiant syllus expositorium; sapiunt n. naturã tri vel saltem signantis vage hanc vel illam psam: neq tm proprie concedi, vt sic q è hic ho: vel hic Ds. sit P. et sit filius; et ideo nulla è cõa.

Ad 2am

Ad rationem dicendo verum: ideo tres sub eadem subsistentia supp.

est genitus et non genitus: spiratus et non spiratus: nam verum sub diversa ratione. Inde hæc propositio nativa: hic homo non est genitus: vel non est spiratus: in ea hypothesi falsa foret ni aliunde limitaretur explicite vel tacite per ad personam incarnatam: persona Patris iuncta cum natura humana non est genita, nec spirata. Et ratio est, quia illa propositio utpote nativa affert sibi distributive et naturaliter pro tribus personis; ac proinde falsa est.

Rogabis, an eadem persona divina possit sibi assumere plures naturas creatas? Resp. affirmative. Ratio est, quia nulla apparet positiva repugnantia, unde salubriter colligitur possibilitas nativa. Resp. 2o, quod quælibet persona divina habet infinitam virtutem terminandi naturas, non solum divinam, sed creatam: sed ita de facto terminat naturam humanam persona Verbi, ut possit alias plures, imo et infinitas simul syncategorematice, terminare. Probatur: Quia virtus infinita terminandi non exhauritur per terminationem finitam. Tertio: quia persona Verbi de facto terminat naturam humanam. Ergo plures; infinita virtus terminandi naturas divina habet virtutem terminandi naturam creatam; sed hæc non est finita; ac proinde non exhauritur per terminationem unicæ humanitatis, quæ tamen hæc finita sit, illam terminat finite. Ergo plures naturas humanas potest sibi alias plures et plures terminare.

Subsectio Secunda

An si eadem humanitas traheretur tribus personalitatibus divinis esset unus homo Vel Plures.

In hac difficultate 1o Scotus affirmat in illo eventu fore tres homines. Sic Gabriel dist. 1a q. 2a 1o art. 3 dubio 3. Marsilius in 3 q. 2a art. 3. dubio 2o. Huic affinis est 2a sententia Caietani hic q. 3. art. 3o et Medina hic q. 3 art. 6, qui asserit unum fore simpliciter tres personas, unum vero 3a sententia Durandi in 3 dist. 3 q. 3a, qui docet in il-

lo

eo eventu ineq. dicendo, plus hoes inq. ius simplicitv. 4. sa credit in eo eventu futurg eius et unicum hoē. Ita D. Thos hic q. 3. art. 6 et in 3ij dist. similiter 1. q. 2 art 4 ad 3ij. Exinig D. disp 13 sect. 2. P. Vazquez 1. pte disp. 155 cap. 5. et alij multi tam ex nostris qm ex Thi.

Sit ntra 1. sito. Si 3. psē dinē assumerent eandem nam humanam, tunc foret ing hō. Ita expre D. Thos ubi sup. ad 3ij, ubi dicit in eo eventu fore ing hoē ppt ung humanitatem, n̄ tn ex hoc fieri q. sit ing simplicitr; q. doctina Angelici Præceptoris male interptant Caietanus et Medina, asserentes iuxta S. Thm̄ ēē, n̄ licere inferri eo, q. in illa hypoti tres psē ecent ung hō, fore ing hoē simpliciter, sed tt tm q. tanq. a S.D. docet 3. psas dinas assumentes eandem nam humanam ēē ing hoē ppt unitatem humanitatis, et n. ing Deum ppt ung Deitate, sed n. ing Deum simpliciter ppt ung Deitate: ergo ex mente D. Thē in ea hypoi foret simpliciter ing hō ppt ung humanitatem, tm q. liceret inferre tres psas dinas ēē ing Deum, eo q. sunt ing Deus simpliciter.

Pbo 2. roē desumpta ex D. Thoā 3 psē si in hac hypoi tres psē dinē assumentes tut eandem nam huma, n̄ ecent ing hō, aut n̄ ecent simpliciter ing hō, sequeretur, q. 3 psē dinē n̄ ecent ing Deus simpliciter; sed tres psē dinē, quamvis sint pltā supposita, sunt simpliciter ing Deus, q. ntra una ē in illis: ergo si tres psē Dinē assumerent eandem nam humanam, quamvis ecent pltā supposita, forent mathē simpliciter, q. na huma ecet una.

Opponēs 1. q. si tres psē dinē assumerent ung eandem q. humanitatem, quelibet psa ecet ing hō

ho: f. tres pre eent tres hoes. Dfr qa sicuto etiam dem humanitas assumeret prius ab una pra, et deinde ab illa dimitteret, et ab alia, resultarent diversi hoes: f. filii.

Reo, neo anto, nando coq. eum ca reo, q una pra sit ho, et altera pra sit ej ho, n inferre una pra ie hoe distin ab alia pra: quemadmodum lo Persona Patris sit D., et pra Filii sit D., n infert, q una pra sit D. distas ab alia pra. Et ob eandem rationem reo ad oratione in lo eventu n resultare ptes hoes, lo eadem humanitas assumat successive a diversis pri.

Obj 2°: hec vox ho importat in recto psalitem, et in obliquo humanitem: et in ea hypoi, lo na humana eet unica, n eet unica, et triplex ne humane psalitas: g in ea hypoi n ea unig ho. Pr mar, in quo e difficultas; q si vel na, et psalitem vel in recto importaret, vel na in recto, et psalitem in obliquo, foret falsa hec ppo: Persona trina e ho: P hec ppo e verisa: g hec vox ho importat in recto psalitem, et in obliquo humanitem sina. Pr mar, q si na et psalitas importarent in recto ex pte pra, n, pdicta ppo equaleret huic Personalitas trina humanitem e psalitas et humanitas: et hec e falsa: nam affirmare identitem psalitis eum duabg entitatibg, videlt psalitem et humanitem, realiter invicem seorsim falsg e: at v. si importet in recto na, et psalitem in obliquo, pdicta ppositio equaleret huic: psalitas trina humanitas, seu humanitas trina, et hec e ej falsa, utpote affirmans identitem diversorg: g ett. Dfr. v. quia si na et psalitas importarent in recto, vel in recto na, et in obliquo psalitas,

foret

foret falsa hec propositio Deus est homo; falsum enim est Deita-
tem immo et Verbum habere Deitatem esse adequate vel inade-
quate humanitatem; sed hec propositio vera est: Ergo neque hu-
manitas et personalitas, neque sola humanitas im-
portat in recto per istum terminum homo; patet consequentia, quia si huma-
nitas et personalitas importarent in recto ex propositione
Deus est homo; appareret identitas inadequata huma-
nitatis cum Deo: et si sola humanitas importaretur
in recto, appareret identitas adequata humanitatis
cum Deo. Ergo etc. Ipsa consequentia quia si terminus homo importa-
ret in recto solam humanitatem in Christo Domino, homo
distingueret realiter adequate a persona Verbi; siquidem
humana natura realiter adequate distinguitur a persona
Verbi: ac proinde loquendo de Christo hec propositio esset
vera: hic homo distinguitur realiter adequate a persona Verbi:
quam propositionem nemo catholicus admittet:
Ut his et aliis argumentis in materia de Incarnatio-
ne frequentibus possimus facile occurrere, oportet pre-
mittere aliquorum terminorum explicationem, quorum multi-
plex et varia usurpatio hanc rem aliunde vocalem
reddit valde sparsam et difficilem: non tamen aliorum Doctorum expla-
nationes impugnare; eas enim obiter rejiciemus iam explandum
nostram mentem.

Supponitur a principio rei et ante omnem intellectus operatio-
nem dari concreta, sive scripta tam substantialia, quam acci-
dentalia; et ea sic accepta neque afferre in recto, neque in obli-
quo suas partes; sed eas involvere quae realiter et subs-
tantive: ipsa vero scripta, ut hoc vel illo vocabulo significat,
ita exprimi ut modo omnes partes in recto, modo una in recto
et altera in obliquo importet: ac proinde afferri in rec-
to vel in obliquo scripti partes esse denominationes
scriptis obviis extrinsecas, et procedentes fere a modo, quo

f

q. nomina signant.

Suppono 2° alia ee scrta rū ee vre-alia, & alia ee scrta rtō rū dicti. Omne scrtum constat essaliz saltem duplici p.te et q.do una pars ē pprie subiectum, & altera pprie forma, tunc ē scrtum rū esse et reale vg equus: q.do vo una pars n ē pprie subiectum, et altera n ē pprie forma; significant m p mm subi & fra; tunc ē scrtum rū dicti vg. obiectum cognitum. Imo scrtum poē ee vel physicum, vel methaphysicum: q.do p.tes ob-tud suo modo componentes si. realiter distae, tunc scrtum physicum ē vel rū ee vel rū dicti: q.do vo eius partes rtō p roē distinguunt, tunc scrtum metaphysicum ē vg. animal rationale.

Suppono 3° alia ee scrta substantiva, substantialia, & alia adiectiva: illa si, q coalescunt ex partibus substantialibus: vg. ho, equus: hec vo, q significant subiectum & fram accidentalem inhaerentem subiecto, et illud denominantem vg. albus: Hec nomina adiectiva important in recto subiectum, & in obliquo fram: vg. albus significat in recto subiectum, et in obliquo albedinem: nam albus ē idem, ac habens albedinem: & ideo hec ppositio ē vera: albus ē calidus; q subiectum, sive rectum ex p.te prati identificat cum subiecto, sive recto ex p.te subiecti lo fre; nempe albedo & calor, q afferunt in obliquo non identificent; q ad veritatem ppositionis sufficit identitas rectum subiecti & rectum prati; ac pinde n requirit identitas inter obliquum ex p.te prati & obliquum ex p.te subiecti.

Illa vo scrta substantialia et substantiva possunt accipi & substantive & adiective: q.do accipiunt substantive important in recto rū, & ppe in obliquo fram; q.do vo accipiunt adiective significant in

recto

recto suppositi et personalitê; atq. in obliquo naturam; sicuti ipsa nomina adiectiva et posita suoni adiective et substantivê: quando usurpant adiectivê sumuntur pro supposito habente formam, vel quasi formam: in quo sensu est vera haec propositio: in Deo existunt tres personae aeternae: quando vero substantivê sumuntur, usurpantur pro aeternitate existente in supposito: in quo sensu est vera haec propositio: non sunt in Deo tres aeterni, sed unus aeternus.

Et quidem usurpatio substantiva vocis huius vocis homo propria est; quia nomina substantiva, praesertim substantialia, in primo suo inventione introducta fuerunt ad signandas naturas substantiales, et prout sunt praestantes; ac proinde signant naturam in recto. Sed vero post revelationem Mysterii Sanctissimae Trinitatis et incarnationis, ut propria usurpant adiective; et prout ita aliter adiacentes; atq. significant personam, seu personalitatem in recto et naturam in obliquo. Unde colligitur quod haec nomina absolute prolata debeant usurpari substantivê, ex adiunctis vero debeant assumi adiectivê, loco quam utraq. significatio propria sit, semper magis propria est, quando substantivê accipiuntur.

Suppono 4. secunda oblata toties multiplicari quoties tota totaliter, vel saltem aliqua parte obiectiva multiplicatur: nam sive multiplicetur forma, sive multiplicetur subiectum, iam non est idem totum, sive sint realiter; ac proinde est unum et aliud; et unum ab alio aliquo modo distinctum; ac sequenter multiplicantur secunda.

Unde iam facilis est solutio ad obiectiones propositas; nego enim ad argumentum distinguendo maiorem; haec vox homo adiective et personaliter accepta importat in recto personalitatem ——— et in obliquo humanitatem: concedo maiorem: substantivê accepta: nego maiorem. Unde unus secunda abstan-

tan-

tiva subsistentia, ut notavimus suppositione 3.a dese
quæ primaria institutione significent substantive
& in recto non; Deinomen ho in hypoesi hac ab-
se flatus accipiendus è, non adiective et pralis, sed sub-
stantive; quia hæc significatio propior è, lo altera est sit
propria, proveniens ex aliquo addito et adiuncto, & ideo
lo nomen Deus potest sumi adiective, aliàs mani-
festè substantive: quamquam lo Pater sit unus hens Dei-
tate, & filius sit alius hens Deitate, & Spiritus
S. sit alius hens Deitate, nihilominus absolutè non tres
Dij; sed unus Deus; quia absolutè flata vox Deus sumitur sub-
stantive. Atque non possum non mirari pace cuiusdam
D., qui ut oppositam suam defendat, hic voces ho su-
mit pralis, sive pro ipsa transcendentia ante omnia suppo-
nit. Ego vero addo, in eo sensu, in quo pono admitti in
Deo tres hentes Deitate, posse in nostra hypoesi
admitti tres hentes humanitate.

Unde ad maiorem probationem nostri in prædicta
hypoesi est vera illa propositio: ipsa humana è ho; quia
in ea lo ho sumitur adiective; ac proinde æquivalet
huic: subsistentia trans humanitatem è hens humani-
tate: de propria vero significatione et modo significandi
hujus nominis post infra dicemus. Ad 2.a oppositione
nostram hanc propositionem: Deus è ho: id est verus, quia tamen
lo Deus, non lo ho sumitur adiective ac proinde vox ho
non sumitur substantive et pro humanitate in recto, sed
hente humanitate; ac etiam hæc propositio: Deus è hu-
manitas falsa è: hæc vero Deus è ho: id è, ipsa hu-
mana, sive hens humanitate, è vera; sed ut vera sit, vox
ho, quæ è nomen substantivum, debet sumi, non substanti-
ve, sed adiective. Ad 2.am oppositionem nostram lo ho impor-
tare in recto non humanitate, sed ipsam Ubi; ac proinde

non est

n'ei va hanc propositionem loq^do de Verbo: hic hō disqui-
t. vox adequate à Pra Ubi; q^a Pralbi q. offero in
recto vox hō acceptā adiective, identificavy Perso-
na Ubi:

Instaȝ 1°. q si vox hō adiective accepta sig-
nificat in recto gra[illegible] hęc propositio è vera: Deitas è
hō. Pbo coā hoc syllo expositorio: Ubi è hō: Dei-
tas è Ubi: q Deitas è hō. Si neges coā, sic arguo:
Deitas n è hō: Ubi è Deitas: q Ubi n è hō. Nam
bē valet à natione coentis ad natione atis. Vri-
usq: sylli [illegible] è coā; q vox supposito variat: nam in
mari recta adiective et fr; et in miri substantive
et soly identice accipiunt; ac proinde male deducit
coā; nam q debebat inferri in su frali, infert im-
pprie et in sua identico.

Instas 2°. vox hō in dicta hypoi n pōe
sumi substantive: q sumit adiective: q si vox hentes
humanitē: q si vox hoes. Pbo ans. quia si vox
hō indicta hyposi sumat substantive importat
in recto humanitē; [illegible] humanitas n pōe iden-
tificari cū pris diuis: q n pōe de illis cū veritate
enunciari: q ut de illis cū verite enunciet hō de-
bet sumi adiective, et non substantive. Secq. 1° e-
venit in nomine Deus; q cū Deitas identificetur
qualibet pra Dina, et qualibet pra dina pōe
cū veritate enunciari vox Deus substantive. Itē
q eet recta hęc argumentatio: hic hō è P: Filius
è hic hō: q Filius è P.

Ad solutionem adverto 1°. q [illegible] multiplicata qua-
libet recti [illegible] multiplicat recte, [illegible] vario
mus significandi, q inest [illegible], valde sedicere ad ppoi-
tionis veritatem. Adverto 2°. vox n supponere pe id,

q sig-

q significat: nam significatio, ut diceban in nris elementis Dialecticis strictè, est vis illa vocis ad suam propriè significandum in cognitionem alterius: suppositio vero est ea ro formalis, qua termus ponit ex copula verbalis suum significatum pro alio, ut patet illud quod hoc sit praedicatum vel subiectum. Adverto 3. appellatione esse applicationem significati, qua conceptus formalis unius termini ad significatum alterius: & universalius loquendo triplex datur formalis, realis, et exercita: formalis tunc exercetur quando significatum unius termini applicatur formae alterius: vg. Aris fuit magnus Phus: ubi terminus magnus appellat formam, qua appellat suam Phiam, quae est forma illius concreti Phus: realis vero exercetur, quando non applicat suum significatum, non formae, sed subiecto alterius; quod hic dicit per reali: vg. album est dulce, ubi terminus dulce applicatur, non albedini, sed subiecto albedinis, & dicitur subiectum albedinis esse subiectum esse subiectum dulcedinis.

Adverto 4. omnes propositiones stantes termis, sive concretis adiectivis, sive substantivis adiective acceptis, si affirmativae sint, esse veras, quando rectum praedicati identificatur cum recto subiecti, seu ea quae important in obliquo non identificentur: vg. album est dulce est vera propositio, quia in ea termini accipiuntur appellatione reali. Ubi tamen non obstante subiecto non satis esse variam identitatem recti praedicati cum recto subiecti et formalem non significandum, quia inest terminis, ut propositio evadat vera: nam si praedicatum appellet formam, propositio propriè est vera, licet illud rectum praedicati non identificetur cum recto subiecti. quia tunc propositio aequivalet propositioni, in qua forma, quae affirmabatur in obliquo, affirmatur in recto: vg. de Petro ente Granate & Theologiae vacante hispali verificatur haec propositio: Petrus est Theologus Hispalensis: ubi praedicatum hispalensis non appellat suum ... & subiectum Theologiae, sed formam

suam

sup^a Theologia; nam Pragm n'e ortg hispali, ꝯ Thea.

Advertas ꝙ nomen ho si substantive accipiat (idem dicendum è de quolibet alio termino substantivo) importare in recto & directe humanitatem, & in obliquo, & sub disiunctione subsistentiam hanc vel illam: at v° si sumat adiective importare in recto subsistentiam, & in obliquo humanitatem. Unde in propositionibus accidentalibus & singularibus, sive de materia contingenti importat in recto hanc humanitatem; & in obliquo humanitatis y hanc nomen ho: in propositionibus v° essentialibus, sive de materia naria, aut extra illas, sive ipse ~~sumptus~~ sumptus accipit ita nomen ho, ut importet in recto & directe humanitatem, & in obliquo & sub disiunctione subsistentiam hanc vel illam.

Unde nomen ad instantiam nomen ho & posse sumi adiective & substantive: si sumat adiective potest eius veritas probari de singulis s[illegible]; & vera est haec propositio: P° è ho: i.e. hanc humanitate: dotem identitas inter rectum subiecti & rectum praedicati. Inde nō n̄ bene inferre, q. sint tres hoes, ꝙ tres q. sint tres hentes eandem humanitatem: q. ea ho dicat determinate humanitatem & indeterminate & disiunctive subsistentiam hanc vel illam, ideo ho, q è P° è ho ille, q è filius in dicta hyposti: nomen neque terminus substantivus, n̄ multiplicet nam, q̄ talis terminus abstracte ꝑlatus in recto & directe significat: etenim haec è quae dicat ad speciem n̄ v° subsistentiam: & inde ut deo hic numero ho, requirit hanc numero humanitas n̄ v° hanc numero subsistentiam; & ut multiplicet ho, requirit q̄ multiplicet humanitas, & non sufficit, q̄ multiplicet subsistentia. At v° si nomen ho sumat substantive haec propositio: P° è ho, & q̄libet alia similis n'è vera appellatione formali, ꝯ appellatione mali cadente sup^a

hanc

hinj humanite: nam ho n verificat de P.e ey nam humanam, q dicit in recto, s ey subsista, q dicit in obliquo: ac pinde equalet huic: P. identificatur ey obliquo, q affert in obliquo ho: et id sufficit, vel P. sit ho: q satis fit, vt humanitas, sive ho subsistat p subsista Patris, q exprimit eo pp. P.r e ho. Contra hec propositio n e vera p identitate Patris cu hoe, p parcaeiore idiomatu in pelicio su intellendo.

Ad ofrationem reo ea argumentatione n ee rectu; q cu mediu hic ho, si sumat substantive importet in obliquo sub distinctione ples subsistas, et n verificet appellatione fralitadente sup illa allata in recto, P sup subsista allata in obliquo, equalet huic: hic ho ey aliqd, quod importat in obliquo e P.r; Filius e hic ho ey aliqd q ho importat in obliquo; inde n infert ea: q filius e P.r, q premisse n parles; ac sequenty syllo n e expositorius.

Et qdj ex eo, q duo extrema uniant cu ino 3o nempe cu humanite, n infert q uniantinj se. Nec ideo in dicta hyposi aliud trinitatis mysterio adstruimus: nam difficultas huius mysterij in eo pcipue sita e, q duo extrema singularia vg. Paternitas et filiatio n uniant, P identificent cu singulari Divinitate, et nihilominus n identificent immate inter se. Addo. Si tres hic ho sumat adiective clariori de titulo nulla e ea: nam manifeste syllus equalet huic: hic trans humanite e P.r Filius e hic trans humanite; q si loquor de ipsa pra falsa e; si de alia, minime infert ea: q P.r e Filius. Subsertio 3a

An si eadem pra Divina assumeret

Ples humanitates resultaret vnus vel Ples hoes.

Prima sententia docet illa propositione dicendum, quod assumeret eg. tres humanitates futuros tres hoes. Ita P. Vasquez 1a p. disp. 155 cap. 3. P. Gaspar Hurtado disp. 3 difficultate 7. et citat D. Tho. in 3 distinctione 1a q. 2 art. 5. ad 2 et 3, Scotus, Durandus, et alios. 2a sententia tradit futurum unum hoem. Ita Eximius D. disp. 13 sect. 3. Ragusa, Pnus Hurtado, Arriaga, Lugo, Aldrete post alios antiquores, sequitur etiam D. Tho. hic q. 3 art. 7, quem dicunt retractasse, quod prius docuerat.

Sit 2a nra secta. In dicta hypothesi forent ples hoes. Pbo. quia terminus homo absolute platus usurpat substantive: et importat in recto humanitatem, et in obliquo, et sub disiunctione subsistentiam, hanc vel illam: ergo est humanitas in se vel in alio subsistens; sed in illa hypothesi darent tres humanitates in alio subsistentes: ergo darent tres hoes. Pr. et explatur. quia in ea hypothesi est vera hec propositio: hec humanitas subsistens non est illa humanitas subsistens: et etiam verificatur hec: hic homo non est ille homo. Pt consequentia. quia homo nihil aliud, nisi hec humanitas subsistens; si verificatur hec propositio: hec humanitas subsistens non est illa humanitas subsistens: ergo verificatur hec propositio: hic homo non est ille homo. Sed ut eam roe, tum quia verificatur, quod duo distinguunt realiter, verificatur quod sint duo: nam multiplicitas sequitur indispensabiliter distinctionem: et si verificatur quod unus homo distinguatur realiter ab alio, verificatur etiam, quod sint absolute duo hoes: ad consequens, quod in dicta hypothesi dentur tres hoes.

Opponit 1o P. Aldrete disp. 44 sect. 1a

n. 4

n. 4. ex P. Cardinali de Lugo hic disp. 13 sect. 3. si una psa ex tribus naturis constitueret tres hoes: ergo ex duabus rationalitatibus constitueret duo rationalia, consequenter ex duabus naturis viventibus constitueret duo viventia; sed hoc nego admitti: alioquin n. essent de facto in Xpto duo viventes: siquidem de facto in Xpto datur una psa ex duabus naturis viventibus, de quibus potest verificari: hoc vivens videlicet Deus est illud vivens, exempli gratia homo.

Ideo tamen vivens potest sumi vel sicut accidentale et adiective, et vel sicut substantivum, sive substantive: si accipiatur vel sicut accidentale est idem ac subiectum actualiter vivens, ac consequenter importat in recto subiectum, et in obliquo formam, videlicet vitam accidentalem actualem: at vero si accipiatur pro nomine substantivo, ut solet assumi pluries in oratione neutra est idem ac ista substantialis in actu 2°, sive substantialis natura vivens in actu 1°. Unde conceditur dari in Xpto de facto duo viventia substantive accepta, subsistentia in eadem psa Verbi; quia vivens sic acceptum est natura substantialis vivens subsistens in se vel in alio, ac proinde in hoc sensu est nomen naturae: et in Xpto dantur duae naturae, nempe divina et humana. Non vero dari in Xpto Deum duo viventia adiective, sive accidentaliter, quia subiectum, quod in hoc sensu dicitur vivens est psa sive suppositum cui actiones vitales attribuuntur; ac proinde in hoc sensu unicum datur in Xpto vivens. Ideo quidem Patres communiter concedunt Xptum neutrice esse aliud et aliud; negant vero esse duos masculine.

Instatur contra ipso. Si ea psa in dicta hypothesi esset plures hoes masculine, necesse esset cum Xptus de facto non esset plures viventes masculine

nè: nam vox duo in illo casu, si sumatur masculinè, non denotabat duo supposita, sed duos homines; Ergo etiam posset de facto denotare non duo supposita, sed duos viventes. Sed non possum in Christo dicere duos viventes. nam etiam dicerent dicendi duo volentes secundum D. Athanasium, qui in Evangelium de S. Deipara ita fatur: duos volentes, sed unus volente ratione unitatis personae: imo et dicerent dicendi duo Domini, ut dicat Paulus ad Corinthios cap. 8 unus Deus Jesus Christus. et in symbolo Niceno, credimus in unum Deum Jesum Christum. Et in Iulio Ephesino dicitur in Christo non est alius et alius, sed aliud et aliud, et in sacro Triados mysterio stravius reperiatur, ibi enim est alius et alius, ne hypostases confundantur, non in aliud et aliud.

Dico tamen in illa hypothesi posse dicere tres viventes masculinè, quia indicaret dari tres personas; nec ideo teneret ratione tecum ad dicendum in Christo dari duos viventes masculinè; quia in Christo non duplex, sed unica datur persona. Dico 2 in illa hypothesi, quia indicaret dari unam tantum personam; posse dicere tres homines viventes, et narrare abesse tres viventes. Dico 3 discrimen istius est; quando pro se nomen adiectivum vivens sine substantivo tali applicatur, et pro se masculinè supponit pro persona; ac proinde si non sit plures personae, non possum dicere multiplex vivens masculinè; et ideo ut abnotat Dilius Ephesinus, in Trinitate datur alius, et alius, et nihilominus non datur alius Deus, et alius Deus; ac proinde dum ponitur tres alius masculinè, sine substantivo cui adhereat, vera est propositio; at verò si illi addatur tres Deus, evadit falsa; nam ut tres alius ponit masculinè, nullo addito substantivo supponit pro persona, at vero quando additur tres Deus supponit non pro supposito, sed

pro Deo

p Deo. Unde cum apponit nomen substantivum ~~hoes~~ homines, et illi adiungit nomen adiectivum viventes masculine, supponit p hoe; ac proinde quando plures 3 hoes, eq. 3 ptes hoes vivi, et viventes. Ex qua doctrina recte colligit cum in nra hypoi decederet ples hoes viventes, non debere decedere absolute ples viventes: nam hy viventes in tractione masculina, nullo addito substantivo supponit p psa, sive suppoa: et 2a hanc solutionem dici dari in illo eventu tres psas supponimus, et cum addit substantivum hoes, n supponit p psa sed p hoibus, et ee tres tres hoes in ea hypoi iudicamus.

Sectio 3a

An si una psa Divina assumeret ples humanitates. Vel eadem humanitas traret pluribus psalitatibus divis resultaret una vel multiplex psa.

Subsectio Prima

Quid sit psona et psonalitas.

Invo. 3 mysterij disert. 2 mea indiximus de psa et psalitate, ac de subsista psoni, et reliqs munits: in psenti vo. ex ibi dictis seligam utiliora et naria ad plenam mysterij incarnationis notitiam.

Subsista 2o. we usurpatione, e id, qd. plet nam, et reddit totum subsistale spoleum: q qdo. qdo. iungit cum na irrationali, dr suppositalitas: et 1o. suppositum aliqdo. significet ipsam subsistam, vulgo accipit p toto ex subsista et na resultante: qdo. vo subsista iungit cum na roali, n dicit tantum suppositalitas, sed cum dicit psonalitas: et totum, q. resultat

tat ex subsista et na roali, n' soly dr suppoty, sed ety dr psa.

Unde Latiny pt suppoty, q^m psa: nay qui questy ex subsista et na sive roali sive irrationali, sive vivente sive n' vivente dr suppoty, n' psa: hinc vox psa soly accommodat^r sposito ex subsista, et na rationali resultanti.

Persa v° e roalis nq individua substa. Ut renent coiz Thei ex Boecio lib. de duabus naturis. insuy hec vox hypostasis aliq^do essay sive nay significabat; et ideo PP. n' admittebant in Deo 3 hypostases, ne viderent admittere tres substantias diversas, ut ad illud ad Hebreos cap. 1. figura substa seu hypostasis intellunt Divus Ephesiny et D. Athanasius oratione 5 c. Arrianos: et aliq^do vay et n' ty apparenty, rei existentiay significabat: et aliq^do ey accens exprimebat: iay v° in coi usu Ecclesie et Patry significat vel suppoty et psay in concreto, vel subsistay, et suppositalitate et psalite in abstracto. Et qdy primus, q hanc vocey hypostasis in hoc sm usurpavit, fuit Osius Cordubensis Hispanie dux eximius, q^m significatione post longy certamen admisere oes PP: et hypostasis pro subsista et supposto accipientes in Xpto Dno hypostasis unay, et duas nas: in Trinitate v° unay subsistay et nay; tres v° hypostases, supposita, et personas pfessi st.

Igit precipua in hac re difficultas e: in quonam consistat fr subsista? Disquirunt Phi et Thei nay a subsista, supposito, et psa vg. in hoe, et e na humana, sive humanitas: et e ho subsistens, sive suppoty, sive psa: et sane hec duo ie dis-

ta

ie dista & separabilia docuit nos mysterij incar-
nationis, in quo humanitas creada assumpta
fuit ad unione cu Vbo; & m ñ fuit assumpta
ta subsistens, sive psa humana & creata:
atq inde tota difficultas e examinare q addat
Vbg. sup na humana vo psq, suppositi & sub-
sive. Eo lo agendy notissit de na humana:
id ipsu debet accommodari cuilibet alij nae cple-
ta, sive roali, sive ñ roali, sive viventi, sive ñ
viventi.

Prima & coïs sa docet subsista ee quan-
dam entite positiva tanq vere & realiz et po-
tive na humana constituente qs, tq in ee talis
cplete: x quam sa corpus, aia roalis, & unios
humanitas, hc vº. s. corpus aia roalis unio &
subsista. Hanc sa defendunt P. Suarez disp.
34 mephy sect. 4. n. 24. Vasquez in 3a parte
disp. 31 cap. 6. P. Valentia tom. 4. disp. 1. q. 4.
puncto 2. P. Cardinalis de Lugo hic disp. 12. sect.
2, Hurtado, Arriaga, Oviedo, Hom. Aldrete &
alij innumeri ex Thes. Hi m oes ñ conveniunt in assi-
gnanda roe formali huius entitatis positive superaddite: na
Caietanus cu multis Thes credit ee pcedere existentiam
nem & ee entite media int essen & exista nae indivi-
duae: Capreolus vº, Aegidius, Paludanus, & alij Thes
indicant ee ipsam exista nae individuae: nri vº. DD. ap...
us, docent subsista addere sup. individua nam muy po-
tiorg substale reale, pseitatis, quo ultimo trat na
singularis, atq in ee subsite cplete, redditq positive
independens ab alio tanq à supposito: ac p inde so-
ciet ex na sua conveniunt mus, qdam unionis, p quem
e in alio, videlz in subto, ita subsista here ex na

sua

sua nunc quedam oppositum, quae ... in se, et per se, et non in alio.

2ª sententia asserit nullam dari distinctionem realem inter naturam individuam et suppositum, sive personam: ac proinde personam sive suppositum tantum addere supra naturam individuam diversum modum significandi, sive rationem intentionis rationis, et distinctione rationis ratiocinantis provenientem, seu ex diversis terminis eandem rem diverso modo significantibus. Ita Durandus in 1º dist.e 27 q. 1 n. 3, et dist.e 23. q.ª 1 et 2ª et dist.e 34. q.ª 1ª Henriquus quodlibeto 7. q. 4. Ricardus in 3º dist.e 6 art. 1º q. 1ª Gabriel in 3º dist.e q. 2. art. 3º dubio 2, Ockamus quodlibeto 4. q. 11.

3ª sententia addit supra naturam singularem, ut sit persona singularem proprietatem, et accidens quod in nullo alio sit collectionem. Ita Valla 6 Elegantiarum, et Alii quos, nec displicet Patri Guadingo.

4. Sententia tradit rationem subsistentiae personalis vel per negationem unionis naturae singularis ad aliud suppositum: vel per negationem actualem dependentiae ab altera natura negatione aptitudinis, ut ab altera natura dependeat. Ubi statim notandus est Scotus hic non accepisse terminum dependentia rigorosa, sed tantum pro illa denotasse unionem, ac proinde Scotus suppositum est natura completa in se non communicata, neque unibilis alteri naturae. Atque ita, ut in eadem modo intellectam defendunt Scotus in 1º dist.e 23 q.ª unica per totum ad quaestionem, et dist.e 25. q.ª unica; et in 3º dist.e 1ª q.ª 1ª art. 3. et dist.e 6 q.ª 1ª et quodlibeto 9, cui adhaerent omnes Scotistae: et ex antiquis Theologis 38 refert Guadingus de Incarnatione disp. 4. dubio 2º n.º 7. Ex nostris vero P. Molina in 1ª p.tem disp. 3 supra quaestione 29 et articulos 2ª D. Thomae P. Salmeron tom. 2. tractatu 27. P. Guadingus ibi supra P. Vernel hic disp.

12: & alij. Et qoly Ast relati p 2a sa, si attentè legant p hac suffragiu ferunt. Audiamus vg. Durandu. Propter q̄ nā humā in Xpto, q̄ ē alteri uniens, Subsista, non ālr ho p̄ humanitas: & Durandus ideo singularis humanitas Xpti n̄ dr suppositu creatu, q̄ ē unita alteri: ac sic quacunq suppositu in r̄oe tali, dicit nā singulare, quae n̄ unitur, uniat, vel coicat alteri.

Agi sa, vt à suis Athus explicat, mihi abre displicet. quia si explicet p natione unionis nā singularis ad aliud suppositu, sumitur circulus, & res inexplicata relinquitur: & si explicet p natione unionis nā singularis ad qualibet aliā nā, 2a ē; q̄ in Xpto B. dat suppositu Diuinu; & tn tale suppositu dīnu unitu fuit nā huā. B. subsista non importat natione unionis singularis nā ad qualibet aliā nā; vel in Vbo et Xpto nulla ē sra. Nec satisfacis, si dicas p Scoto unione ad nā, n̄ ēē unione ad aliud suppositu. 2a enī ē; q̄ unio positiva non pōe ēē unio natio-nis: & si suppositu universè sistuit p natione unionis; hic unio, cuius natione ponit fr suppositu; & cuius positione destruit, n̄ pōe ēē unio ad suppositu vt dicens natione, p̄ ad ipsā nā singulare: & dum Scotus asserit subsista universè sistui & spleri p natione unionis nā singularis ad aliud suppositu natio debet svenire ei ijs, q docent ipsa spleri p natione unionis nā singularis ad aliā nā singulare.

Sit nra sclo. Subsista, suppositu, sive p sa supā nā singulare, spleta sū ēē nā addit natione unionis essalis tā aptitudinalis, q̄ actualis ad aliā

nā

naq n. imperfectiore; ita ut ratio aptitudinis sit respectu cuiuslibet alterius nae, sive perfectioris, sive imperfectioris, sive aequalis: ratio vero unionis actualis est cum nā, n. imperfectioris. Explico dicta. Subsistentia ut praescindens tam à subsistentia rationalis, q^m à subsistentia irrationalis, et ut comis illis è ipsa nā substantia singularis et individua, adaequata et totalis. ut dicens ratione unionis essalis tam aptitudinalis, q^m actualis ad aliam nam non imperfectiore: ac proinde duo includit et ipsam substantiae nam singularem, individuam, adaequatam et totalem; et rationem unionis essalis tam aptitudinalis, q^m actualis ad aliam nam n. imperfectiore.

Ratio unionis aptitudinalis nihil aliud è, nisi ratio aptitudinis ut nā substantialis, q^d dr subsistens, uniatur cum qualibet alia nā sive perfectiori, sive imperfectiori, sive aequali: q̄ proinde ratio consistit formaliter in ipsa nā, et cum illa identificatur: q^a omnis nā substantialis individua, singularis, adaequata et totalis de ipsa habet incapacitatem sive repugnantiam naturalem, et naturaliter invincibile, ut uniatur cum alia quavis nā substantiali: ac proinde haec ratio n. è ratio, existens in ente nativo, sed è ratio logica et rationis, existens formaliter in positivo.

Ratio vero unionis actualis ad aliam nam n. imperfectiorem è ratio illius unionis actualis, q^a q^m si daretur ea nā singularis communicaret alteri vel perfectiori vel aequali, et esset pars perfectibilis in alio toto: q̄ quidem ratio in creatis consistit in mere nativo: hoc è x^o mea sa de rationibus, q^m tradidit B^s plurimis, in eo, q^d n. detur unio actualis huius nae ad illam aliam nam: in Deo vero consistit in positivo:

q^o

q ipsa entas Dei e sufficiens exclusiva unionis ac-
tualis ipsius Dei cum alia entitate ut imperfectiori:
nam Deus uniri cum alio vel perfectiori vel ĉe perfecto,
q impossibile è, et opposita perfectioni Dei; ac proinde
sufficiens exclusiva pr. et immediate per ipsam Dei perfec-
tionem; ac proinde in Deo hec ratio est e logica et
rum dici, consistens qs in positivo.

Igitur mea sententia sic intellecta probo
l'authoritate. Divus Thomas in 3m dist. 6 q. 4 art. 2.
inquirit an Filius Dei assumpserit hominem et inquar-
gua q sibi objicit, hoc 3m è. Christus assumpsit qd
in nra natura plantavit; sed id, q unitum è ex corpore
et aia facit hominem: hoc ergo assumpsit: ergo assumpsit
hominem. Cui argo in hunc modum respondet.

Ad 3m dicendum, q hoc q facit subsisten-"
tem ex aia et corpore esse hominem, n è physica et corporis"
et unionis aliqd. positive; et ex hoc ipso, q ipsius compositum"
ex aia et corpore n adiungit alteri subsistenti innata"
composita, sequitur q subsistens sit homo. Unde cum Christus hominem"
non q assumpsit deponeret, ex hoc ipso est ho illud"
subsistens. En perspicue docet Angelicus Praeceptor illud"
subsistens ex aia et corpore in rôe hominis n addere
aliqd positivum, sed solum rationem unionis cum Vbo. Con-
dem doctrinam tradit 3 p. q. 2 art. 2 ad 3m et art.
3; ad 2m et sibi consonat q. 9 de potentia articulo 1.
et ad 4m ubi agit pronis divinis, et assignans discrimen
inter substare et subsistere, ita ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
ita scribit: quamvis nil subsistat, ni individua substantia"
que hypostasis dr, tamen nihilominus dicendum vòe dr sub-"
sistere et substare; nam subsistere sic quantum non è"
in alio, substare vero in quantum alia insunt ei."

En

En 2°. Ed. Thg subsistere e n ie in alio. Et l° 5°
„ Genes cap. 25. ita fat: Esse p se in substa non
„ videtr importare ni ratione b; dr n. ens p se
„ ex hoc, q n e in alio. Quid clarius?

Probo 2° roe; q subsista pota in entite positiva ne supaddita inintelligibilis e: q debet poni in nativo, et positivo a nobis assignatis. Pbo ans. quia subsista pota in entite positiva ne supaddita foret incommunicabilitas ne ra alterius ne, et hec incommunicabilitas n e effus fralis talis subsiste supaddite ne: q &. Pbo mire. quia na ut e coposita ex mafra et mione resultans het se ipsa, et independens ab illa subsista supaddita hanc incommunicabilitem; et hbt n posse uniri alteri ne: q se ipsa het ee incomicabile alteri ne: q id het independens ab ea subsista pota supaddita.

Dices eam subsistam reddere na incomicabilem alteri supposito ut tali. Ss. q e: q suppositum sup. natura solum addit subsistentia: q idem p idem explicas. Pbo coq. Nam difficultas e: q addat suppositum ut tale sup. nam: q dum dr addere illud, q constituit na incommunicabilem alteri supposito, explicas idem p idem, et suppositum p suppositum.

Pbo 3. sitem. quia n debent multiplicari entites absque necessite, et urgenti funto; s nulla dat necessitas, nullumq. funtum, ut addamus nam pfectatis, sive illam entitem positivam ne ad constituendum suppositum: q &.

Dices l° nesse. illam nos urgere necessitem ad ponendam natione. Deo nos nullam cedere natione, qm oes n tenent ponere. Nam oes fatent suppositum non

posse

posse naliz uniri alteri nõ, et de facto n uniri, so-
ly n suppoty diny ē de facto uniby alteri nõ n p-
fectiori nec aequali, s̃ imperfectiori, videlt humanit̃
Cg ad constitutionē suppōri nulla ratione admittimg,
q. oēs n admittant.

Dr 1° principium argj. Subsistā ē ca-
rō fralis, q q m na substalis ē p se et in se, et
non in alio, s̃ si intellat natura substalis sin-
gularis et cōpleta ea ratione ā nobis assignata ab-
sq ulla alia entite positiva superaddita, sive absq
ullo alio modo perseitatis intellir ēē p se et in se,
et n in alio. E si intelligat na substalis singu-
laris et cōpleta ea ratione absq ulla alia entite
positiva superaddita, sive absq ullo alio modo persei-
tatis intellir pr subsistens. Maior non indiget pro-
batione [illegible] quia si intellat ea na [illegible]
n [illegible] et non unita alteri, intellir ip-
sa in se ipsa tota et existens; E et intellir ēē p
se et in se, et n in alio. Mi prob. quia intel-
lir ut existens in se, ut ā [illegible] ad existen-
dy in alio: E in se tota et sistit, atq existit p
se et in se, et n in alio.

Dr 2°, q existere in alio ē pr communi-
cari alteri p unionē vel identitē. Cg n ēē in alio
ē immediate pr natio communicationis cg alio: sicut
substalis singularis et adaequata intellat p se et
in se tota, satis ē, q intellat ēē, et n ēē in alio:
E ut intellat subsistens, satis ē, q ipsa intellat
ea ratione communicationis, sive unionis tam aptitudina-
lis, q m actualis.

Obiicies 2° na singularis sine ea entite po-
sitiva, sive modo perseitatis superaddito ēē natiō ē

p se

per se et in se, non vero positive: et reddi positive existen-
tem per se et in se per eam entitatem positivam sive modum per-
seitatis superadditum, quem modum sat positivatralio, et posi-
tivam subsistentiam. Ut quantitas Eucharistica [illegible] modo
perseitatis loco [illegible] ad substantiam per se negative, non vero
positive.

Ad solutionem argumenti adversariorum celebris imprimis
petit principium. Quia existere per se positive et habere prae-
dictam entitatem positivam, sive modum perseitatis superadditum.
Item eo, quod ad independentiam ab alio sufficiat negatio
unionis aptitudinalis et actualis ad aliud, probant
superfluam esse eam entitatem positivam, sive modum perseitatis
superadditum: quam adversarii volunt hanc entitatem positivam, sive
modum perseitatis superadditum esse necessariam, ut natura existat per
se et in se positive; reddunt ipsam substantiam per se [illegible]
[illegible] probant in non dari subsistentiam in praedicta entitate po-
sitiva, sive modo perseitatis superaddito existente; quia non est
per se et in se positive: et non esse per se et in se posi-
tive est ipsa haec praedicta entitas positiva, sive modus
perseitatis superadditus: et sequentes assumunt ut [illegible]
dictam ad probandam ipsam substantiam, quod sola haec propositio: natura
substantialis existit per se et in se, et non in alio: as-
sumenda est tam ab illis quam a nobis; quod ut vera sit
haec propositio, sufficit natio a nobis assignata, et non
requirit eam subsistentiam positivam. [illegible] ut natura substantialis vere
de parte et absolute subsistat, sufficit natio illa subsi-
stat positiva, quod sufficit natio a nobis assignata. Quod
ad illa sola propositio assumenda sit, patet: non substantia
excogitata est ad verificandam eam propositionem: natura substanta-
lis existit per se et in se et non in alio. Non vero ad verifi-
candam hanc: natura substantialis existit per se et in se et
non in alio positive, sive quod idem est per entitatem po-
sitivam

positiva. Hinc q. manet ex exclusio ille modus additus quantitati Eucharistiae.

2° ea solutio sic, q. probat, suadet ingens absurdum, videlicet esse addendas formas positivas ad verificandas oes denominationes negativas: ac proinde eg. esse nariam nigredinem, ut subtum n. sit album; q. nariis e, q. n. sit album positive: et aerem ee tenebrosum p tenebras positivas; q. debet ee tenebrosus positive; P falsum omnino e, et apud adversarios, q sit naria nigredo, ut subtum non sit album: et q sint nariae tenebrae positivae, ut aer sit tenebrosus: q. p solam ablatione albedinis et lucis, et subtum n. e album, et aer e tenebrosus; nam subtum n. ee album e subtum carere albedine: et aerem ee tenebrosum e ipsum carere luce: q sufficiet inducit positivus modus p seitatis in sua completa et indivisibili individua, ut non sit alij communicata et unita, sed sit seorsim ab illa, et pse e in se, sicque et si reddat impossibilis ille modus pseitatis p sola ablatione unionis ad aliam e nia substantia completa et individua non unita alteri et p se, et in se, et seorsim ab illa. ~~Hoc~~

3° ... Abo 1. sele; q. ad constitutione suppositi, sive prae solum debimus admittere, q Patres et scitia docent, et ex illis deducitur, sed a Patribus et scitijs n. admittitur hic entas positiva sive modus p seitatis superadditus, neque ex illis deducitur: q non debemus talem modum pseitatis admittere, sed solum ratione a nobis assignatam ad constitutione suppositi, sive prae. Abo minor, quia ex difec Boetij lib. de duabus naturis posito multis a Philosophis et Theologis recepta, prae rationalis nae individua substantia: q individuum reale et prae idem ss. Modo sic: individuum in ea talis constituit p indivisione in se, et divisione a quolibet alio

alio; s. divisio à quolibet alio è ratio unionis aptitudinalis et actualis cum alio: ergo pso inesse potest constituit per indivisionem in se, et ratione unionis aptitudinalis et actualis cum alio.

Subsectio 2ª

Hic doctrina solutione argorum roborat et explet.

Obiect. 1ª. In divinis natura divina subsistit per res subsistentes divinas: ergo etiam in creatis eg. natura humana debet subsistere formaliter per subsistentiam positivam, et non per specialitatis superadditum non complere in ipsum.

Resp. Natura divina subsistit per subsistentiam relativam sibi identificatam et productivam alterius personae: hoc dissimilis in creatis. Dices, contra arguo et nego conseq. Soly et ego tibi dico, et ratio 2º ratio disparitatis è. quia D. se ipso formaliter excludit unionem sui cum altera natura eque per fectam, vel perfectiorem; creatura vero se ipsa non excludit hanc unionem; et ideo subsistentia in divinis è quid positivum, secus vero in creatis. Insuper natura divina ex se è communicabilis pluribus; et ideo ibi sunt personae et distincte à relationibus divinis non convenit ee personas: non vero divinae accedit eg. relatio Paternitatis, quae cum ratio ex se sit positiva repugnantia ad communicationem, ideo positive excludit communicationem sui cum altera persona divina et cum creata: quapropter talis relatio ratio constituit ultimo personam: nam persona è subsistentia realis completa non communicata alteri &c. Sed ex relatione Paternitatis et natura divina ratio resultat subsistentia realis completa non communicata alteri &c.: ergo et persona.

Unde constat quam bene cohereat nostra doctrina cum altissimo Trinitatis mysterio: nam natura divina, licet maxime singularis sit, ut in è perfecte et omnino individua, et singularis in suo genere individuationis et singularitatis; sit quidem ex se non excludit omnem personae communicationem, et contra-

ty; qª tribus psis è pphie, seu quasi phie cois, et ideo non het pfecta, et omnimoda singularitas; et individuatione quorundi triû singularive psali: ac sequens psalitas dinæ est quasi individuantes differentiæ ininq, illius. coïs eßæ dinæ: et huic eßæ dinæ accedente quasi differentia dina individuante, resultat integra et pfecta psa: et cy triplex ultima individualis differentia inveniat in dinis tû eiusdem eßæ dinæ, ideo triplex resultat psa. Itaque eßæ creatæ, qª nephe omno singulares sunt, constituunt ultimo fr psæ p explatam natione unionis ad aliud: na vo dina, qª n'ê omno singularis, constituit ultimo fr psa p singularitate omnimoda et ultima, qm tribuit pprietatas ponita psalis, quatq se ipsa excludit fr unione ad aliq. nam n' imp fuit.

Adde ans assumptu n' ee certu; oppositu n. tradit P. Molina prima pt q. 29 art. 2. disp. 3: nam lt de fide sit dari in Deo res psas positivas, non m ê de fide pprietates psonales divinarum psonarum ee subsistentias positivas; ac proinde satis pbabile ê, q totu extra dina et pprietate psali resultans denominet et constituat ultimo subsistens et psa p natione conicationis.

Obs. 2º ex dictâ sa deducit hoc vl hoc n' ee totu p se, sed p accens. Pr illatio; qª hoc vl hoc includit aliqua negatione, hoc vel illo modo explicata: sed totu includens aliqua natione n' ê totum et ens p se, sed p accens: q &c. Mar ê certa qª in eo distiguit natura humana, sive humanitas ab hoe, qª hoc vt pose suppositu et psa includet aliqua natione, qm n' dicit humanitas, sive na humana.

na. Mir. 2º. pr: q ex esse, et puro n. ee neg. resultare unu ens pprie et p se: q ex na humana et natione unionis neg. resultare unu ens pprie et p se.

Neo try hoc, afferre na humana in recto, et nationem unionis in obliquo; quapp to ut to reduplicative, et ideo importans in recto, q sub to to affert in obliquo, ne pe natione unionis, non e totu p se nec unu p se, s p accens: to vº abte est totu p se, et unu p se, q. ide q n unit alteri na, e na realis singularis, et na realis singularis e unu ens p se, et totu p se. Unde disquo tam ultima ppositione: deducit toe ut hoc n reduplicando se quod dicit to in obliquo n ee totu p se, s. p accens: no: reduplicando in recto se quod dicit to in obliquo n ee totu p se, s p accens: sdo, et no in eo aliqd absurdu sequeri.

Obs 3º. Persalitas et psa humana assumpta et destructa fuit in Xpto. p psa Ubi, ut dicunt Duily Fransfordiense, Paschasius, et alij PP; s natio n pot destrui, neg. sucumi p aliud: q psalitas humana n pot existere in natione. Pfr. cuia psa Ubi assumendo humanitate supplevit ejus psalitate; s natio unionis neg. suppleri p ipsa unione et psalite, qua destruit: q L.

Neo, dessa maior, nando minor. Na et potius n pot destrui fr, ni p sui natione, ita natio n pot destrui fr, ni p potius, cuius e natio: et q de non sola psalitas s d. ets pta alia q in natio incrementi existiunt, fr destruunt p additione alterius entitatis praesentis, ut by destruunt hic sonet ide, ac deffiniunt, sive n. ss. in qua significatione n e nariy, q res pcedo

cedat ppriè existens et dicat ppriè destrui.

Ad Confirmationem resp. ..... psam Ubi destruere positive humanitatem, et sut eius defectum supplere: etenim cum unum Compositum aliud destruat, et sut eius defectum suppleat, et in eius loco subroget, nullo de titulo videt[ur] repugnans, q[uod] p[er]sonalitas Ubi suppleat nationem, q[uam] p[er] suum unionem fr destruit, praesertim cum eam nationem suppleat cum infinito excessu perfectionis.

Instabis: Si de eadem entitate, nempe de Humanitate, omnino intrinsece invariata verificarent duplex contradictorium, videlicet, q[uod] sit persona, et q[uod] non sit persona; s[ed] hoc repugnat; praesertim q[uia] tum persona est pro tum substantiale: Ergo etc.

..... Neo humanitas non manere omnino intrinsece invariatam, cum transit de uno in alterum extremum; siquidem humanitas q[uae] non erat intrinsece unita personalitati Ubi, et ideo erat persona humana, unit[ur] intrinsece personalitati Ubi, et ideo non est persona humana: sic subiectum non album fit album per inhaesionem albedinis. Sic quidem vis est non esse contrarium, q[uod] humanitas amittat aliquam perfectionem intrinsecam, vel ipsa q[uae] erat persona humana, non sit persona q[uod] hoc pratum persona non est fr adaequate substantiale; Sed est adaequate substantiale quoad fuisse, neque non; et inadaequate substantiale quoad fr[ormali]t[er] p[ersona]liter et subsistens; etenim quoad singularitatem et individuationem neque substantialis singularis est substantiale. Et quoad nationem unionis cum alio non est substantiale. Addi posse de eadem entitate omnino intrinsece invariata verificari duo contradictoria: vg Petrus coexistit, et deinde non coexistit Ubi. q[uod] possunt verificari p[er] solam extrinsecam et non existentiam Ubi, manente Petro omnino intrinsece invariato etc. probabile sane de identitate esse cum existentia et duratione

Instas 2°; q̄ in nrā s̄a n̄ bexplicat hec quesitio: p̄sonalitas Vbi supplet in humanitate Xpti defectum p̄prie p̄salitatis, q̄ oẽs Thei admittunt: q̄ &c. Plures alij ingeniosi Magistri huic instantiæ cedunt, fatentq. subsistam dinam aliquem effm fralem coicari humanitati, & sic abstrahunt ad 20, q̄ hoc sit vel n̄ sit supplere.

Rco p̄salitē Vbi supplere p̄priam ipsius humanitatis subsistam: ē ā supplere ē defectum alicuius replere, vice illius poni, & p̄bere saltē aliquem effm fralem, quem tribuebat illud cuius loco subrogat: ↄ p̄salitas Vbi replet in humanitate Xpti deffectum p̄prie subsistē, vice illius ponit, & p̄bet aliquem effm fralem, quem tribuebat humanitati p̄pria eius subsistā, cuius loco subrogat: q̄ p̄salitas Vbi supplet in humanite Xpti deffectum p̄prie p̄salitis.

Ad ostendendam mirē & totam rog de subsistentia doctam illustrandam, suppono 1° non ēē de r̄oe subsistē, vt sic p̄ut a dina & huna p̄indentis reddere nām incommunicabilem, seu coicabilem alteri subsistē. Primum pt. quia subsistā ēgdanis n̄ reddit nām dinam incomunicabilem subsistē filij vel Spiritus Sancti, siqdm nā dina coicat tribus diuinis subsistentijs: q̄ non ē de r̄oe subsistē vt sic p̄ut à dina & humana p̄incidentis reddere nām incoicabilem alteri subsistē. 2m v°. eq pt; q̄ humanitas Xpti, q̄ unita fuit subsistē filij, non habuit subsistam hunam: q̄ subsista humana n̄ reddit nām coicabilem alteri subsistē: q̄ n̄ ē de r̄oe subsistē vt sic p̄ut à dina & huna p̄incidentis reddere nām coicabilem alteri subsistē.

Suppono

Suppono 2° subsistam ex opposita subsistentia vt sic et prout à divina et humana præscindentis esse ultimum terminum et complementum naturæ. Probatur: Etenim ex eo, quod Verbum divinum non assumpsit hominem completum, colligitur quod assumpsit naturam humanam et assumpsit subsistentiam humanam: ergo subsistentia humana ex opposita subsistentiæ vt sic et prout præscindentis à divina et humana tractat, et complet ultimo naturam.

Unde suppono 3: naturam propriam, sive suppositum vt tale esse incommunicabile alteri supposito vt tali. Probatur: quia unaquæque subsistentia, cum sit ultimus terminus et complementum, non potest alia subsistentia terminari: est enim et non est ultimus terminus: ergo omne suppositum, sive persona vt talis est incommunicabilis alteri supposito, sive personæ vt tali.

Suppono 4. subsistentiam humanam non ex opposita subsistentiæ vt sic, et prout præscindentis à divina et humana, sed ex opposita subsistentiæ talis creatæ et humanæ reddere naturam incommunicabilem alteri subsistentiæ. Probatur: quia ex eo infertur non esse in Christo Domino subsistentiam humanam, quod habuerit subsistentiam divinam: ergo subsistentia humana talis est vt excludat à sua natura omnem aliam subsistentiam, etiam divinam; ac proinde reddat naturam humanam incommunicabilem alteri subsistentiæ: quæ doctrina optime intelligitur in nostra sententia de constitutione personalitatis et subsistentiæ propriæ humanitatis.

Suppono 5° et dari subsistentiam propriam, et dari subsistentiam alienam, illam quidem esse ultimum naturæ terminum et complementum quo natura substantialis completa ita subsistit per se, et sistit in se, vt non transeat per unionem physicam ad aliam subsistentiam non imperfectiorem: hanc vero esse ultimum terminum et complementum, quo ita natura subsistit per se, non in se, sed in alio, vt quamvis sit subsis-

tens

tiny n transeat p unionem physicam ad aliam sub-
stam n ipsi fultam.

Ex quibus iam liquet mirum esse Pan-
sio. quia Personalitas Vbi lti n tribuat Humanitati eam
denominationem, quam illi tribueret personalitas hu-
mana ppria; tribuit in eam denominationes, quae
requirit ut na humana dicat subsistere p se
in alio: & personalitas Vbi replet in humanitate
defectum pprie subsistentiae vice illius ponit, et ha-
bet aliquem effectum formalem, quem tribuebat huma-
nitati ppria eius subsistentia, cuius loco subrogat.
& personalitas Vbi supplet in humanitate Xpi def-
fectum pprie personalitatis. Et eum effectum formalem, quem
supplet personalitas Vbi in humanitate Xpi, sit ex-
clusivus et nativus, potest vocari, et p formam nati-
vam ppriam et connaturalem humanitati, et p formam sem-
per formam positivam videlt p personalitatem Vbi.

Obiectio 4. Si personalitas ppria creata desiste-
ret in natione assignata vg. na humana n posset dici
nitor trari sub ppria et aliena subsistentia, sive personalitate;
sed potest: & Ergo. Probatur; quia si personalitas, sive subsistentia ppria vg
humanitatis desineret in praedicta natione na humana n unita
personaliter Vbi foret substantialiter incompleta; sed hoc neque dici:
quoniam in quolibet hoc na humana est substantialiter completa:
& Ergo. Probatur sequella maioris. quia na humana non unita
personaliter Vbi careret complemento illo substantiali, neque per perso-
nalitatem Vbi, quod non potest habere; et loco ipsius n poneret aliud
complementum substantiale naturale ipsius humanitatis: Ergo.

Resp. concessa maiori, negando minorem; quia cohi-
um eis solent nare adversarii: nam lti ex illis multi doce-
ant personalitatem positivam ppriam vg. humanitatis dicere solum
naturalem incompletam cum aliena subsistentia; ptes ne credunt

eam

eam insolitam esse ac invincibilem. Deinde ex divinitate Verbi. Dum subsistentia propria non creata ita pugnare cum aliena subsistentia, ut neque divinitas possit cum illa in eadem singulari natura componi. Ratio 2a nostra prima in promptu est. Quia subsistentia propria eo humanitas dicit 1° formaliter negationem unionis actualis ad aliam naturam, non ad imperfectiorem: cui negationi repugnat unio actualis eiusdem naturae ad aliam perfectiorem vel aequalem; 2° subsistere subsistentia aliena est habere unionem praedictam ad aliam naturam: ergo implicat eandem singularem naturam subsistere simul subsistentia propria, et subsistentia aliena. Et ideo, ut supra dicebamus, SS. et Patres bene colligebant humanitatem Christi non subsistere subsistentia humana et propria ex eo, quod subsisteret aliena subsistentia, neque per subsistentia Verbi: etenim si subsistentia propria et aliena possent iungi in eadem singulari natura non bene inferrent destructionem propriae subsistentiae et praesertim in humanitate Christi ex unione ipsius humanitatis cum persona alicui Verbi.

Ad 3am rationem, reo, nanelo sequellam maioris ad probationem solo ans, et non eam. Nam cum natura humana non exigat determinate subsistere subsistentia aliena, neque per personalitatem Verbi, et illa careat, et ideo careat complemento illo substantiali, non manet incompleta, quae non caret complemento naturali: quod narium erat, ut diceretur esse incompleta: et aliunde manet subsistens propria subsistentia; ac proinde ut natura adequata, cui repugnet dicenti natione unionis aptitudinalis cum qualibet alia natura naturale est omnino subsistere subsistentia propria.

Obiectio 5: natura realis individua importans praedictam nationem est persona: sed idem est formaliter natura humana Christi est initio pluribus per personalitatem 2ae; ac non

n' ee humanam psonam: Et semel deffinita in Iulio Ephesino can. 2. unione phisica humanitatis Xpti ad Verbum, superflue et ridicule definiret ipsum Iulium contra Nestorium can. 3. non mansisse in Xpto Verbo subsistentiam, suppositum, et personam humanam: etenim non definire humanitatem post unionem mansisse nudam et non mansisse inanitam; quod hoc non est dicendum de Iulio: Quod Sectae insultantes, et nulla ridicula addentes, quibus libenter supsedeo, obijciunt Hurtado Cardinalis Delugo, Arriaga et alij.

Rdo 1.° et Iulia, ubique alibi, non curasse de schola[s]tica difficultate: an scilicet subsistentia consistat in positivo, vel in negativo; sed solum de extinguenda heresi nestoriana docente in Xpto Verbo dari solum unionem affectivam, et post eam unionem mansisse duas personas; et ideo distinctis canonibus asserit Iulius non solum dari in Xpto unionem affectivam, sed etiam dari phisicam unionem humanitatis ad Verbum, et non mansisse humanam personam, sed solam divinam. Etenim licet bona consequentia ex unione phisica humanitatis ad Verbum inferat defectum personalitatis humane et create; cum in heresi docente personalitatem insistat oppime Iulius utrumque seorsum definit, neque oppositum ante doctrinam secutum assereret non ee errorem admittere in Xpto duas personas, dummodo admittat unionem phisicam humanitatis cum Verbo; et sane qui ponunt subsistentiam creatam in entitate positiva essentiali in positivo cum aliena subsistentia in eadem nasi nobiscum sunt, et tenent eum huic ergo satisfacere.

Rdo 2° Iulia et PP. ut solent hanc eandem veritatem obviam non superflue et ridicule, sed iure pluribus dictionibus declarare, nam cum ipse heretici eundem errorem variis propositionibus effundant, totidem definitionibus solet iure Ecclesia eundem

de errore repudiare, et catholicam veritatem explorare et discernere. Sic enim venit in praedictis canonibus Concilii Ephesini, et in Concilio Lateranensi sub Martino I. idem accidit.

Obj. 6. Verbum Dei tamen scriptum enim fuit humanitati, quam humanitas Verbo divino; sed Verbum divinum non amisit rationem personae ex unione hypostatica; ergo si personalitas consisteret in ipsa ratione unionis actualis, nec humanitas Christi amitteret rationem personae; ac consequenter in Christo inveniretur duplex Persona.

Resp. nonnulli, unionem esse extrinsecam ex parte Verbi, et intrinsecam ex parte humanitatis; ac proinde mere personam Verbi et non mere personam humanitatis, quia per extrinsecam unionem non amittitur ratio personae, secus vero per intrinsecam. Haec solutio displicet, tum quia unio hypostatica est Verbo intrinseca, nec potest esse extrinseca, ut iam docui et probavi; tum quia fundat doctrinam certam in principio minime probabili, et fere inintelligibili.

Resp. 2º alii personalitatem humanam consistere in ratione unionis, quae potest et debet tolli per unionem; personalitatem vero Verbi consistere, non in ratione unionis, sed in positivo; et ideo non tollit per unionem personalitatis Verbi cum humanitate. Displicet etiam haec solutio, quia personalitas sive consistat in positivo, sive in negativo debet conferre eundem effectum formalem: ergo si effectus formalis personalitatis in positivo consistentis potest disiungi cum ea unione, etiam potest disiungi effectus formalis personalitatis in negativo consistentis.

Resp. alii 3º. Ex parte Verbi nullam constitutivum personae fuisse detractum: quia personalitas Verbi et natura divina, fuit unita humanitati ad hanc tradendam: et quidem quae eam tradit, non tollit, quod simul tradit naturam divinam; etenim non implicat forma, sive personalitas, quae tradit unam naturam et simul tradit

aliam

alia: ex p.t v.o nec humana aliq. esse uiniuiry destruit; q.a cum integra humanitas unita fuerit Vbo, n. potuit trari; q.a implet mun. nam cum Vbi, et sat in se trari: O d q. na humana uniat Vbo impedit in humanite ipsa roe esse humane. Nec hec solutio placet. Tum q. ex p.te Vbi non sola psalitas s. et Deitas unita fuit mediate et identice humaniti. Tum q.a unio humanitis cum sola psalite Vbi, et n. cum na dina ri impediret roe esse humane; p. redderet humanite bis trata et subsistente, semel ponie psalite Vbi; et itery natie ppria subsista suo stente in natione unionis actualis humanitis cum na diuina.

Respondeo q: Vby diny unitum humanitati Xpi n. amittere roe perse, et humanitate amittere ratione persone proprie, lo in ratione unit. Vby diny tam stricte unity sit humanitati, quam humanitas personalitati Vbi: quia Vby diuiny non fuit unity alteri nature equie perfecta; secus vero humanitas, que unita fuit immediate et formaliter personalitati Vbi; mediate vero et identice diuine nature perfectiori, et infinite perfecte.

Instas: fingamus per posibile vel impossibile duo indiuidua substantialia creata unit inter se; tunc nulla e ratio vt potius unius, quam alterius nature personalitas ssumatur ri talis unionis: q. vel vtraque et persona distincta ab alia; vel neutra est persona: p. inintelligibilis est unio duarum naturary rationalium, quarum vtraque maneat persona distincta ab alia persona, vel quarum neutra sit persona: q.o &.

omisa

Omissa polite creata, reo, vel una nam ex illis est altera perfectiore, vel eas esse aequales: si lux iungat, indile imperfectioris proalitem destrui, et servari perfectioris personalitem: quia ea non perfectior cum unita non sit alteri non perfectiori, sed imperfectiori servat propriam subsistentiam: non vero imperfectior, quia unita sibi alteri non imperfectiori, amittit propriam subsistentiam: ac proinde utraque non unica subsistentia eaque propria non perfectioris, et aliena non vero imperfectioris subsistit. Et tertio si lux iungat, et duae illae non sint aequalis perfectionis, reo neutram subsistere, et utramque esse spoliatam sua subsistentia. Ratio est, quod subsistere est non uniri alteri non imperfectiori; sed utraque non unit alteri non imperfectiori: ergo neutra subsistit, siquidem neutra habet subsistentiam propriam vel alienam; ac proinde utraque nullam habet subsistentiam.

Objicimus 1. Idem est persona, ac non realis individua, sed non realis individua, sive quatenus individua est quod divisum a quolibet alio, sive perfectiori, sive imperfectiori: nam individuum est divisum a quolibet alio sive perfectiori, sive imperfectiori: ergo persona importat rationem unionis actualis ad quodlibet aliud, non; et non solum ad naturam aeque perfectam, sive non imperfectiorem. Reo, concessa mai. et negando minorem. Etenim individuum sicut et persona sive suppositum, importat divisionem, non a quolibet alio, sed solum ab alio non imperfectiori, ut est manifestum in Christo Domino, siquidem Verbum est individuum, licet sit unitum cum humanitate: ergo divisio ab alio imperfectiori non est necessario requisita ad rationem individuationis.

Subsectio 3a

Numerus personarum in utraque hypostasi designatur.

Sit 1a nostra sectio:

S.

Si tres divinae personae assumerent eandem humanitatem, resultarent in unica tres personae. Pr. ex dictis, quia persona est realis nec individua substantia; sed in ea hypothesi daretur triplex realis nec individua substantia: ergo daretur triplex persona. Minor pr.; quia ea humanitas non est ex se individua substantia, sed ipsa ut juncta et unita cuique qualibet personalitate divina: ac proinde ex eadem singulari humanitate et qualibet personalitate divina illi unita resultaret totum quoddam substantiale: ita quod tota substantialia resultarent, quorum quilibet esset realis nec individua substantia ex unione illius humanitatis cum tribus personis divinis: ergo resultarent tria supposita tra... eandem humanitatem, et eam reddentia subsistentem in se ipsis: ergo resultarent tres personae.

Opponens. Si illa humanitas traheret tribus subsistentiis creatis non resultarent tres personae: ergo si traheret tribus divinis subsistentiis non resultarent tres personae. — Non desunt ingeniosi Th. qui concedant ans. et negent cons. sed me judice, minus inconsequenter. Itaque nego ans. Nam haec unica natura non possit trahere duplicem subsistentiam propriam, nec unam propriam et alteram alienam; quia natura tunc haberet subsistentiam alienam, quando unitur alteri naturae perfectiori; et tamen haberet propriam subsistentiam, quando non est unita alteri naturae perfectiori seu aequali; sed repugnat eandem naturam uniri et non uniri alteri naturae perfectiori: ergo repugnat quod eadem natura habeat subsistentiam propriam et alienam subsistentiam; potest nihilominus unica et eadem natura habere plures subsistentias alienas, ejus creatas; nam potest uniri pluribus naturis perfectioribus, sed ut unita cuique qualibet ex illis naturis perfectioribus, subsistit subsistentia illius, et illa trahit; et ut sic unita et tracta non unitur cum alia natura perfectiore, seu aequali: ergo potest unica natura realis ita trahi pluribus subsistentiis creatis, ut resul-

sultet multiplex psa.

Instas p solutionis Sed. Terra vel suppositu e totu substale q in se trat, sed si eade humanitas traret pluribus subsistentijs creatis; daret unicu tu totu substale in se traty: g daret unicu suppositu, sive unica psa. Min pr; q q trat e illud quod afficit subsistra, à qua denominat subsistens in se; s tunc una soly daret na, qua afficerent ples subsistz et a qqbs denominaret pluries sistens in se: f ex illis subsistentijs afficientibus eande na, unu tu resultaret suppositu, sive psa.

Ita eande humanitate n posse subsistere pluribus subsistentijs proprijs, posse in pluribus alienis: et ideo ea na in dicta hypoti n subsistere in se, s in alio: quo p n obstante, cu totu ex una na et alia pfectiori resultans, q p mu potius denominat in se subsistens, et psa à psalitate propria nae pfectioris, sit suppositu sive psa; et in dicta hypoti triplex na pfectior uniat illi impfectiori: ideo triplex totu substale ex illa humanitate et tribus naturis pfectioribus ipsi unitis resultat. et cu horu qlibet p mu potius denominet in se subsistens à natura pfectiori triplex resultat suppositu, sive psa: et 2do eade na humana assumeret à tribus divinis psis darent tres psae; q na divina tunc n traret in se, s potius subsisteret in alio: et totu resultans ex ex Patre et na divina et humana eet suppositu, q p mu potius denominaret in se subsistens, et sequens psa à psalitate Patris: g similiter roe psalitatis Filij daret aliud totu, quod denominaret subsistens in se et psa: et similiter roe psalitas Spiritus S. daret aliud et diversu totu, q denomi-

naret

noret subsistens in se, et persona: ac sequens daren-tur tria supposita, sive tres personae.

Altera difficultas est: an casu quo eadem persona divina assumeret plures humanitates, resultaret unica, vel persona multiplex. Primo ex aliis disputationis est, quod persona divina intrinsece et tam se exindependens ab humanitatibus assumptis foret una persona. Probatur a priori: quia id quod res aeterna et sua propria essentia, sibique identificata est, non potest destrui per unionem cum alia: sed Verbum divinum essentia, et sua propria essentia, sibi sic identificata est una persona: non potest sui excludit per unionem sui cum natura non ingeniata.

Ergo non potest in Verbo esse, quod nulla unione cum natura creata potest destrui. 2° a posteriori, quia de facto Verbum divinum unitum fuit humanitati et nihilominus permansit una persona integre et adequate subsistens in se, et independens ab humanitate assumpta: sic ... plurimis humanitatibus cum maneret independens ab illis una integra persona.

2° Cum in opere debet haec quaelibet ex illis humanitatibus assumendis fore in unitate personae cum persona divina assumente. Probatur est: quia quaelibet humanitas in ea hypothesi assumeretur a persona divina, ut de facto assumitur humanitas Christi a Verbo divino. Sed humanitas Christi de facto assumitur a Verbo divino in unitate personae: Ergo quaelibet humanitas in ea hypothesi assumeretur a persona divina in unitate personae: ac proinde ut de facto humanitas cum Verbo constituit unam personam; ita in ea hypothesi quaelibet humanitas cum Verbo constitueret unam personam.

... quibus positis Prima ... credit in illa hypothesi unam tantum dari personam. Probatur 1° quia persona est tres ... realis: sed in ea hypothesi esset unus tantum ... realis: Ergo una tantum esset persona. Ex mir. quod esset unam per-

psalitas. Pbat 2°, q̃ illæ humanitates sehærent in illius psæ
dinæ; et de facto seheret humanitas in Vbo; s de facto ex hu-
manitate et Vbo resultat una tm psa: ḡ ex illis humanitatibus et
ea psa dina resultaret una tm psa. Pr. mai; q̃ oẽs il-
læ humanitates pria subsista spoliatæ unirent hypostice
psonæ illi dinæ, et de facto unica humanitas unit hy-
postice Vbo dino: ḡ &.

2° sa tradit ex illis humanitatibus unitis unice psæ
dinæ resultare tot psas, quot si humanitates unitæ. Pbat,
q̃ supposi vel psa ē totus substale q̃ a subsista fr iva-
tur, & denominat existens in se; s in ea hyposi da-
rent tot tota substalia, q̃ a subsista illa dina deno-
minarent fr in se trata, et in se et p se existentia,
quot ēent humanitates: ḡ in ea hyposi darent tot psæ,
quot essent humanitates. Pr mai; q̃ trus psa in recto af-
fert, et supponit p toto substali, q̃ a subsista fr de-
nominat in se tratus, et p se existens, n vo subsista
ipsa; hanc n. importat in obliquo trus psa ut colli-
git ex eo, q̃ si supponeret p subsista, est falsa hæc
ppositio: Petrus ē psa humana: et ē hæc: hic ho ē psa;
nam si supponat in recto p subsista, ē falsa ppositio,
in qua de hoĕ pratr psona; nam æquivaleret huic: nā hu-
na in se tratū fr p subsista ē subsista, vel ro pra-
tis subsistendi: quæ quidem ppositio falsissa ē: ḡ si in
creatis vera ē hæc ppositio: hic ho ē psa: nomen
psa n supponit in recto p subsista, s p toto substa-
li p subsistam fr trato & p se subsistente: nam ex
veritate ppositionum colligit, q̃ importent in recto, et
q̃ afferant in obliquo vri: ḡ &. Mir c. primū sylli-
certa videt, q̃ ex humanitate vg. Pri et psalite illius
psæ dinæ resultat unus totus, q̃ in se fr tratus, et
nulli unitat: et ex humanitate vg. Pauli et ipsa psa

dina

dina resultat aliud suppositum, quod in se est totum, et nulli comunicabile: et sic de reliquis humanitatibus cum qua divina unitis: &c.

Si d. Dispositio humanitatis Christi assumi ad unitatem suppositi cum illa persona divina: et etiam humanitatis Pauli assumi ad unitatem suppositi cum eadem persona divina: ac proinde semper remanere in illa persona unitatem suppositi: ac proinde tunc magis dari suppositum: rursus illa persona divina intrinsecè semper remanere unicum suppositum ipsius persona divina cum qualibet natura sibi unita constituere quoddam suppositum constitutum distinctione rei à re ab eo supposito, quod cum alia humanitate componit.

Si a. insteris. Suppositum hujus humanitatis Christi est Verbum: et suppositum humanitatis Pauli est etiam Verbum: ergo utriusque humanitatis suppositum idem est et unicum. Rursus distinguendo antecedens: suppositum cui unitur humanitas Christi est Verbum: concedo antecedens: suppositum, quod constituit humanitas Christi est Verbum: subdistinguo antecedens: est adequate Verbum: nego antecedens: inadequate est Verbum: concedo antecedens: et similiter distinguo consequens: suppositum cui unitur utraque humanitas, est idem, et unicum; concedo consequens: suppositum, quod constituit cum Verbo haec et illa humanitas est unicum: nego consequens:

Si insteris 2°. Ergo dum humanitas Christi unitur Verbo, datur in eadem sola assumptione unius humanitatis duplex suppositum, aliud cui unitur ea humanitas, et aliud, quod constituit ea humanitas: Ergo datur in Christo de facto duplex suppositum, aliud cui unitur humanitas, et aliud, quod componit eadem humanitas; quod sane hereticum est.

Rursus nando consequens; quod solum datur duplex suppositum. Etenim concedunt Verbum ex se intrinsecè manere suppositum in ea hypothesi: rursus concedunt suppositum resultans ex Verbi proprietate et humanitate et suppositum includens humanitatem, quod non includitur Verbum: nego vero inde inferri duplex suppositum: reddunt quippe rationem, quod pars cum toto, in quo includitur, non efficit numerum.

Sit 2°. nostra conclusio. Si eadem persona divina assumeret

plures

ptes humanitas. Ubo breviter q̄ ubi unica dat psalitas, unica et eadem resultat psa; q̄ in hoc eventu unica et eadem dat psalitas, nempe divina, q̄ in hoc eventu unica resultat psa. Quia, qq̄bus poscit hec res, suo in loco dabimus.

Dissertatio 4.

De na assumpta et assumptibili.

Sectio Prima

De na humana, q̄m Verbum divinum de facto Assumpsit.

Totam naturam humanam, corpore scilicet et aia rationali constantem assumptam fuisse a Verbo divino dogma catholicum est. Ad cuius explicationem Rogabis 1º, an Verbum divinum assumpserit psam humanam? Resp.

Verbum divinum assumpsisse naturam humanam, non vero assumpsisse subsistentiam, nec psam humanam. Ratio q̄ Christus non assumpsit subsistentiam humanam, q̄ divina subsistentia non assumpsit subsistentiam, neque psam humanam, sed solum naturam humanam. Et quidem in una tantum subsistentia facile explicatur hec veritas.

Mysterium incarnationis consistit in predicta veritate. Etenim Verbum divinum uniendo se cum natura humana, sive humanitate Christi, assumpsit illam naturam humanam, non vero assumpsit psam humanam, vel suppositum humanum; q̄ quidem propositio optime explicatur in nostra sententia; q̄ dicit esse psa humana, et suppositum humanum dictum naturam humanam, non communicatam per unionem alteri nec non imperfectioni; sed in Christo Dño manet natura humana communicata per unionem psae divinae Verbi: q̄ dicit hanc tamen esse communicantis, q̄ in ipsa assumptione humanitatis ad Verbum, non permaneat in natura humana humanum suppositum, vel psa humana. Q̄ dicit nostra tamen optime intelligitur veritas huius propositionis: Verbum divinum assumpsit naturam humanam, et non assumpsit suppositum humanum, sive psam humanam, sive subsistentiam humanam.

Into dicit nostra tamen aptius explicatur mysterium

Incarnationis. Ex mi, 2° quia D. qd e substale in quo-
libet alio hoc assumptu e a Vbo. Ex mi D. Thos in 3y
distinctione 6 q. 1 art. 2. ad 3y sibi opposuit hanc ppon:
Deus assumpsit qd in nra na plantavit: sed assum-
psit psona hunam. Et ipse vendens hoc argo non negat,
p sedit ans, et nat conq: q totu ~~ptu~~ positivu substale,
q D. plantavit in hoe, n faciat illus suppositu. Cuius qdq
ppositio in nra sa veris. e; q nil e substale vg. in pro
ply corpus, aia et unione; q hec via assumpsit Vbu: q
Et sane pdicta ppositio in opposita sa desubsista posita
falsa e; siqdy subsista humana e entas positiva a sta sub-
stalis; et a Vbo n fuit assumpta.

Rogabis 2° an Vbu dicy assumpserit hoe! Reol.°
Hec ppo: Vbu assumpsit hoe: het su catholicy et dogmaticy. Ro
e; q ho e ide ac humanitas; q hec e ppositio catholica et
de fide: Vbu assumpsit humanite: q in aliquo su e cy ca-
tholica et de fide hec ppositio: Vbu assumpsit hoe. Nor pr
q nus ho se solo, ac de sese et in originaria eius signifi-
catione nullo modo significabat psoy, q nay huna: et
in hoc su usurpat sepe sepius a Pulis, D. Aug et aliis
Patribus argumentibus c Nestoriu: q hec ppositio D. assum-
psit hoe in aliquo su e catholica, quaty satis ho e
ide omino ac humanitas.

Reo 2°. Hec ppo: Vbu assumpsit hoe: het cy
su hereticy: quaty sibi hb ho ioz ex se vel adiunctis signi-
ficat aliqua roe psoy huna: Vbu. n. nulla roe assumpsit
psoy humana.

Unde reo 3° caute nobis ea ppositione, psertiy ap
indoctos utendy e. Ro e; q tota lis de voce e, et si ea
ppositio significet vg assumpsisse psoy huna, heretica e:
si vo significet Vbu assumpsisse nay huna de fide e; et
ideo oportet illa uti caute.

Rogabis 3°

Rogabis 3° an Verbum divinum assumpserit non solum corpus et animam, sed etiam unionem corporis cum anima per immediatam unionem hypostaticam. Respondeo affirmative. Ratio est quia Verbum divinum assumpsit per immediatam physicam unionem hypostaticam naturam humanam completam in esse naturae; assumpsit enim animam humanitatem; sed natura humana completa in esse naturae dicit corpus et animam, et unionem animae cum corpore: ergo Verbum divinum assumpsit per immediatam unionem hypostaticam non solum corpus et animam, sed unionem animae cum corpore. Ubi nota nos sub nomine corporis non solum intelligere materiam, sed materiam substantialiter organizatam, iuxta nostram doctrinam de forma substantiali corporeitatis; de qua plura diximus lib. 1° physicorum... 3°

Rogabis 4° an Verbum divinum assumpserit immediate sanguinem humanitatis Christi. Respondeo affirmative, cuius veritas mihi satis constat ex illo Joannis cap. 6 qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, in me manet et ego in eo: ergo Verbum divinum manet sacramentaliter in vivente sanguine Christi, quod hoc negat intelligi in proprio sensu, ratione unionis immediatae physicae sanguinis Christi cum Verbo Divino: ergo etc.

Sectio 2ª

De natura et substantia creata, quae assumi potest ad unionem hypostaticam cum persona divina.

...sionem de possibili breviter absolvendam. Sit 1ª nostra sententia. Quaevis natura realis creata assumi potest a Deo hypostatice. Ratio, quia iuxta nostra principia de subsistentia creata in hac assumptione nulla vel levis apparet repugnantia.

Sit 2ª nostra sententia: nulla quaevis substantia creata, etiam irrationalis, potest assumi ad unionem hypostaticam cum Deo. Haec sententia probatur ex eo quod nulla sit contradictio in huiusmodi assumptione.

Sit 3ª nro scto. cuius pars subsolis, imo & accidens juxe assumi ad unione cum psa dna. Et sic ex n. repugnatia. Et pfecto nulla vo in hoc stas militat, quae indigeat ingeniosa solutione: instata & solutione argory pties, estas fales, quia jussi fac ex se cmunicare, n cmunicari in actu 2º ppt incapacitas subti ru illius estas frales. Et hic sistimus in pervigilio SS. Petri & Pauli Apostolorum Principum, non labore oppressi, s vt factis inducijs alacriores ad sequentis anni studia videamus: & oia cedant in Dei laudes, & honorem Deiparae sine labe pecci originalis scepte, necnon B. Aurelij Augustini & Parentis nri B. Ignatij de Loiola, S. Francisci Xaverij, & B. Stanislai Kostka numinis nri tutelaris.

